15νθήμερη Αναρχική Εφημερίδα

ΔΟΚΙΜΗ

ΧΡΟΝΟΣ 2ος Αριθ. φυλ. 17 | 15 Απρίλη 1987 | Τιμή δρχ. 100

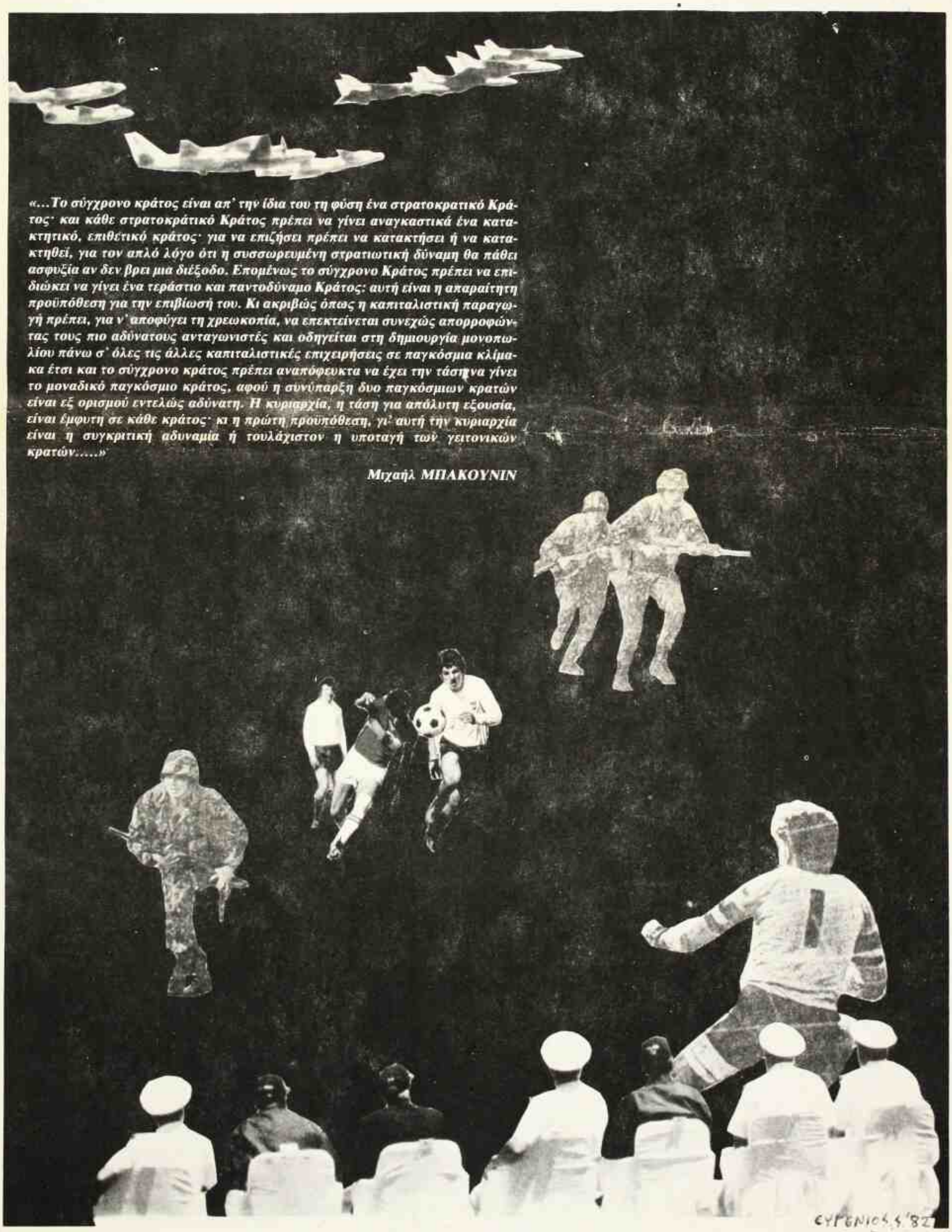

«...Το σύγχρονο κράτος είναι απ' την ίδια του τη φύση ένα στρατοκρατικό Κράτος· και κάθε στρατοκρατικό Κράτος πρέπει να γίνει αναγκαστικά ένα κατακτητικό, επιθετικό κράτος· για να επιζήσει πρέπει να κατακτήσει ή να κατακτηθεί, για τον απλό λόγο ότι η συσσωρευμένη στρατιωτική δύναμη θα πάθει ασφυξία αν δεν βρει μια διέξοδο. Επομένως το σύγχρονο Κράτος πρέπει να επιδιώκει να γίνει ένα τεράστιο και παντοδύναμο Κράτος: αυτή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την επιβίωσή του. Κι ακριβώς όπως η καπιταλιστική παραγωγή πρέπει, για ν' αποφύγει τη χρεωκοπία, να επεκτείνεται συνεχώς απορροφώντας τους πιο αδύνατους ανταγωνιστές και οδηγείται στη δημιουργία μονοπωλίου πάνω σ' όλες τις άλλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις σε παγκόσμια κλίμακα έτσι και το σύγχρονο κράτος πρέπει αναπόφευκτα να έχει την τάση να γίνει το μοναδικό παγκόσμιο κράτος, αφού η συνύπαρξη δυο παγκόσμιων κρατών είναι εξ ορισμού εντελώς αδύνατη. Η κυριαρχία, η τάση για απόλυτη εξουσία, είναι έμφυτη σε κάθε κράτος· κι η πρώτη προϋπόθεση, γι' αυτή την κυριαρχία είναι η συγκριτική αδυναμία ή τουλάχιστον η υποταγή των γειτονικών κρατών.....»

Μιχαήλ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Στα πεταχτά

Ανοιξιάτικος Οργασμός

— Συγκέντρωση - συζήτηση στις 27 Μάρτη για τα Ναρκωτικά από το «Στέκι της κοινωνικής κριτικής» στου Ζωγράφου.

— Συναυλία - συγκέντρωση την ίδια μέρα στο Περιστέρι από ομάδα ενάντια στις φυλακές.

— Το «Convoy» ξανοίχτηκε πάλι στο «κοινωνικό αρχιπέλαγος». Τρέξτε να το προλάβετε!

— Φύτρωσαν τα «Άνθη του Κακού» στους φοιτητικούς χώρους (αντιεξουσιαστικό τριμηνιαίο έντυπο) Μυρίστε τα άφοβα!

— «Αντιπληροφόρηση» στην Πάτρα. Μηνιαία Αναρχική Εφημερίδα.

— Κυκλοφόρησε η «ΑΝΤΙΘΕΣΗ» Νο2 «έντυπο κοινωνικής κριτικής και πληροφόρησης», Μάρτης 87.

— Στέκι αναρχικών στη Φιλαδέλφεια - Α. Πατήσια.

— Στέκι ετοιμάζεται στην Κυψέλη από αναρχικούς - αντιεξουσιαστές.

— Φωτιές στην Νομική!

— Τριήμερη συνάντηση ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ 7 - 8 - 9 Απρίλη στο Πολυτεχνείο.

Εξαρτημένα ανακλαστικά

Όταν τα σκυλιά του Παβλόφ άκουγαν τον ήχο ενός κουδουνιού που προανάγγειλε το τάισμά τους, άρχιζαν να τρέχουν τα σάλια τους... Θλιβερή αναλογία με τα πειράματα αυτά, αποδείχνεται να έχει η ανθρώπινη συμπεριφορά: όταν χτυπάει το καμπανάκι του κινδύνου αντιδρούν με τη μόνη αξία που τους έχει απομείνει - ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ, και τρέχουν στο σούπερ μάρκετ. Αλλά, αν τα σκυλιά του Παβλόφ είχαν μια αντίδραση που ανταποκρινόταν στις περιστάσεις, γιατί το κουδούνι σημαίνει φαγητό και το φαγητό δικαιολογεί την έκκριση σάλιου, με ποια λογική η αντίδραση των ανθρώπων στο ΘΑΝΑΤΟ, μπορεί να είναι τα ΣΑΛΙΑ; Σαν σύγχρονη Θεά η κατανάλωση και τόποι λατρείας της - τα σουπερμάρκετ καταπνίγουν κάθε ένστικτο αυτοσυντήρησης των ανθρώπων και τους υπαγορεύουν μια συμπεριφορά ακατανόητη: όταν κινδυνεύουν να πεθάνουν να ψωνίζουν αντί να οργίζονται.

Για τη ραδιενέργεια απ' το Τσερνομπίλ; Ψωνίζουν εβαπορέ.

Για το Αίητζ; Ψωνίζουν προφυλακτικά.

Για τον κίνδυνο του πολέμου; Ψωνίζουν ζυμαρικά.

Να πεθάνουν, αλλά τουλάχιστον να πάνε χορτασμένοι! Γαβ, Γά. ά.... ά... β!

Οι χημικές ουσίες των αιρκοντίσιον και ψυγείων έχουν καταστρέψει μεγάλο μέρος της σφαίρας όζοντος που περιβάλλει τη γη, με αποτέλεσμα να έχει αυξηθεί ιδιαίτερα η πιθανότητα καρκινογένεσης μια που αυξάνεται η διαπερατότητα της ατμόσφαιρας στην υπεριώδη ακτινοβολία. Το γεγονός, όμως, αυτό δεν είναι μια πρόσφατη διαπίστωση - είναι γνωστό στους επιστήμονες εδώ και 40 χρόνια τουλάχιστον. Όταν από τα μέσα της δεκαετίας του '50 έχουν γίνει συνέδρια και συζητήσεις με θέμα την καταστροφή του όζοντος και τους κινδύνους που εγκυμονούνται, όταν το γεγονός της καταστροφής αυτής αναφέρεται στα ελληνικά πανεπιστημιακά βιβλία της δεκαετίας του '70, όταν οι φοιτητές της βιολογίας διδάσκονται τη ζοφερή αυτή πραγματικότητα σαν θέμα ρουτίνας, όταν είναι βέβαιο ότι η ζώνη του όζοντος δεν μπορεί να αποκατασταθεί... Επί δεκαετίες ολόκληρες η καταστροφή έχει αποσιωπηθεί, οι εταιρείες κατασκευάζουν κανονικά τις επικίνδυνες χημικές ουσίες, οι επιστήμονες κάνουν τον ψόφιο κοριό, μέχρι που ξαφνικά, ω του θαύματος, όλοι μετατρέπονται σε «περιβαλλοντολόγους» που ανησυχούν..., πάντα βέβαια εκ των υστέρων.

Αντίστοιχη είναι και η περίπτωση της πόλης του Μεξικού, όπου η κατάσταση της ατμόσφαιρας έχει φτάσει στο απροχώρητο: τα πουλιά πεθαίνουν κατά χιλιάδες, λόγω της ρύπανσης, που επί χρόνια και χρόνια ταλαιπωρεί τους κατοίκους και μόνο πρόσφατα οι ιθύνοντες αρχίζουν να «ανησυχούν» και να «προβληματίζονται».

Το κομπινεζόν της κυρίας

Καθαρός σαν νεογέννητο βρέφος παρεδόθη στην κοινωνία ο Γκιωνάκης μετά την 15μηνη καταδίκη του - που την πλήρωσε αυτοστιγμεί. Παραλίγο, όμως, να ρίξουν ισόβια στη φίλη του Κοζανιτά, εναντίον της οποίας εξεφώνησε πύρινο λόγο ο εισαγγελέας, γιατί φορούσε - λέει - η αθεόφοβη κομπινεζόν (άκουσον, άκουσον!) και το κομπινεζόν αυτό στάθηκε ικανό να εξάψει τα πάθη του κατηγορούμενου... Γυναίκες ντυθείτε σεμνά, γιατί ο κάθε ξαναμένος αρσενικός δικαιούται να σας την αναψει κι από πάνω να σας ζητάει και τα ρέστα γιατί τον αναστατώσατε!

— Ο Μέγας Δούκας του Μικρούτσικου Λουξεμβούργου μοίρασε παράσημα σε «διακεκριμένες προσωπικότητες». Ένας από τους «διακεκριμένους» ο Αρκουδέας. Διακρίθηκε δια ροπάλου στους δρόμους της Αθήνας στέλνοντας τους «υπάλληλους» της Δημόσιας Τάξης (αυτός στα μετόπισθεν, φυσικά) να σπάσουν κεφάλια διαδηλωτών.

Μετά την Αρχηγία τα παράσημα. Αρχηγός με Μικρομεγάλη διεθνή βούλα *δηλαδή*.

21.4.75: Επέτειος του στρατιωτικού πραξικοπήματος. Μεγάλη πορεία στην Αμερικάνικη πρεσβεία. Το μπλοκ του ΕΚΚΕ απάζει τις αλυσίδες που είχε τοποθετήσει η ΕΦΕΕ και εισβάλλει στην πρεσβεία με αυγά μπογιές κ.λ.π. σε μια συμβολική αντιιμπεριαλιστική πράξη. Αμέσως η αστυνομία επιτίθεται σε όλο το μήκος της πορείας που έφτανε από τους Αμπελοκήπους μέχρι το Σύνταγμα. Βροχή δακρυγόνων. Εμφανίζονται αύρες. Στήνονται οδοφράγματα και αναβονται φωτιές. Άγριες συγκρούσεις στη Ριζάρη, τη Β. Κωνσταντίνου, στην Ακαδημίας και το Σύνταγμα. Διαδηλωτές επιτίθενται κατά της Βουλής μέσα σε μια κόλαση από δακρυγόνα. Λεωφορεία, καδρόνια, καρέκλες και φωτιές φράζουν τη Σταδίου, την Όθωνος, τη Βουκουρεστίου, την Ακαδημίας και την Ερμού. Αργά το βράδυ οι διαδηλωτές υποχωρούν στο Πολυτεχνείο ενώ απ' έξω οι μπάτσοι πυροβολούν. Στο Κρατικό Νοσοκομείο ο εισαγγελεύς Σπυρόπουλος και ασφαλίτες μαζεύουν τα ονόματα των δεκάδων τραυματιών.

30.4.76: Ο μαθητής Σ. Ισιδωρόπουλος κυνηγιέται από μπάτσους με άγριες διαθέσεις στην Πειραιώς, ενώ κόλλαγε αφίσες, για την Πρωτομαγιά, της Κ.Ο. Μαχητής, προσπαθώντας να διασχίσει το δρόμο τραυματίζεται θανάσιμα από αυτοκίνητο.

27.4.77: 39η ημέρα απεργίας στη Μαδέμ - Λάρκο. Η χωροφυλακή στέλνει ενισχύσεις κρανοφόρων και αύρες και απαγορεύει κάθε συγκέντρωση γύρω ή μέσα στα εργοστάσια της εταιρείας μεταλλείων.

27.4.79: Συγκρούσεις καπνοπαραγωγών και ΜΑΤ στα Γιαννιτσά κατά τη διάρκεια πορείας με αγροτικά αιτήματα. Ακολουθεί επίθεση των αγροτών κατά του σταθμού Χωροφυλακής Χαλκηδόνας, όπου κρατούνταν οι διαδηλωτές, η οποία απωθείται από τους κρανοφόρους.

26.4.80: 3η μέρα απεργίας πείνας των γυναικών κρατουμένων των φυλακών Κορυδαλλού. Μετά την άρνησή τους να μπουν στα κελιά τους 50 μπάτσοι πέφτουν πάνω τους και τις ξυλοκοπούν άγρια.

Φοιτητικά

Διαπιστωμένη πια απ' όλους η αδιαφορία ενός μεγάλου αριθμού φοιτητών για τις εκλογές - μεγαλύτερη φέτος η αποχή, κι όσο περνούν τα χρόνια θα αυξάνεται ακόμα περισσότερο.

Η αδιαφορία για το εκλογικό παιχνίδι, ενός τμήματος αυτών των φοιτητών, είναι φανερό ότι δεν αποτελεί απαρχή δραστηριοποίησής τους προς άλλες κατευθύνσεις έξω και πέρα από τις κομματικές παρατάξεις. Οι περισσότεροι απλώς... αδιαφορούν.

Έτσι, προς το παρόν τουλάχιστον, τίποτα δε δείχνει ικανό να διαταράξει το τέλμα των πανεπιστημίων. Ούτε και οι καθιερωμένες φωτιές και οι αψιμαχίες με τα ΜΑΤ κ.λ.π. στην οδό Σόλωνος.

Συμπαράσταση στον Κατσουχίσα Ομόρι

ΑΘΗΝΑ: Στις 27 Μάρτη 1987 στις 12 το μεσημέρι πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα συγκέντρωση συμπαράστασης στον Κ. ΟΜΟΡΙ. Στη συγκέντρωση έξω από τη Γιαπωνέζική Πρεσβεία (Πύργος των Αθηνών) οι συμπαραστάτες ζητούσαν την άμεση απελευθέρωση του Ομόρι και την κατάργηση της θανατικής ποινής.

ΧΑΝΙΑ: Οι σύντροφοι από τα ΧΑΝΙΑ έστειλαν ενυπόγραφες επιστολές στην Ιαπωνική πρεσβεία (στα ελληνικά) και στους Γιαπωνέζους συμπαραστάτες του (στα Αγγλικά).

Το κείμενο έγραφε τα εξής:

«Είμαστε αηδιασμένοι με το Ιαπωνικό κράτος σχετικά με τη σκευωρία και τη θανατική ποινή εναντίον του ΟΜΟΡΙ. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον ΟΜΟΡΙ και τους συμπαραστάτες τους και σ' όλους τους πολιτικούς κρατούμενους.

— ΚΑΤΑΡΓΕΙΣΤΕ ΤΑ ΙΣΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

— ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΟΜΟΡΙ

— ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ.

Στην Ιαπωνική πρεσβεία στάλθηκε επίσης από τα ΧΑΝΙΑ ένα νεκρόσημο που έλεγε:

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΟΜΟΡΙ
ΚΑΤΑΡΓΕΙΣΤΕ ΤΑ ΙΣΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ»

Α

Η ελληνοτουρκική διένεξη ως όρος ανάπτυξης και επέκτασης του κεφαλαίου

1. Η ελληνοτουρκική διένεξη, που σήμερα παρουσιάζεται σαν πάλη μεταξύ δημοκρατών και σοβινιστών φασιστών, μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων, είναι μία μακρόχρονη διαμάχη που υποκινεί το κεφάλαιο στην περιοχή αυτή, με τη μορφή του εθνικού ανταγωνισμού μεταξύ των δύο κρατών. Η οικονομική κρίση που αγκαλιάζει σήμερα την παγκόσμια καπιταλιστική παραγωγή και ανάπτυξη, παίρνει το πρόσωπο των τοπικών συγκρούσεων πάνω στις οποίες προσπαθεί να αμβλύνει τις εσωτερικές της αντιφάσεις. Γι' αυτό οξύνεται η κρίση στους τόπους εκείνους που κάθε έννοια "ισορροπίας" επικαλείται και δικαιολογεί την ύπαρξη αυτής της καπιταλιστικής παραγωγικής "ισχύος". Είναι η αυτο-επιβεβαιωτική τάση του κεφαλαίου που θέλει να φαντάζει παντού και πάντα σαν μια δύναμη που αφομοίωσε ολοσχερώς(;) την ιστορική κίνηση της ανθρωπότητας. Είναι ένας ακήρυχτος παγκόσμιος πόλεμος του κεφαλαίου που δημιουργεί τις κρίσεις για να επιβάλλει κατόπιν την "ισορροπία" με τις νέες και ενισχυμένες εξουσίες του, που δημιουργεί την "ισορροπία" ακριβώς για να προετοιμάσει τις νέες κρίσεις.

2. Απ' τη στιγμή που οι εμπορικές σχέσεις αυτοϋποτάσσονται στο ψυχροπολεμικό κλίμα (ισορροπία τρόμου) και είναι αναγκασμένες να ακολουθήσουν το δικό του ρυθμό, τίθεται αναγκαίο μεγάλα ποσά του εθνικού προϊόντος να θεωρούνται βασικοί παράγοντες για την εθνική ενίσχυση των αμυντικών δαπανών. Η στροφή αυτή των εμπορικών σχέσεων εμφανίζεται στην παγκόσμια αγορά σαν ιεράρχηση κριτηρίων αγοράς. Οι κρατικές αγορές ιεραρχούνται πρώτα απ' την αναγκαιότητα του προϊόντος κι ύστερα απ' το κόστος παραγωγής του. Για παράδειγμα αν σ' ένα κράτος τίθεται το πρόβλημα αεροπλάνα ή προϊόντα άμεσης κατανάλωσης (τρόφιμα, κ.λ.π.), σαφώς επιλέγονται τα αεροπλάνα αν και θα χρειαστούν υπέρογκα ποσά για την αγορά τους. Η επιλογή εδώ μετατίθεται στο φτηνά ή ακριβά αεροπλάνα με μία αμφισβητούμενη πάλι εκλογική ελευθερία. Εκείνο όμως που είναι αναμφισβήτητο είναι ότι η πάλη μεταξύ των κρατών, μέσα στο ψυχροπολεμικό κλίμα, στρέφει το ενδιαφέρον τους στην αγορά όπλων (απ'τα διαστημικά μέχρι τα συμβατικά), έχοντας συνυποστηρικτές την παγκόσμια τάξη των βιομηχάνων του πολεμικού υλικού. Κι αυτή η επιλογή δεν είναι επιλογή "κύκλων της ανωμαλίας και του ιμπεριαλισμού", αλλά γνήσιο τέκνο των ανταγωνιστικών και επεκτατικών τάσεων του κεφαλαίου σ' ανατολή και δύση.

3. Η επιλογή αυτή είναι ένας εκβιασμός που επιβάλλει το κεφάλαιο στην ίδια του την ανάπτυξη από τη μια, κι απ' την άλλη ένας εκβιασμός που επιβάλλεται απ' τα συμφέροντα του ισχυρότερου σε βάρος του αδυνατότερου. Κι αν θέλαμε να σκιαγραφήσουμε τους λόγους θα λέγαμε πως:

α) Οι πολεμικές βιομηχανίες μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο καρπώνονται τη μεγαλύτερη υπεραξία από κάθε άλλη βιομηχανία λόγω του υψηλού κόστους των "προϊόντων" τους.

β) Οι βιομηχανίες εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων (μεταλλεύματα, χημικά κ.λ.π.) και ενέργειας (πετρέλαια) βρίσκουν σημαντικές διεξόδους επιβίωσης, απορροφούμενες απ' τις πολεμικές βιομηχανίες. Το ίδιο συμβαίνει και για τις βιομηχανίες φαρμάκων, ρουχισμού, τροφίμων, τις εταιρείες ανοικοδόμησης και οδοποιίας, που "ανασαίνουν" με την ανασύσταση κατεστραμμένων περιοχών από τοπικούς πολέμους.

γ) Οι τεχνητές εθνικές κρίσεις επιβάλλουν αύξηση των πολεμικών δαπανών, μεταφέροντας τεράστια ποσά στις χώρες παραγωγούς.

δ) Η τεχνητή αχρηστία των πολεμικών όπλων (εξουδετέρωση πολιών οπλικών συστημάτων) επιταχύνει την ανανέωσή τους χωρίς καν να έχουν χρησιμοποιηθεί (μια σημαντική ιδιότητα αυτού του "ιδιόμορφου προϊόντος") επιταχύνοντας ταυτόχρονα τη διόγκωση των κερδών. Το ίδιο συμβαίνει και στη "φυσική" αχρηστία των όπλων, όπως στους πολέμους της Μ. Ανατολής και της Κ. Αμερικής.

4. Η θέση των χωρών που βρίσκονται στην περιφέρεια του καπιταλισμού (αναπτυσσόμενες και υπανάπτυκτες) είναι η πιο δυσμενής θέση, αφού μετατρέπονται λόγω αδυναμίας σε εξιλαστήρια θύματα των πιέσεων και των κρίσεων. Έτσι τεράστια ποσά του εθνικού τους προϊόντος (το ποσόν της εθνικής εκμετάλλευσης του εργατικού δυναμικού) κινούνται προς τις χώρες των πολεμικών βιομηχανιών, τη στιγμή που θα μπορούσαν να επενδυθούν στο εσωτερικό των χωρών αυτών προκειμένου να αμβλυνθούν οι ενδοταξικές τους αντιθέσεις και να αυξηθεί το ποσοστό κέρδους της αστικής τάξης τους. Σταματώντας σ' αυτό το σημείο θα συμπληρώναμε ότι το μεγάλο θύμα, το μεγαλύτερο απ' όλα είναι ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ, θύμα όλων των κρατικών διαμαχών μ' οποιαδήποτε μορφή. Κι αυτό γιατί όσο, και μόνον έτσι, το κεφάλαιο του καθορίζει τη ζωή του, ο ρόλος του θα είναι αυτός του δούλου, του εκτελεστή, του υποταγμένου, αυτού που θα ακολουθεί πιστά τις επιταγές των αφεντικών του χωρίς να έχει σημασία αν κάθε διαμάχη τους τον θέλει τροφή των όπλων και των μηχανών τους.

5. Αν λοιπόν η θέση της περιφέρειας είναι η πιο δυσμενής, αυτή προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τις ανάγκες των μητροπόλεων για να αναβαθμίσει(;) τη θέση της. Υπάρχουν δηλαδή λόγοι που στρέφουν τις πλουτοκρατικές χώρες στους "μικρούς" που η ιδιομορφία τους τις αναγκάζει να δώσουν σημαντικά κεφάλαια, έστω κι αν φαίνεται ότι τα χάνουν. Οι συνηθισμένες ιδιομορφίες της περιφέρειας είναι α) η γεωπολιτική θέση των χωρών πάνω στον παγκόσμιο πολεμικό χάρτη του κεφαλαίου και μάλιστα στα σημεία εκείνα που διακυβεύονται τα συμφέροντά του και β) οι ανάγκες καθυπόταξης της προλεταριακής πάλης όπου και όποτε οι ταξικές συγκρούσεις διογκώνονται απειλητικά. Αυτή η στροφή όμως των "μεγάλων" προς τους "μικρούς" είναι φυσικό κάποιους να ωφελεί και κάποιους να παραγκωνίζει, κάποιους να εξοπλίζει και κάποιους να αποδυναμώνει. Και ειδικά όταν αυτοί οι κάποιοι τυχαίνει να βρίσκονται δίπλα-δίπλα και η εσωτερική τους κατάσταση δεν είναι και τόσο εφησυχαστική, τότε οι διενέξεις θεωρούνται σχεδόν βέβαιες. Τέτοιου είδους διένεξη είναι κι αυτή της Ελλάδας με την Τουρκία.

6. Η σύγκρουση των συμφερόντων μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας ΜΟΝΟ σαν καπιταλιστική σύγκρουση μπορεί να ειδωθεί, πάνω στην οποία πλαισιώνεται το ποιόν και ο ρυθμός της κρίσης τους. Μιας κρίσης που συνδυάζεται με την εσωτερική κατάσταση των δύο χωρών και την αποστολή που τους υπαγορεύει ο παγκόσμιος συσχετισμός δυνάμεων ή άλλως η αναμέτρηση και η σύγκρουση των δύο μεγάλων αφεντάδων του κόσμου (ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑ). Αν και οι δύο χώρες βρίσκονται σε διαφορετικά στάδια ανάπτυξης, είναι αναγκασμένες, προς το παρόν τουλάχιστον, να πάρουν αντιμέτωπες θέσεις εφόσον η γεωπολιτική θέση της μιας δυσχεραίνει την οικονομική ανάπτυξη της άλλης. Η γεωπολιτική θέση της Ελλάδας και της Τουρκίας δεν καθορίζεται απλά απ' τις "προσωπικές" φιλοδοξίες των δύο κρατών αλλά απ' τις απαιτήσεις που γεννάει η διαμάχη Ανατολής και Δύσης σαν ενδοκεφαλαιακή αντίθεση. (Σημ.: Το κράτος και το κεφάλαιο προϋποθέτουν τουλάχιστον δύο αντιπάλους. Όσο το ελεύθερο εμπόριο κυριαρχούσε στην αγορά άλλο τόσο και η σύγκρουση των κρατικών συμφερόντων ήταν πολυπρόσωπη. Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος όμως μετέβαλε αμετάκλητα το ποιόν και το μέγεθος της σύγκρουσης. Η συσσώρευση και ο έλεγχος του πλούτου από τις δύο κερδισμένες χώρες (ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑ) ανέλαβε να υποκαταστήσει τις παλιές διαμάχες ανάγοντας τη δική τους σε Κυρίαρχη. Γι' αυτό ας πάψουν οι ανιστόρητοι πατριώτες να πιπιλίζουν την καραμέλα της εθνικής ανεξαρτησίας και αυταδιάθεσης.)

7. Ξεκινώντας απ' τη γεωπολιτική θέση των δύο χωρών, θεωρούμε σαν κριτήρια τη σχέση τους με τη Ρωσία, τη Μ. Ανατολή, το Αιγαίο, την Κύπρο, σα σύμμαχοι του ΝΑΤΟ. Αφήνοντας κατά μέρος την αντιαμερικανική και πατριωτική υστερία της αριστεράς και τον ένθερμο φιλο-αμερικανισμό της δεξιάς εκείνο που προέχει σήμερα δεν είναι η ανομασία του συνασπισμού, αλλά να δούμε ποια είναι η μοίρα των δύο χωρών που "εξ αντικειμένου" ορίζει η ίδια η γεωγραφική τους θέση. Εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια η Δύση έχει στρέψει με μεγάλη σοβαρότητα την προσοχή της στην Τουρκία, θεωρώντας σημαντικότερο το ρόλο της απ' αυτόν της Ελλάδας. Οι λόγοι είναι σχεδόν πασιφανείς:

α) Η Τουρκία είναι ακριβώς δίπλα στη Ρωσία. Τα σύνορά της αυτά παρουσιάζουν σημαντικά "πλεονεκτήματα": είναι κοντά στα Δαρδανέλια, τη μοναδική διέξοδο της Ρωσίας στη Μεσόγειο και το Αιγαίο, κοντά στην Κασπία όπου η Ρωσία έχει σημαντικές ποσότητες πετρελαίου, κοντά στο Μπακινάουρ που είναι εγκατεστημένο το ρώσικο διαστημοδρόμιο. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου την κατασκοπευτική σημασία της βορειας περιοχής της Τουρκίας που με τόση επιμέλεια φρόντιζε να εκμεταλλεύεται η Δύση.

β) Κοντά στο Ιράν και το Ιράκ. Η επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή αυτή είναι συνεχώς αυξανόμενη αφού τουρκικές ταξιαρχίες έχουν εγκατασταθεί στο Ιρακινό έδαφος για να "διευκολύνουν" τον έλεγχο των Κούρδων αυτονομιστών που αποτελούν διεθνές πρόβλημα (6-8 εκατομμύρια είναι στην Τουρκία, 5,5 εκ. στην Περσία, 3 εκ. στο Ιράκ, 500.000 στη Συρία και 300.000 στη Ρωσία). Επιπλέον αν σπάσει το μέτωπο του Σαντάμ Χουσεϊν στη Βασσόρα, η Τουρκία θα επέμβει αμέσως για να προστατεύσει τις πετρελαιοπηγές του Κιρκούκ στο Β. Ιράκ που είναι οι μόνες που συνδέονται με τη Μεσόγειο (οι άλλες δύο είναι κλειστές, η μία λόγω του πολέμου και η άλλη απ' το 1947).

γ) Κοντά στη Συρία που παίζει το ρόλο της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή.

δ) Κοντά στο Λίβανο. Οι εκεί επιχειρήσεις υποστηρίχτηκαν άμεσα από μέρους της ανοίγοντας στο ΝΑΤΟ τη βάση ανεφοδιασμού που βρίσκεται στα Άδανα, κάτι που δεν είχε κάνει ούτε το '67 ούτε το '73.

ε) Κατέχει τη μισή Κύπρο και μάλιστα το τμήμα εκείνο που είναι στραμμένο προς τη Μ. Ανατολή.

στ) Το πεδίο βολής της φτάνει σε όλα τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής κι αποτελεί άλλον ένα χωροφύλακα μαζί με το Ισραήλ στην περιοχή αυτή.

Αντίστοιχα η γεωπολιτική θέση της Ελλάδας έχει υποβαθμιστεί σημαντικά γιατί:

α) ο χρόνος επέμβασης του ΝΑΤΟ απ' την Ελλάδα είναι αρκετά μεγάλος σε μια πιθανή αναμέτρηση των δύο υπερδυνάμεων.

β) Αν και τα περισσότερα νησιά του Αιγαίου είναι ελληνικά, ο ρόλος τους είναι υποβαθμισμένος και υποσκελισμένος απ' το τουρκοκρατούμενο μέρος της Κύπρου.

γ) Αν και η Ελλάδα συνορεύει με χώρες του Ανατολικού Μπλοκ (Βαλκάνια), απ' τη στιγμή που η Ρωσία στρέφει το ενδιαφέρον της στις βόρειες χώρες της Ευρώπης (Αγγλία, Δυτ. Γερμανία), τα Βαλκάνια στο σύνολό τους, από άποψη γεωπολιτικού ενδιαφέροντος έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Και για το Ανατολικό και για το Δυτικό Μπλοκ. Τα πράγματα βέβαια θα ήταν διαφορετικά αν η Ελλάδα ήταν εξάρτημα της Ρωσίας κάτι που ήθελε αλλά δεν μπορούσε να αποκτήσει ο Στάλιν με τα γνωστά παζαρέματα και ξεπουλήματα που ακολούθησαν τη λήξη του πολέμου.

8. Αυτός ο στρατηγικός προσανατολισμός της Δύσης προς την Τουρκία βρίσκει δυσαρεστημένη την Ελλάδα γιατί είναι αναγκασμένη να υποστηρίξει ουσιαστικά μόνη της τη θέση της. Πολλοί θα θεωρούσαν ότι η Ρωσία θα στέκονταν δίπλα της σαν "φυσικός" αντίπαλος των ΗΠΑ. Αλλά η θέση της Ρωσίας είναι λεπτή (sic!!). Μια ανοικτή επίθεση στην Τουρκία θα επιδείνωνε τις σχέσεις μεταξύ τους κατανοώντας έτσι πλήρως το δυναμικό ρόλο που κατέχει η Τουρκία σα σύμμαχος του ΝΑΤΟ δίπλα στα σύνορά της. Γι' αυτό όχι μόνο για την Κύπρο δεν πρόκειται να πει ανοιχτά κουβέντα αλλά τουναντίον σιωπηρά θα δέχεται όσα γεγονότα επιβάλλει η τούρκικη εξουσία εφόσον βέβαια κι αυτή από μέρους της δεν επεμβαίνει άμεσα σ' ότι κάνει η

Ρωσία, κρατώντας δηλαδή ανάλογη στάση. Εξάλλου ο "μακρίτης" Μπρέζνιεφ φάνηκε να ικανοποιείται προσωρινά από τη χούντα του Εβρέν, "αρπάζοντας το κόκκαλο" που του πέταξε ο δεύτερος, όταν απειλούσε τη Δύση ότι θα ζητήσει βοήθεια εξ ανατολών αν δε δείξει το απαιτούμενο ενδιαφέρον για την Τουρκία. Οι οικονομικές συμφωνίες μεταξύ Τουρκίας-Ρωσίας και οι θερμές χειραψίες Εβρέν-Τσαουσέσκου ξεσκεπάζουν το θέατρο που παίζουν οι υποστηρικτές των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων", που όσο ψέμα κρύβουν μέσα τους σα λέξεις που προφέρονται από αφέντες άλλο τόσο ψεύτικα διατυμπανίζονται. (Σημ.: Για τη Ρωσία η Χούντα είναι πρόβλημα μόνον όταν υποστηρίζεται απ' την Αμερική. Ας όψεται η Πολωνία!!).

9. Η διαφορετική σημασία του στρατηγικού ρόλου των δύο χωρών τις φέρνει αντιμέτωπες και στον οικονομικό συναγωνισμό. Δεν είναι τόσο η ανταγωνίσιμη υποδομή που έχουν, η Ελληνική είναι σαφώς ανώτερη, όσο οι επιλογές και τα αβαντάζ των δύο αρχουσών τάξεων. Η επιλογή της Ελληνικής αστικής τάξης είναι η εκμετάλλευση των ιδίων πόρων που σημαίνει στροφή προς τις δανειοδοτήσεις από ξένες τράπεζες και έλεγχος των ξένων επενδύσεων. Η επιλογή της Χούντας είναι μια κλασική στροφή προς τα δάνεια και τις επενδύσεις από ξένα κεφάλαια, με ταυτόχρονη αύξηση του εμπορικού της ρόλου στη Μ. Ανατολή κύρια, σα μεσάζοντας των ξένων πολυεθνικών. Κι ενώ η Τουρκία πετυχαίνει τους στόχους της με εντυπωσιακό τρόπο λόγω της "σταθερότητας" που επιβάλλουν τα όπλα της Χούντας, η Ελλάδα έρχεται αντιμέτωπη με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αφού οι όροι που επιβάλλει διατα-

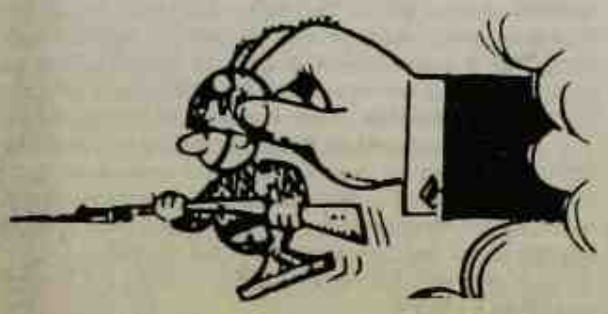

ράσσουν την πολιτική της σταθερότητα. (Σημ.: Μερικοί όροι είναι: μείωση των κοινωνικών παροχών, αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού, μείωση του μισθού του εργάτη. Μαζί με τους όρους αυτούς ας ληφθούν υπόψη και οι ήδη χαμηλές παροχές που υποτίθεται ότι δόθηκαν αυξημένες με τη γελοία Α.Τ.Α.) Ακόμη το κεφάλαιο της Ελλάδας είναι αναγκασμένο κατά ένα μεγάλο ποσοστό, που αναλογικά είναι το δεύτερο στο ΝΑΤΟ, να απορροφούνται απ' τις αμυντικές δαπάνες λόγω τουρκικής απειλής, κάτι που μειώνει σημαντικά τις επενδυτικές της ικανότητες και κατά συνέπεια δυσχεραίνει την ευκινησία των Ελληνικών αφεντικών. Αλλά και στο εξωτερικό οι συνθήκες δεν είναι αισιόδοξες. Αφενός δεν μπορεί να τεθεί θέμα ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων στη Δύση, αφετέρου υπάρχει σταθερή μείωση των εξαγωγών στις αγορές προς τη Μ. Ανατολή, αφού η Τουρκία αποδεικνύεται καλός μεσάζοντας των δυτικών προϊόντων.

10. Παρόλο που σήμερα η Αμερική και η Δύση κύρια χορηγούν αφειδώς τα κεφάλαιά τους στην Τουρκία, δεν παύουν να υπάρχουν σωρείες αντιφάσεων για τις οποίες προς το παρόν δεν φαίνεται να υπάρχει διέξοδος. Και πιο συγκεκριμένα:

Η Τουρκία ενώ προσπαθεί να αποκτήσει καλές σχέσεις με τις Αραβικές χώρες δέχεται απ' αυτές σημαντικές πιέσεις να σταματήσει να βοηθάει το Ισραήλ στις επεκτατικές του βλέψεις. Αυτό όμως δε μπορεί να το κάνει γιατί θα βρεθεί αντιμέτωπη με τα αμερικάνικα θησαυροφυλάκια.

Ενώ η Γερμανία της στέλνει σημαντική οικονομική βοήθεια, συγκρούεται μαζί της πάνω στο θέμα των μεταναστών. Ενώ η Γερμανία θέλει να τους επαναπατρίσει μη μπορώντας να τους απορροφήσει, η Τουρκία θέλει να τους αυξήσει. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν στη Γερμανία 2.000.000 τούρκοι μετανάστες.

Με τη συμμαχική Γαλλία βρίσκεται αντιμέτωπη στο θέμα των Αρμενίων, που κατ' επανάληψη έχουν δολοφονήσει τούρκους διπλωμάτες. Κι εδώ δεν υπάρχει λύση γιατί αν η Γαλλία αποφάσιζε να τους κυνηγήσει ανοικτά τότε θα αντιμετώπιζε μια πιθανή εξάπλωση περισσότερων και συχνότερων τρομοκρατικών ενεργειών κάτι που με κανένα τρόπο δεν το θέλει.

Σ' αυτές τις αντιφάσεις η Ελλάδα παίζει και θα παίζει το δικό της παιχνίδι, ενισχύοντας κάθε εχθρική αντιμετώπιση προς την Τουρκία, επιδιώκοντας τη μετατροπή των διαταγμών σε αρνητική στάση. Η Ελληνική διπλωματία έχει να κάνει πολύ δουλειά στις παρασκηνιακές εξελίξεις (!!!).

11. Η αντίθεση της Ελλάδας με το στρατιωτικό νόμο της Τουρκίας δεν είναι μόνο θεατρινισμός για την ιδεολογική στήριξη της δημοκρατίας (του κεφαλαίου) αλλά μια κρυφή και πραγματική επιθυμία. Η επάνοδος της δημοκρατίας στην Τουρκία (λίγο απίθανο βέβαια! θα έλυνε το χέρι του εργατικού κινήματος που σήμερα βρίσκεται κάτω απ' την απειλή της φυλακής και της κρεμάλας. Αν σκεφτεί κανείς πως το πραγματικό εργατικό εισόδημα έχει μειωθεί απ' αυτό του 1971 (!!!) μπορεί εύκολα να καταλάβει τη δυναμική του τούρκικου προλεταριάτου σε κοινοβουλευτικές και δημοκρατικές συνθήκες. Σ' αυτή τη δυναμική η τούρκικη αστική τάξη θα είναι αναγκασμένη να κάνει παραχωρήσεις. Η ελληνική αστική τάξη θα επιδιώξει να επωφεληθεί απ' τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει η τούρκικη ποντάροντας στη δική της "ασφάλεια", τον "πατριωτισμό" των μισθωτών δούλων της και στην πλήρη απομόνωση του τούρκικου εργατικού αγώνα στα εθνικά του σύνορα. Είναι ένας χυδαίος και κυνικός μακιαβελισμός με τον οποίο τα αφεντικά σ' ανατολή και δύση υποστηρίζουν (με τα λόγια βέβαια) οποιονδήποτε εργατικό αγώνα στη χώρα των αντιπάλων τους, αρκεί αυτός να μη γενικεύεται και να μη δημιουργείται ποτέ στην επικράτειά τους, έτοιμοι να κατασπαράξουν τους αντιπάλους τους, πατώντας στις όποιες κατακτήσεις της προλεταριακής πάλης (π.χ. ΗΠΑ-ΠΟΛΩΝΙΑ).

Επιπλέον γι' αυτούς που πιστεύουν πως η δημοκρατική Ελλάδα βρίσκεται αντίθετη με την Τουρκία επειδή καταπατεί τα "ανθρώπινα δικαιώματα", ΜΑΡΤΥΡΕΣ είναι οι τούρκοι πρόσφυγες στις παράγκες του Λαυρίου, που το μόνο που κέρδισαν είναι ότι δεν κρεμάστηκαν, τίποτε άλλο!! Εδώ ας μην ξεχάσουμε κι αυτούς που απελάθηκαν.

12. Μήπως η Ελλάδα (τ' αφεντικά της) θα ήταν σήμερα υπέρ μιας εξέγερσης των τούρκων εργατών ενάντια στη Χούντα του Εβρέν; Απαντάμε με βεβαιότητα ΟΧΙ. Μια εξέγερση σήμερα στην Τουρκία, έστω με δημοκρατική εκδοχή, δε θα είχε το χαρακτήρα των ταραχών σε ελεγχόμενες κοινοβουλευτικές συνθήκες. Κι αυτό γιατί στη δημοκρατία τα κόμματα έχουν την ευχέρεια να οργανώσουν τις εξουσίες τους πάνω στους εργάτες, ενώ στη Χούντα κάθε αναταραχή εγκυμονεί ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΑ γεγονότα που πιθανώς να τα επηρεάσει και η παράδοση του ένοπλου αγώνα των Τούρκων εργατών. Ας μην ξεχνάμε την αγωνία των κομμάτων το 1973 στην Ελλάδα που επιστράτευσαν όλες τους τις δυνάμεις για να σταματήσει η αυθόρμητη και επικίνδυνη γι' αυτά δράση των εξεγερμένων πρακειμένου να επανέλθει ο "ομαλός πολιτικός βίος". Αυτά τα ανεξέλεγκτα γεγονότα τα έχει υπόψη της η αστική τάξη εξ ιδίας πείρας και ιστορίας, και ενώ το θέλει (αφού προκαλούν δυσκολίες στην Τουρκία) ταυτόχρονα τα φοβάται γιατί μπορεί να επεκταθούν και στο δικό της βασίλειο. Εξάλλου έχει υπόψη της ότι η άγρια καταστολή μιας πιθανής εξέγερσης μπορεί να οδηγήσει σε μια πολεμική σύρραξη (βλέπε Λήμνος) προκειμένου η Χούντα να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις και να επαναστεροποιήσει την εξουσία της. Το πόσο σημαντική κι επικίνδυνη είναι η αντίσταση του τούρκικου προλεταριάτου το διαπιστώνουμε κι απ' την προσοχή της Δύσης προς την Τουρκία που η οικονομική της ενίσχυση έχει σα στόχο: "μια οικονομικά ισχυρή Τουρκία, ικανή να αντιμετωπίσει τα κοινωνικά της προβλήματα, και επομένως σίγουρη για την πολιτική της σταθερότητα (Γκένσερ: Υπουργός εξωτερικών της Δυτ. Γερμανίας 7-3-84)". Γι' αυτό όλες οι πιέσεις της Ελλάδας για αποκατάσταση της Δημοκρατίας, δεν απευθύνονται στο τούρκικο προλεταριάτο, αλλά στους θεματοφύλακες της δημοκρατίας του κεφάλαιου, που γνωρίζουν πολύ καλά τι σημαίνει "ομαλός πολιτικός βίος" και "πολιτική σταθερότητα" ιδιαίτερα σήμερα.

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ δεν μπορεί να ειδωθεί παρά σαν μια κρίση που προκάλεσε ο ακήρυχτος παγκόσμιος πόλεμος του κεφάλαιου «για να επιβάλει κατόπιν την «ισορροπία» με τις νέες και ενισχυμένες εξουσίες του, που δημιουργεί την ισορροπία ακριβώς για να προετοιμάσει τις νέες κρίσεις». Στις 27 Μάρτη, το πολύπλοκο σύμπλεγμα των συμφερόντων του κεφάλαιου στην Αν. Μεσόγειο — συμφερόντων διεθνών και τοπικών, κρατικών και διακρατικών — έμοιαζε να οδηγεί την Ελλάδα σε πολεμική αναμέτρηση με την Τουρκία. Η κατάσταση εκτονώθηκε σύντομα, άφησε όμως πλήθος ερωτηματικά και ο αντίκτυπός της παρέμεινε μέσα στη νέα «ισορροπία» που επιβλήθηκε και προαναγγέλει την επόμενη κρίση.

Η ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑ

Ο βυθός του Αιγαίου αναδείχθηκε σαν το κατ' εξοχήν σημείο τριβής των αντιθετικών επεκτατισμών Ελλάδας και Τουρκίας παρακάμπτοντας σ' αυτή τη φάση το Κυπριακό*. Επίκαιρο μήλο της έριδος που οδήγησαν στην κρίση τα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου που βρίσκονται στον επίμαχο βυθό. Δεν αποτελούν βέβαια ούτε μια ανεξάντλητη πηγή ούτε ένα σημαντικό ποσοστό σε σχέση με την παγκόσμια παραγωγή. Δεν παύουν παρ' όλα αυτά, να είναι σημαντική πηγή εκμετάλλευσης για τους διεκδικητές. Αυτό το ζήτημα, σε συνδυασμό με την τάση εξάντλησης των παγκόσμιων αποθεμάτων κάνει επείγον το ζήτημα της εκμετάλλευσης αυτών των πηγών πριν ολοκληρωθεί η διαδικασία μεταπήδησης σε άλλες μορφές ενέργειας. Τα ίδια μέσα άντλησης του κάθε κράτους (Ελλάδα, Τουρκία) είναι πενιχρά έως ανύπαρκτα. Συνεπώς αυτοί οι δυο τελευταίοι παράγοντες ξεπερνούν τα «εθνικά» πλαίσια και καθιστούν αναπόφευκτο ρυθμιστή το Διεθνές Κεφάλαιο. Η οριοθέτηση όμως της υφαλοκρηπίδας — για ν' αρχίσει και η εντατική εκμετάλλευσή της — δεν μοιάζει να είναι εύκολα εφικτή — κι από κοινού αποδεκτή παρ' όλο που νομικά φαίνεται να υπάρχει δυνατότητα λύσης (βλ. Δικαστήριο της Χάγης). Γιατί ακόμα και αν καθοριστεί το όριο της υφαλοκρηπίδας ανάμεσα Ελλάδας - Τουρκίας, υπάρχει η δυνατότητα άντλησης εκατέρωθεν του διαχωριστικού σημείου και από τα δυο κράτη ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΟΙΤΑΣΜΑ. Η διαμάχη λοιπόν δεν φαίνεται να λύνεται μ' ένα απλό νομικό χαρακτηρισμό, ούτε με μια απόφαση του οποιοδήποτε διεθνούς δικαστηρίου. Και το κυριότερο, η διαμάχη δεν λύνεται καθ' εαυτή (π.χ. με συνδιαχείριση) γιατί δεν είναι παρά μια από τις πολλές που χαρακτηρίζουν και συνθέτουν ένα ολόκληρο πλέγμα αντιθέσεων μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων κρατιστών.

Η διαμάχη για την υφαλοκρηπίδα θεωρητικά είχε «παγώσει» με την συμφωνία της Βέρνης. (μεταξύ Καραμανλή και Ετσεβίτ). Συμφωνία που απαγόρευε στους αντιμαχόμενους έρευνες και γεωτρήσεις στον αμφισβητούμενο βυθό. Ο Παπανδρέου δεν αναγνώριζε την συμφωνία αυτή, θεωρώντας το βυθό κατά 95% ελληνικό και όσα έγιναν πρόσφατα δείχνουν ότι το ζήτημα βρίσκεται πάντα σ' εξέλιξη, όσο για τη συμφωνία της Βέρνης όπως κάθε διακρατική συμφωνία είναι ένα παλιόχαρτο.

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Τα κοιτάσματα του Πρίνου τελειώνουν και για όσους ενδιαφέρονται για πετρέλαιο στο Αιγαίο η υφαλοκρηπίδα βρέθηκε επιτακτικά στο προσκήνιο. Οι γεωτρήσεις που θα συνέχιζε η ΝΑΡΣ έξω από τα χωρικά ύδατα της Ελλάδας στον αμφισβητούμενο βυθό (και πίεζε γι' αυτό) θα μπορούσαν να γίνουν αποδεκτές από την Τουρκία μόνο στο μέτρο κάποιων διακανονισμών. Ήδη η ισορροπία (κατάληψη Β. Κύπρου — αντλήσεις από τον Πρίνο) άρχισε να διαταράσσεται.

Το Ελληνικό κράτος — αποδεικνύοντας ότι κάθε κράτος είναι επεκτατικό — επιχειρεί, έχοντας υπ' όψιν του τη συγκεκριμένη συγκυρία (ενδεχόμενη κατάληψη του Ιρακινού Κουρδιστάν και ανάληψη πρωτοβουλιών από την Τουρκία στη Μ. Ανατολή) να πάρει επιθετική πρωτοβουλία στο Β. Αιγαίο. Αποπειράται να κρατικοποιήσει την ΝΑΡΣ, αναλαμβάνοντας να συνεχίσει την δραστηριότητα της ανατολ. της Θάσου στα διεθνή ύδατα. Διεθνή ύδατα που όμως ο βυθός τους θεωρείται από την ελλάδα ελληνικός, σύμφωνα με μια διεθνή διάσκεψη στην Γενεύη για την υφαλοκρηπίδα των κρατών. Συμφωνία που όμως δεν υπόγραψαν μια σειρά κρατών όπως η Τουρκία, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ και η ελληνική κυβέρνηση.

Εν πάση περιπτώσει, το τουρκικό κράτος μη έχοντας τίποτα να κερδίσει από τις πρωτοβουλίες της Ελλάδας στο Β. Αιγαίο, απαντά άμεσα αναγγέλοντας έρευνες του Σισμίκ στην αμφισβητούμενη περιοχή, (όπως ορίζει η συνθήκη της Βέρνης) περιοχή όμως που η Ελλάδα διεκδικεί ως δική της κατά 95%.

Η επόμενη κίνηση της Ελλην. κυβέρνησης — παρακινδυνευμένη για την τύχη της αν συνέβαινε κι αντίστοιχη κινητοποίηση από την άλλη πλευρά του Αιγαίου — είναι η πολεμική κινητοποίηση λαού, στρατού κι..... εκκλησίας για τον υπέρ βυθών και πετρελαίων αγώνα. Παράλληλα επιδίδεται σε λεονταρισμούς όπως το κλείσιμο των βάσεων στη Ν. Μάκρη και σκληρές προειδοποιήσεις για το που θα φθάσουν τα πράγματα αν οι Τούρκοι τολμήσουν να κάνουν αυτό που εξίσου αποπειράθηκε να κάνει μονομερώς η ίδια. Χρήση του βυθού που δεν έχει σαφώς ορισθεί η κυριότητά του. Ταυτόχρονα όμως με τους λεονταρισμούς η Ελληνική κυβέρνηση επικαλούμενη την συμφωνία της Βέρνης (που δεν αναγνώριζε) και υποχωρώντας ουσιαστικά από τις μονομερείς πρωτοβουλίες επιδίωξε την επιστροφή στην ι-[illegible] και το «πάγωμα» της διαφοράς. Έτσι αρκέστηκε στα εσωτερικά κέρδη [illegible] την «πολεμική» εγρήγορση, και ίσως παρέβαλε ενα νέο εμπόδιο στις σχέσεις ΕΟΚ — Τουρκίας. Έτσι η διεθνής διαμεσολάβηση έπαιξε το ρυθμιστικό της ρόλο, το Σισμίκ έκανε μια ήσυχη κρουαζιέρα και ο Ανδρέας εκραύγασε στο Κιλελέρ «Η Ελλάδα ήταν σε λίγες ώρες έτοιμη για την αναμέτρηση. Αναμέτρηση που οι άλλοι δεν ετόλμησαν»!! Αποκρύβοντας θρασύτατα τα ηλίου φαεινότερα ότι, η ενδεχόμενη σύρραξη δεν εξυπηρετούσε στις σημερινές συνθήκες τον Δυτ. Ιμπεριαλισμό και η Τουρκία δεν έκανε ουσιαστικά καμμιά πολεμική κινητοποίηση (όχι βέβαια γιατί οι Τούρκοι στρατοκράτες δεν τολμούν).

Με δεδομένες αυτές τις συνθήκες η στρατιωτική κινητοποίηση του Ελληνικού κράτους αποτέλεσε πράξη γοήτρου παρά προθυμία για άμεση σύγκρουση. Από την άλλη λειτούργησε στην εσωτερική κατανάλωση με τα γνωστά εθνικοομοψυχικά αποτελέσματα που κατέστειλαν κάθε κινητικότητα — έστω και αμυντική — των εργαζόμενων εν όψει μάλιστα και των νέων αυξήσεων και της εντεινόμενης επίθεσης του Κεφάλαιου στα συμφέροντα των κατώτερων τάξεων. Τα εθνικοομοψυχικά αποτελέσματα επιτυγχάνονται βέβαια και σε μια σύγκρουση στρατιωτικού χαρακτήρα, μόνο που οι στρατιωτικές επιχειρήσεις εμπεριέχουν απρόβλεπτους παράγοντες (παράταση μαχών, κατάληψη εδαφών κ.λ.π.). Έτσι τα δάχτυλα αποσύρθηκαν από τις σκανδάλες, οι κάνες όμως εξακολουθούν να είναι στραμμένες στους στόχους.

Οι επόμενες κινήσεις στο «εθνικόν ζήτημα θα γίνουν περισσότερο παρασκηνιακά και θα 'ναι λιγότερο εντυπωσιακές από τα πρόσφατα γεγονότα. Η απαρχή των διακανονισμών, διαπραγματεύσεων, παζαριών κ.λ.π. έχει ήδη γίνει μέσα στα πλαίσια μιας εύθραυστης ανακωχής και αμοιβαίων διαβεβαιώσεων, στην προοπτική ενός ενδεχομένου status quo.

Η Τουρκία μάλλον το επιδιώκει εφ' όλης της ύλης εξασφαλίζοντας ησυχία στα νώτα της (Από τον Έβρο έως την Κύπρο) ενόψει του ενδεχόμενου ρόλου της στο Κουρδιστάν και στο Ιράκ. Η Ελλάδα μόνο στο Αιγαίο. (Έτσι τουλάχιστο ισχυρίζεται).

Η πραγματική αντιπαλότητα όμως των συμφερόντων των αρχουσών τάξεων εκατέρωθεν του Αιγαίου και της Πράσινης γραμμής στην Κύπρο, δεν επιτρέπει ν' αμφιβάλουμε επιπόλαια για τον πραγματικό κίνδυνο μιας ενδεχόμενης στρατιωτικής αναμέτρησής τους. Το πότε και πως θα εκδηλωθεί είναι κάτι που θα το καθορίσουν οι διαχειριστές της εξουσίας και οι γενικότεροι συσχετισμοί στα συμφέροντα του κεφάλαιου. Βρισκόμενοι απροετοίμαστοι μέσα στο γεγονός ενός «εθνικού» πολέμου θα σήμαινε να συρθούμε να πολεμήσουμε λάθος ανθρώπους και ν' αλληλοσφαγούμε με τους Τούρκους προλετάριους αδελφούς μας.

Ο ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ

Στα πρόσφατα γεγονότα οι κάθε είδους πατριώτες από την άκρα δεξιά έως και την άκρα αριστερά βρήκαν την ευκαιρία να αμβλύνουν τις ταξικές αντιθέσεις και να συνεισφέρουν όσο μπορούν στην ανόρθωση του εθνικού συναισθήματος έναντι του «κοινού εχθρού». Εμπεδώνοντας έτσι την ιδεολογία που αποτελεί το σημείο σύγκλισης τους, τον πατριωτισμό. Πλάι στους απροκάλυπτους εθνικιστές οι μασκαρεμένοι με μάσκες «προοδευτισμού» και «ειρηνισμού» βρήκαν στην προβολή του Τουρκικού επεκτατισμού το άλλοθι για να πυκνώσουν με τη σειρά τους τις τάξεις των υπερασπιστών της πατρίδας, του ελληνικού κράτους και του κεφάλαιου. Αποδεικνύοντας έτσι ότι τόσο ο κορμός όσο και τα άκρα της αριστεράς είναι καθεστωτικές δυνάμεις.

Η χρήση όμως του όρου επεκτατισμός μονόπλευρα για την Τουρκία, πέρα από τις σκοπιμότητες που εξυπηρετεί παραγνωρίζει το γεγονός ότι τόσο κεφάλαιο (διεθνοποιημένο ή μη) όσο και όλα τα κράτη είναι επεκτατικά. Παραγνωρίζει όλα τα παιχνίδια και τις πιέσεις που ασκούνται από τις αντιμαχόμενες πλευρές. Βλέπει τον επεκτατισμό μόνο από τη στρατιωτική του πλευρά. Έτσι αγνοεί την πρακτική πλευρά του επεκτατισμού, που ασκείται μέσω διαπραγματεύσεων, διεθνών ερεισμάτων και πιέσεων και μπορεί να έχει πολλές μορφές εκτός από την στρατιωτική, πολιτική, οικονομική, ιδεολογική κ.λ.π. ή μια σύνθεση αυτών. Μ' αυτή την έννοια το Ελληνικό κράτος είναι το ίδιο επεκτατικό όσο και το τουρκικό. Οι δυνατότητες επεκτατισμού καθορίζονται όχι μόνο από τους εθνικούς συσχετισμούς αλλά και από τη διεθνή κατάσταση.

Η επέκταση των χωρικών υδάτων του ελλ. κράτους σε 12 μίλια και οι μέσα σ' αυτά γεωτρήσεις, ο διαρκής εξοπλισμός της πολεμικής μηχανής του κράτους με ντόπια και ξένα κεφάλαια, ο ελληνικός στρατός στην Κύπρο, οι εξυπηρετήσεις στους Δυτ. Ιμπεριαλιστές σ' Ελλάδα και Κύπρο, το συζητούμενο ενδεχόμενο να συνεργαστεί η Ελλάδα με τις χώρες της ΕΟΚ που έχουν εφοπλιστικά συμφέροντα για να ελέγξουν με ναυτικές δυνάμεις τον Περσικό κόλπο κ.λ.π. κ.λ.π. δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου.

Ένα άλλο σημείο που θα χρειαζόταν ξεχωριστή αναφορά είναι ο «εσωτερικός» επεκτατισμός και ιδιαίτερα οι διώξεις των Τουρκοκυπρίων από τους Έλληνες πατριώτες στην Κύπρο πριν την εισβολή. Αυτό όμως που αφορά εμάς είναι τα πρόσφατα γεγονότα και το όλο ζήτημα, από την σκοπιά συμφερόντων των δυο λαών. Όσο ωφέλησαν τόσα χρόνια τον ελληνικό λαό οι γεωτρήσεις στον Πρίνο και τα μερίσματα που αποκόμιζε το κράτος, άλλο τόσο ωφελήθηκε ο τούρκικος λαός από την κατάληψη της Β. Κύπρου. Τα ίδια θα κερδίσουν οι λαοί των δυο χωρών και στην περίπτωση που η Ελλάδα θα αντλήσει πετρέλαιο στα 12 μίλια ή η Τουρκία καταλάβει το Ιρακικό Κουρδιστάν κ.ο.κ.

Ακόμα και μια συνδιαχείριση των πετρελαίων του Αιγαίου και πάλι τα συμφέροντα του κεφάλαιου θα εξυπηρετήσει. Είναι χιλιοειπωμένο ότι, *οι σκλάβοι δεν έχουν να καρπωθούν στο ελάχιστον από τα κέρδη των αφεντικών τους.*

Οι προλετάριοι και οι καταπιεσμένοι που σε περίοδο «ειρήνης» αντιμετωπίζουν την άγρια καταπίεση και εκμετάλλευση του κράτους και των αφεντικών, σε περίοδο πολέμου εξαναγκάζονται στην σφαγή για τα συμφέροντα των εκμεταλευτών και καταπιεστών τους. Γι' αυτό, ενάντια στην «ειρήνη» της καθημερινής εκμετάλευσης μας και για ν' αποτρέψουμε την αλληλοσφαγή μας σ' ένα «εθνικό» πόλεμο ΄ ΔΙΕΞΑΓΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΜΑΣ: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ.

Για να εμποδίσουμε τους κρατιστές να μας οδηγήσουν ενάντια στους Τούρκους εργάτες αδελφούς μας πρέπει ν' αναπτύξουμε το κοινωνικό - ταξικό μας πόλεμο και να τους βοηθήσουμε στον δικό τους.

Η συνθηματολογία για «υπεράσπιση της πατρίδας» και «άμυνας στον Τουρκικό επεκτατισμό» είναι η επιβεβαίωση του εθνικισμού και της Άρνησης του καθημερινού κοινωνικού πολέμου.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Η αυταπάτη της ατομικής ιδιοκτησίας και του εδαφικού χώρου που δήθεν είναι δικός μας, φαίνεται από τις καθημερινές στερήσεις, την φορολογία, την ασυδοσία του κεφάλαιου και την βία του Κράτους πάνω στη ζωή, τις κινήσεις και τα δήθεν υπάρχοντά μας.

Δεν είμαστε εμείς που θα υπερασπιστούμε το «νόμιμο» δικαίωμα των αφεντικών να μας εκμεταλλεύονται στα κρεματόρια της μισθωτής σκλαβιάς και στην εξαθλίωση της ανεργίας, δεν είμαστε εμείς που θα υπερασπιστούμε την «νόμιμη» εξουσία του κράτους να μας τρομοκρατεί να μας βασανίζει και να μας σκοτώνει καθημερινά.

Ο μόνος πόλεμος που διεξάγουμε είναι ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ — ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Το Κυπριακό, όμως δεν είναι άμοιρο των εξελίξεων στο μέτωπο του Β. Αιγαίου. Δεκατρία χρόνια μετά την κατάληψη της Β. Κύπρου φαίνεται ότι έληξε η συμφωνία στα δυο κράτη με την διαμεσολάβηση του δυτικού Ιμπεριαλισμού. Εδώ και 3 χρόνια έχει αρχίσει αυτή η διαδικασία αναδιανομής των κερδών ανάμεσα στα δυο κράτη. Η ανακήρυξη του Τουρκοκυπριακού κράτους δεν ήταν παρά ένα βήμα στην διαδικασία εκβιασμών και υποχωρήσεων που χρησιμοποιούν τα δυο κράτη για την αποκόμιση πλεονεκτημάτων το ένα σε βάρος του άλλου. Οι συνεχείς πρωτοβουλίες και σχέδια του γ.γ. ΟΗΕ και η «πορεία για την εξεύρεση λύσης του Κυπριακού προβλήματος» — όπως συνηθίζουν να λένε οι κρατιστές — έχει να κάνει μ' αυτή την διαδικασία (βλ. και την πρόσφατη απειλή του Τουρκοκυπριακού κράτους να εποικήσει με Τούρκους στην Αμμόχωστο) και βρίσκεται συνδεδεμένη με το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας και μια σειρά άλλα ζητήματα, όπως: οι σχέσεις των δυο κρατών με ΝΑΤΟ και ΗΠΑ, η είσοδος της Τουρκίας στην ΕΟΚ τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής και τον ρόλο της Τουρκίας σαν αποφασιστικό παράγοντα απέναντι στο Ιράν και Κούρδους μέσα στο Ιράκ αν καταρρεύσει, τον ρόλο της Τουρκίας σαν προκεχωρημένη βάση του Δυτ. Ιμπεριαλισμού απέναντι στον Ανατολικό κ.λ.π. Όλα αυτά βρίσκονται πίσω από τις διαστάσεις της κρίσης που εκδηλώθηκε στις 27 Μάρτη στο Β. Αιγαίο και συνδέονται άρρηκτα μ' αυτήν.

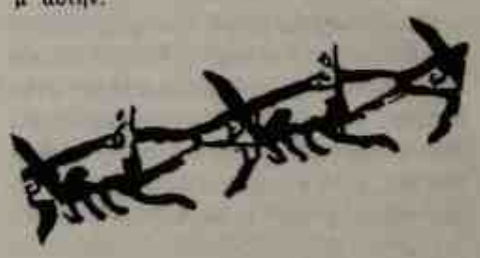

Οι περιστερές και τα γεράκια θέλουν ...πόλεμο

«Αυτοί που βρίσκονται ψηλά λένε: «πόλεμος και ειρήνη είναι δυο πράγματα ολότελα διαφορετικά».

Όμως η ειρήνη τους κι ο πόλεμός τους μοιάζουν όπως ο άνεμος και η θύελλα.

Ο πόλεμος γεννιέται από την ειρήνη τους όπως ο γιός από τη μάνα· έχει τα δικά της, απαίσια χαρακτηριστικά.

Ο πόλεμός τους σκοτώνει ότι άφησε όρθιο η ειρήνη τους!»

ΤΑ «ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙΑ»

Μετά τον αλληλοσκοτωμό δυο νέων - ενός Έλληνα κι ενός Τούρκου στρατιώτη - πριν λίγους μήνες στον Έβρο, τα ελληνοτουρκικά «παιχνίδια» των αφεντικών κλιμάκωσαν για άλλη μια φορά την ένταση μεταξύ των δυο νατοϊκών μελών και συμμάχων. Τα επακόλουθα αυτών των «παιχνιδιών» είναι λίγο πολύ γνωστά: εθνικιστικά κηρύγματα, εκκλήσεις για «εθνική ομοψυχία» και φυσικά το απαραίτητο «γιούργια» στα στηρίγματα του έθνους, τα σούπερ - μάρκετ....

Όμως, είναι τουλάχιστο αφελές το να βλέπουμε αυτές τις διαμάχες σαν μια τοπική διένεξη, άσχετη με το κοινωνικό πλαίσιο των δυο κρατών.

Είναι άραγε τυχαίο το ότι οι μέχρι τώρα παγκόσμιοι πόλεμοι γίνανε σε περιόδους, όπου η κρίση του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος είχε φτάσει σε αδιέξοδο;

ΠΟΙΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο πόλεμος αποτελεί ένα από τα κύρια στηρίγματα της Εξουσιαστικής/Κεφαλαιοκρατικής κοινωνικής οργάνωσης. Η ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος δεν είναι παρά η ιστορία διαδοχικών και συνεχώς κλιμακούμενων οικονομικών κρίσεων που συνοδεύονται - με μαθηματική αναλογία - από συνεχώς αυξανόμενες πολεμικές συρράξεις.

Προϊόν της εκμετάλλευσης και της ασυδοσίας του Κεφαλαίου, οι μάζες των ανέργων αποτελούν χαρακτηριστικό της καπιταλιστικής κοινωνικής οργάνωσης αλλά και μια από τις κυριότερες απειλές για το ίδιο το σύστημα, όταν αυτοί εξεγείρονται και διαταράσσουν την αναγκαία - για τ' αφεντικά - «κοινωνική ειρήνη» και συναίνεση.

Μια λύση σ' αυτό το πρόβλημα είναι η πολεμική βιομηχανία, που ταυτόχρονα αποτελεί άλλη μια πηγή κέρδους για το διεθνές κεφάλαιο. Σήμερα, σ' αυτόν τον κλάδο απασχολούνται εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο, μην κάνοντας τίποτ' άλλο από το να παράγουν δυνάμεις καταστροφής.

«Ο πόλεμος ουσιαστικά είναι η καταστροφή, όχι απαραίτητα της ανθρώπινης ζωής, αλλά των προϊόντων του ανθρώπινου μόχθου. Ακόμα κι όταν δεν καταστρέφεται το πολεμικό υλικό, η κατασκευή του είναι ένας εύκολος τρόπος για να ξοδεύεται η εργατική δύναμη χωρίς να παράγει κάτι που να μπορεί να καταναλωθεί». (Τζωρτζ Όργουελ, «1984»)

Η σημασία της πολεμικής βιομηχανίας για την επιβίωση του συστήματος γίνεται ακόμα φανερή αν σκεφτούμε ότι αυτός ο κλάδος στηρίζει κι ένα σωρό άλλους τομείς της βιομηχανίας όπως βιομηχανίες επιμέρους εξαρτημάτων όπλων και βομβών, βιομηχανίες επεξεργασίας μετάλλων και άλλων πρώτων υλών που χρειάζονται για την κατασκευή των εξαρτημάτων, κ.λ.π.

Φαντάζεστε την κρίση που θα ακολουθούσε την διακοπή της λειτουργίας αυτού του τεράστιου οικοδομήματος;

Όμως μια βιομηχανία για να λειτουργεί πρέπει να έχει και κέρδη, δηλαδή πρέπει τα προϊόντα της να «κυκλοφορούν» στην αγορά. Έτσι και η πολεμική βιομηχανία έχει ανάγκη τους πολέμους για την επιβίωσή της. Εδώ πρέπει να διευκρινιστεί ότι σαν πόλεμο - με την γενικότερη έννοια - δεν εννοούμε μόνο τις ξεκάθαρες πολεμικές συγκρούσεις, αλλά και τις εντάσεις που καλλιεργούνται τεχνητά από τις υπερδυνάμεις μεταξύ των κρατών, για να ωθήσουν τις κυβερνήσεις τους να αγοράζουν όπλα (περίπτωση Ελλάδας - Τουρκίας). Σ' αυτές τις περιπτώσεις το κέρδος είναι διπλό. Οι υπερδυνάμεις από τη μια παρουσιάζονται σαν «προστάτιδες» και εδραιώνουν την οικονομική εξάρτηση των «προστατευομένων» κρατών απ' αυτές. Από την άλλη, με το φόβητρο του πολέμου, οι κυβερνήσεις αυτών των κρατών εξασφαλίζουν την «κοινωνική ειρήνη», δηλαδή τη συναίνεση των λαών τους, την αποδοχή της καταπίεσης σαν αναγκαίο κακό και την ισχυροποίηση της εξουσίας τους.

Έτσι, διατηρώντας στην περιοχή του Αιγαίου ένα τεχνητό ψυχροπολεμικό κλίμα, οι κεφαλαιούχοι, οι έμποροι όπλων και οι υπερδυνάμεις («φίλοι» και των δυο χωρών) αποκομίζουν τεράστια κέρδη (βλέπε: «αγορά του αιώνα»). Παρακάτω δημοσιεύουμε ένα πίνακα από τον υπ' αριθμόν M - DPC - 2(85)25 Δελτίο Τύπου του NATO της 3.12.85, ο οποίος δείχνει το ποσοστό του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος κάθε χώρας που πηγαίνει για πολεμικό εξοπλισμό. Στον πίνακα βλέπουμε ότι *η Ελλάδα ξοδεύει το μεγαλύτερο ποσοστό (7,1%) για όπλα απ' όλες τις χώρες του NATO (περιλαμβανομένου και των ΗΠΑ), ενώ η Τουρκία έχει την 4η θέση.*

Τέλος, καλλιεργώντας την «τουρκική απειλή», οι Αμερικάνοι έχουν ένα ακόμα μέσο για τον εκβιασμό του λαού σε θέματα όπως η παραμονή των αμερικανικών βάσεων - στο ρόλο του «προστάτη» - και η ολοκληρωτική αφομοίωση του ελλαδικού χώρου στο NATO.

Ο πόλεμος λοιπόν, εκτός του ότι εξυπηρετεί οικονομικά συμφέροντα, έχει και άλλες λειτουργικότητες. Η εκμετάλευση και η καταπίεση από τα ντόπια αφεντικά, η αστυνομοκρατία, θάβονται κάτω από κηρύγματα «εθνικής ομοψυχίας» και «ενότητας» απέναντι στον «κοινό εχθρό». Στα μάτια της κοινής γνώμης οι ντόπιοι καταπιεστές παρουσιάζονται ταυτισμένοι με τους ντόπιους καταπιεζόμενους, για να αντιμετωπίσουν «όλοι μαζί» τους «βαρβάρους», δηλαδή τους Τούρκους καταπιεζόμενους.

Βέβαια, το «μαζί» είναι σχετικό, μια και αυτοί που σκοτώνονται στους πολέμους είναι πάντα ο απλός λαός, ενώ οι ανώτατοι πολιτικοί και στρατιωτικοί αξιωματούχοι της κάθε πλευράς - οι μόνοι που προκαλούν τους πολέμους και έχουν συμφέρον απ' αυτούς - μένουνε προστατευμένοι πίσω από τοίχους και γραφεία, παίζοντας σκάκι με τις ανθρώπινες ζωές. *Και είναι αυτοί οι ίδιοι, οι πολιτικάντηδες και στρατοκράτες που στο Νταβός, στις συνόδους του NATO και μελλοντικά στην ΕΟΚ, θα καθίσουν δίπλα - δίπλα με τους «αντίπαλους» πολικάντες και στρατοκράτες, για να υπερασπίσουν τα συμφέροντα του διεθνούς κεφαλαίου, ξεχνώντας τις διακρατικές «διαφορές» τους και αφήνοντας τους λαούς να πιπιλάνε την καραμέλα της «εθνικής ενότητας» και «ανεξαρτησίας».*

Γιατί η εθνικότητα - την οποία καλούμαστε να προστατέψουμε - δεν είναι παρά μια απάτη. Τα εθνικά σύνορα καθορίζονται και μεταβάλλονται πάντα αυθαίρετα, από τους πολιτικούς, τους διπλωμάτες και τους στρατιωτικούς, με βάση νομικούς κανόνες τους οποίους οι ίδιοι φτιάχνουμε ή καταργούνε - ανάλογα με τα συμφέροντά τους - ενώ οι ίδιοι οι λαοί δεν έχουν κανένα λόγο σ' αυτή τη μοιρασιά. Έτσι, υπήκοοι του ελληνικού κράτους είναι Τούρκοι, Αρβανίτες, Βλάχοι, Μακεδόνες κ.ά., ενώ υπήκοοι του τούρκικου κράτους είναι Έλληνες, Κούρδοι, Αρμένιοι, Πόντιοι, κ.ά. Ακόμα, κάθε περιοχή του ίδιου κράτοςυ έχει διαφορετικά ήθη και έθιμα και - μερικές φορές - διαφορετική γλώσσα. Τι είναι λοιπόν το έθνος, παρά μια αυθαίρετη, ανούσια και χωρίς κοινωνικό αντίκρυσμα μοιρασιά; *Πατρίδα του καθενός είναι ο χώρος που αυτός αισθάνεται άνετα, ζει και δημιουργεί· χώρος που καθημερινά παραβιάζεται από τους ντόπιους καταπιεστές.*

Οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους και κανένας λαός δεν επιθυμεί πολέμους και κατακτήσεις.

Ακόμα, *οι ίδιοι οι εκπρόσωποι των κρατών της ΕΟΚ (μαζί και της Ελλάδας) που έχουν εκφράσει τόσες φορές την επιθυμία για την μετατροπή της Ευρώπης σ' ένα τεράστιο υπερκράτος με κατάργηση των ενδιάμεσων συνόρων, οι ίδιοι που παγκόσμια καταργούνε τα σύνορα όταν πρόκειται για τα οικονομικά τους συμφέροντα (π.χ. κίνηση κεφαλαίων), αυτοί που εγκαθίδρυσαν τη νέα μορφή αποικιοκρατίας, την οικονομική εξάρτηση, είναι οι ίδιοι που έρχονται μετά να πουλήσουν εθνικιστικά κηρύγματα και μπούρδες περί «εθνικής ακεραιότητας».*

Δεν θα 'πρεπε λοιπόν να ξεγελιόμαστε από το παραμύθι της «ομοψυχίας» απέναντι στον «κοινό εχθρό». *Κοινός εχθρός όλων των ανθρώπων είναι οι απανταχού εκμεταλλευτές/κεφαλαιοκράτες (τι σημασία έχει αν είναι Τούρκοι ή Έλληνες;) τα πιόνια τους - πολιτικοί και στρατοκράτες - και τέλος η οργάνωση που στηρίζει όλα αυτά τα παρασιτικά καθάρματα· ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ!*

Ενάντια λοιπόν σ' αυτούς τους θεσμούς, ενάντια στην κοινωνία που δημιουργεί πολέμους, πρέπει να στρέψουμε τα όπλα, που μας βάζουν στο χέρι για να σκοτωθούμε μεταξύ μας!

Τρυκ που κυκλοφόρησε στα Χανιά σε 5.000 αντίτυπα σχετικά με την εκκλησιαστική περιουσία.

ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
● ΠΑΝΤΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟΝ ΥΛΙΚΟ ΠΛΟΥΤΟ ΠΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΗ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΙΩΝΙΣΗ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ.

ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
● ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΗΚΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΝΤΟΠΙΟ Η ΞΕΝΟ.
● ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ
● ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΠΟ ΑΚΤΗΜΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΟΥΣ
● ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΕΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ
● ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΠΟ ΑΣΤΕΓΟΥΣ
(ΑΤΟΜΑ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ — ΟΜΑΔΕΣ — ΚΟΙΝΟΒΙΑ)

ΟΥΤΕ ΘΕΟ — ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗ
ΧΑΝΙΑ 31.3.87

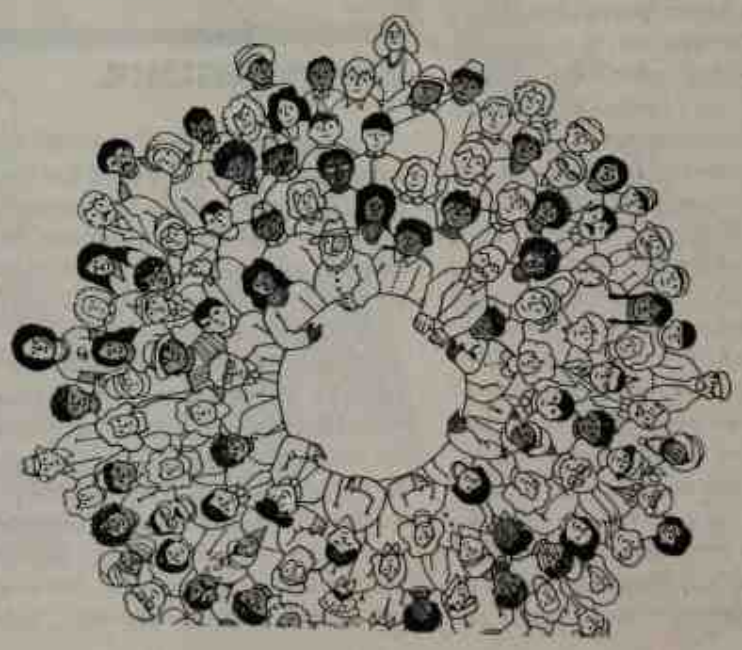

Εκπαιδευτικός Ζουρλομανδύας ή πως μετατρέπονται τα παιδιά σας σε κρετίνους

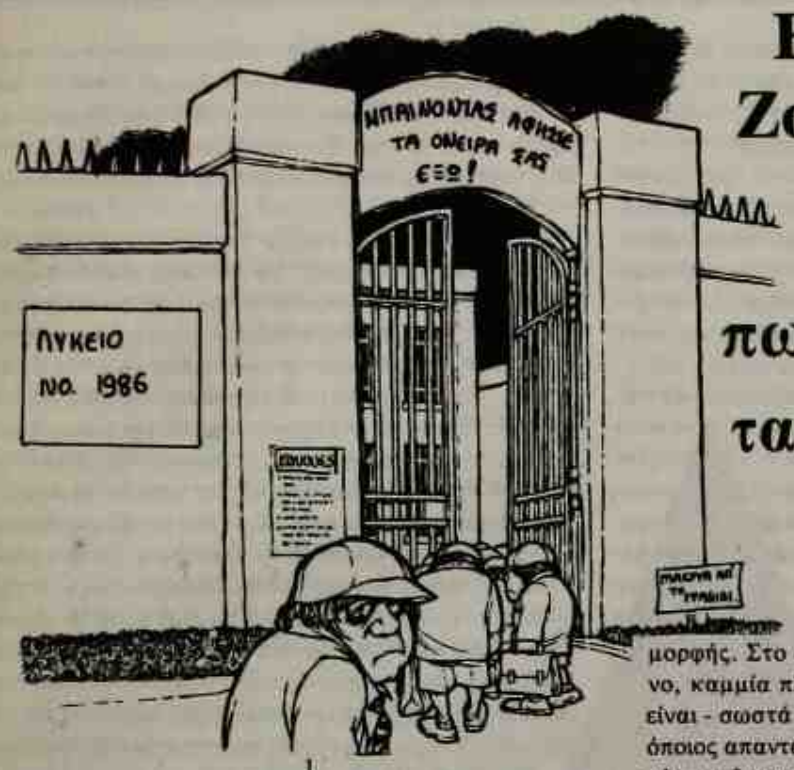

1

Το σχολείο είναι τόπος παραγωγής υποτακτικών. Ο μαθητής είναι για τον εκπαιδευτικό μηχανισμό το «κούτσουρο» (πρώτη ύλη) που θα το μετατρέψει σε «σωστό» πολίτη (προϊόν) μεταδίδοντάς του γνώσεις (εργαλείο). Στο σχολείο μαθαίνουμε να υπακούμε και να αφομοιώνουμε τις αξίες και τις ιδέες που στηρίζουν την εξουσία, που σαν παράσιτο ζει στις πλάτες μας «τραβώντας» όλη την ενεργητικότητά μας. Παραγωγοί σ' αυτή τη βιομηχανία παραγωγής υποτακτικών είναι οι δάσκαλοι.

2

Αυτοί οι δάσκαλοι, οι δεύτεροι πατεράδες μας, με την από μέρους τους παθητική αποδοχή των κυρίαρχων αξιών αυτής της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, «έγραψαν» την ιστορία της ολοκληρωτικής υποταγής μας. Γιατί όμως είναι αδιαμαρτύρητα και σχεδόν πάντα ενθουσιώδεις φορείς και αναμεταδότες των κυρίαρχων κοινωνικά ιδεών; Ο λόγος γι' αυτή τους τη συμπεριφορά είναι ο εξής: σαν μισθωτοί εργαζόμενοι και ιδιαίτερα στον τομέα της ιδεολογικής παραγωγής, έχουν την τάση να ερμηνεύουν τις ιδέες που μας μεταδίδουν σαν συμφέροντά τους και ακόμη χειρότερα να τις αφομοιώνουν. Έτσι το συμφέρον των εξουσιαστών γίνεται συμφέρον του κοινωνικού συνόλου, παρόλο που στην ουσία το ένα είναι αντίθετο του άλλου.

3

Εργαλείο της ιδεολογικής παραγωγής είναι οι γνώσεις που δίνονται με τη μορφή πληροφοριών. Οι πληροφορίες αυτές αποσκοπούν στο να ετοιμάσουν το μαθητή για το μελλοντικό του ρόλο στη παραγωγή. Αυτό σημαίνει ότι οι πληροφορίες αλλάζουν ανάλογα με τον άνθρωπο που θέλουν να φτιάξουν. Ο σκοπός διαμορφώνει το εργαλείο. Οι πληροφορίες αυτές γίνονται συνεχώς και πιο θεωρητικές και όλο και πιο αφηρημένες. Δεν έχει σημασία να ξέρεις τι κάνεις ή γιατί το κάνεις, σημασία έχει να το κάνεις. Αυτή είναι η άποψη της εξουσίας για το ρόλο του παραγωγού.

4

Η πληροφορία που είναι έξω απ' την πραγματικότητα είναι νεκρή, άρα άχρηστη για ένα ζωντανό άτομο. Οι πληροφορίες που παίρνουμε στο σχολείο είναι αυτής της μορφής. Στο σχολείο το καθετί είναι προγραμματισμένο, καμμία πληροφορία δε δίνεται χωρίς σκοπό. Όλα είναι - σωστά ή λάθος - σύμφωνα με το πρόγραμμα και όποιος απαντάει σωστά σημαίνει ότι έχει αφομοιώσει αυτή την πληροφορία που του δόθηκε. Τα σχολεία είναι ναοί λατρείας των «σωστών» απαντήσεων!

5

Όλη η λειτουργία του σχολικού θεσμού βασίζεται στην εξής κοινοτυπία: «Οι ανήλικοι είναι διαφορετικό είδος όντων απ' τους ενήλικους». Έτσι αυτοί (οι έφηβοι) απομονώνονται έντεχνα απ' την υπόλοιπη κοινωνία για ένα ορισμένο διάστημα· μέσα στο οποίο είναι αναγκασμένοι να αφομοιώσουν τις ιδέες και την ηθική των ενηλίκων, με λίγα λόγια να γίνουν ενήλικοι. - Είναι σημαντικό να παρατηρηθεί ότι η μέση εκπαίδευση συμπίπτει, όχι τυχαία βέβαια, με την περίοδο της εφηβείας.-

6

Η εφηβεία συμπίπτει με την πρώτη γνωριμία του έφηβου με τον έρωτα. Ο «πρωτάρης» έφηβος γνωρίζει το κορμί του, τις επιθυμίες του και νιώθει έλξη (ερωτική) για ένα άλλο έφηβο (συνήθως διαφορετικού φύλου). Έτσι αρχίζει με χίλιες αμφιβολίες και δισταγμούς, το «χιλιοτραγουδισμένο» δρόμο του έρωτα. Μήπως στο σχολείο ο έφηβος παίρνει πληροφορίες για τη σημαντικότερη ίσως, φάση της ζωής του; Στο σχολείο ο έρωτας και το σεξ ακόμη, θεωρούνται ανεπίτρεπτα. Ως άλλο μοναστήρι το σχολείο τα αγνοεί ή μάλλον τα θάβει. Μα γιατί λοιπόν ο μαθητής δεν πρέπει να ερωτεύεται; Για τον απλό λόγο ότι ο έρωτας είναι η ασχολία των τεμπέληδων και οι μελλοντικοί εργαζόμενοι δεν πρέπει να είναι τεμπέληδες. Το σεξ είναι επιτρεπτό μόνο σαν μέσο τεκνοποίησης κι όχι σαν ηδονή, όπως είναι πραγματικά. Όμως υπάρχει και κάποιος άλλος λόγος. Όπως έλεγε ο Ράιχ, οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες που συσσωρευονται γίνονται νευρώσεις. Ο νευρωτικός άνθρωπος της εποχής μας είναι δημιούργημα του «πολιτισμού» μας, ο οποίος διδάσκεται και προωθείται μέσα στα σχολεία. Ο αγχωτικός άνθρωπος, το νευρόσπαστο, υποτάσσεται πιο εύκολα γιατί δεν πιστεύει στον εαυτό του, είναι άνθρωπος λειψός. Και το σημαντικότερο, υπακούει αναντίρητα στους «σωτήρες» του. Νιώθει να πνίγεται και αρπάζει το σωσίβιο που του ρίχνουν, χωρίς να καταλαβαίνει ότι είναι από μολύβι.

7

Ο φόβος είναι ο πρωταρχικός υποκινητής και ένα απ' τα βασικότερα στοιχεία επιβολής του σχολικού θεσμού. Δεν μιλάμε βέβαια για πανικό, αλλά για το επιτρεπτό όριο φόβου, ώστε ο μαθητής να χειραγωγείται πιο εύκολα και συνάμα να μπορεί να αφομοιώνει. Ο φόβος είναι το μέσο και ο στόχος της πειθαρχίας· οι τρόποι επιβολής είναι ποικίλοι (απουσίες, ποινές, βαθμοί κ.τ.λ.). Όμως το πρωταρχικό όπλο της πειθαρχίας είναι και στο σχολείο αλλά και στην κοινωνία γενικότερα αυτό που ονομάζεται εργασία!

8

Σημαντική προϋπόθεση για την επιβίωση του υπάρχοντος συστήματος κοινωνικής οργάνωσης, είναι η πίστη και η εμπιστοσύνη που δείχνει ο λαός σ' αυτούς που τον κυβερνούν. Αυτό είναι αποτέλεσμα της άγνοιας που έχει ο λαός, σχετικά με τον τρόπο που οι ηγέτες του τον κυβερνούν και τα μέσα που αυτοί χρησιμοποιούν. Η ΑΓΝΟΙΑ μας ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ στα χέρια των ισχυρών.

9

Το σχολείο στέκεται φαινομενικά έξω από τους κοινωνικούς ανταγωνισμούς. Η πολιτική μέσα στο σχολείο, αλλά και γενικότερα στην κοινωνία, βρίσκεται μέσα σε καθορισμένα, απ' την εξουσία πλαίσια. Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική, δεν αντιτίθεται στην εξουσία, δεν την αμφισβητεί, αλλά, την ενισχύει. Οι πολιτικές νεολαίες έχουν πάρει απ' την εξουσία το προνόμιο να ηγούνται των μαθητών και θέλουν να διατηρήσουν αυτό το προνόμιο. Έτσι όμως ενισχύουν το θεσμό του αστικού σχολείου και γενικότερα την αστική εξουσία. Οι πολιτικές νεολαίες προσπαθώντας να βάλουν το μαθητικό κίνημα κάτω απ' τη σημαία τους και να προσαρμόσουν τους μαθητές στην ιδεολογία τους, τους εμποδίζουν να καταλάβουν τη θέση τους στην κοινωνία. Στην ουσία είναι εχθροί του μαθητή.

10

Ο κοπανατζής και φασαριόζος μαθητής είναι εξεγερμένος. Με τη στάση του αμφισβητεί και πολεμάει τον εκπαιδευτικό μηχανισμό που καταστρέφει ότι ζωντανό υπάρχει στην εφηβική ψυχή. Η κριτική του απέναντι στους θεσμούς που στηρίζουν το σχολείο είναι πάντα εύστοχη για τον απλό λόγο ότι είναι πάντα πρακτική και όχι αφηρημένη. Μπορεί να του λείπει η τακτική, όπως ισχυρίζονται μερικοί αλλά την αναπληρώνει με φαντασία και πρωτοβουλία.

11

Ο μαθητής δεν ξέρει ποιες γνώσεις του στερούν όπως επίσης δεν γνωρίζει τα συμφέροντα του, γιατί του λείπουν οι πληροφορίες γι' αυτό. Δεν ξέρει ούτε τι λάθη κάνει το πρόγραμμα διδασκαλίας σε βάρος του, ούτε τι του στερεί για τον ίδιο λόγο. Δεν μπορεί, ο μαθητής, να θέλει κάτι για το οποίο δεν ξέρει ότι του λείπει. Όμως ο μαθητής μπορεί να καταλάβει ενστικτωδώς τον σκοπό του εκπαιδευτικού μηχανισμού απ' τον τρόπο που τον μεταχειρίζονται στο σχολείο. Απ' το αποτέλεσμα του σχολικού προγράμματος πάνω του που τον απωθεί και τον αηδιάζει, νιώθει το σκοπό του και βρίσκει τον τρόπο να το πολεμήσει. Το ένστικτο του μαθητή αν ενισχυθεί αρκετά, μπορεί να τον προστατεύσει απ' τις παγίδες του σχολικού μηχανισμού.

Ένας ατακτος μαθητής

Η προκήρυξη που ακολουθεί κυκλοφόρησε στη Μαθητική - στρατιωτική παρέλαση στις 25 Μάρτη στη Θεσ/νίκη.

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ — ΚΑΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ — ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ

Ξεκινώντας να (γιορτάσουμε) και εμείς τη σημερινή επέτειο, έχουμε να ποϋμε ότι αυτοί που καθημερινά προωθούν τις ιδέες του έθνους και της εθνικής συμφιλίωσης, πιστεύουν στον πατριωτισμό τόσο λίγο όσο κι εμείς. Δηλαδή καθόλου. Τον προβάλουν όμως είτε για να καλύψουν τις αντιφάσεις του συστήματος και τον καθημερινό ταξικό πόλεμο, είτε προετοιμάζοντας έναν πόλεμο μεταξύ των λαών στον οποίο οι καπιταλιστές θα επιλύσουν τις μεταξύ τους διαφορές. Γι' αυτό ακριβώς και τα κάθε λογής αφεντικά προβάλουν κάποιο εχθρό για τη χώρα τους.

Εμείς οι αναρχικοί (ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ) ότι δεν υπάρχει δίκαιος πόλεμος υπάρχει ο πόλεμος των αφεντικών, που σα σκοπό έχει να τους αποφέρει κέρδη, λειτουργώντας σα διέξοδο στη κρίση του παγκόσμιου κεφάλαιου, δημιουργώντας νέες αγορές, ρυθμίζοντας τιμές προϊόντων και πολεμικού υλικού, με αποτέλεσμα την επιβίωση του κράτους και της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό λοιπόν και αρνητική στάση ενάντια στον πόλεμο σημαίνει καθημερινή πάλη ενάντια στη συστηματική παραγωγή πολέμου.

Ζώντας σε μία κοινωνία που ξοδεύει για εξοπλισμούς, τόσα λεφτά όσα για να δοθεί ικανοποιητική τροφή, νερό, κατοικία για κάθε άνθρωπο στον πλανήτη, δεν μπορούμε παρά να οδηγηθούμε στο φτύσιμο κάθε δέσμευσης μας απέναντί της. Δεν αρκεί η παθητική άρνηση αλλά χρειάζεται αρνητική στάση - αντίσταση σε κάθε επίπεδο του θεαματικού ψέματος του έθνους και της εθνικής ενότητας. Βλέποντας καθημερινά το παγκόσμιο κεφάλαιο να καταβροχθίζει τον πλανήτη γη και να τον ξερνάει σε εμπορεύσιμα κομμάτια, έχοντας πάντα για τελευταίο χαρτί την αμέριστη συμπαράσταση των στρατοκρατών, πολύτιμο εργαλείο στα χέρια της άρχουσα τάξης, στήριγμα της κυριαρχίας του κεφάλαιου για τη διατήρηση της δουλικής υποταγής των εργαζόμενων σ' αυτό.

Κανένας στρατός, καμιά δομή του και καμιά ιδεολογία που πηγάζει απ' αυτόν δεν είναι ουδέτερη. Σε όποιου τα χέρια κι αν βρίσκεται είναι μια διαρκής απειλή για τη γέννηση κάθε ελεύθερης κοινωνίας.

Αν πολλές φορές το χρόνο το κράτος κάνει επίδειξη δύναμης, δεν απευθύνεται σ' αυτούς που βρίσκονται έξω από τα σύνορα του, - γι' αυτούς φροντίζουν άλλοι (εθνικοί) στρατοί - αλλά σ' αυτούς που κρατάει μαντρωμένους μέσα.

Θεωρούμε σαν πρωταρχικό υποκινητή του πολέμου την ίδια τη λειτουργία του καπιταλισμού.

Βήμα ενάντια στον πόλεμο σημαίνει ανατροπή των σημερινών όρων ζωής και απαγκίστρωση από κάθε πολιτική - κομματική ηγεσία, που δε χάνει ευκαιρία να κάνει δηλώσεις υποταγής στους στρατοκράτες, χωρίς να εξαιρείται κανένα κομμάτι της αριστεράς, κοινοβουλευτικό ή εξωκοινοβουλευτικό.

Η ιστορία δεν αποφασίζει χωρίς να μας ρωτήσει. Κρατάμε στα χέρια τη μεγαλύτερη απειλή για την αστική πρακτική, την άρνηση να μας παράγουν και να μας εμπορεύονται.

Σήμερα λοιπόν που τα εγκλήματα του κράτους και του κεφάλαιου εκσυγχρονίζονται συνεχώς σε μια κατεύθυνση γενικευμένης καταστροφής του πλανήτη, είναι καιρός σαν αναρχικοί να διαχωρίσουμε τη θέση μας από το πανηγύρι της αντεπανάστασης. (ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ) πως δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ ειρήνη, παρά μόνο ειρήνη των αφεντικών.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΨΕΜΑ - ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΗ Η ΓΗ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΠΡΩΤΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟ

«Στην κρατική τρομοκρατία θα

Ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος δεν τελείωσε το 1939. Μόνο μια ισχυρή ιδεολογική προπαγάνδα η οποία στηριζόταν σ' όλα τα μέσα έκφρασης, επιχειρώντας να αποκρύψει την πραγματικότητα, μπορούσε να επιβάλει σαν προφανή μια κοινωνική ειρήνη, που όμως δεν υπήρχε. Όταν το καθεστώς του Φράνκο τοιχοκολλούσε στους δρόμους αφίσσες, διακηρύσσοντας τα «25 χρόνια ειρήνης», εκείνη την εποχή δημιουργιόταν το νεότερο κίνημα των Βάσκων. Από τότε, είναι δυνατό να πούμε ότι ο ανταρτοπόλεμος, δεν έχει σταματήσει στην Ισπανία από το 1939, ως τις μέρες μας. Για την ιστορία, ας θυμηθούμε τις μάχες του «Gruppo Primero de Mayo» στα χρόνια του '60 και εκείνες του M.I.L. και G.A.R.I. στα χρόνια του '70.

Τα μέσα επικοινωνίας κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου ήταν στα χέρια του φρανκικού καθεστώτος. Ο ανταρτοπόλεμος δεν ακούστηκε ποτέ απ' αυτά, οι άνθρωποι που τον εμψύχωναν χαρακτηρίστηκαν σαν «bandoleros», σαν δολοφόνοι, σαν τρελλοί. Χαρακτηρισμοί που έκρυβαν την πραγματικότητα των πράξεών τους. Χαρακτηρισμοί επινοημένοι από τους δημοσιογράφους προς ώφελος του καθεστώτος. Οπότε, η μόνη διάχυτη πληροφορία ήταν εκείνη της σύλληψης ή του θανάτου ενός αντάρτη, συχνά κάτω από ανεξήγητες, μυστηριώδεις συνθήκες (προσπάθεια απόδρασης, αντίσταση, αυτοκτονία κατά τη διάρκεια της σύλληψής του κ.τ.λ.).

Η ιστορία του ανταρτοπόλεμου είναι δύσκολο να ανασυγκροτηθεί. Οι περισσότεροι από τους πρωταγωνιστές του είναι νεκροί. Οι περισσότεροι από τους αντάρτες που συμμετείχαν στον ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα σκοτώθηκαν στις συμπλοκές με την αστυνομία ή δολοφονήθηκαν. Μόνη ζωντανή μαρτυρία εκείνης της εποχής, τα δυο βιβλία του Antonio Tellez αφιερωμένα στον ανταρτοπόλεμο, στο Sabate και Facerias που είναι οι πιο σπουδαίες προσωπικότητες εκείνης της περιόδου. Αυτά τα βιβλία είναι η μαρτυρία ενός άντρα που έχει μοιραστεί τη ζωή των ανταρτών. Αντίσταση, αντάρτες, οι όροι αυτοί συνδέονται, είναι αντιπροσωπευτικοί ενός μέρους της ιστορίας των ριζοσπαστικών αγώνων εναντίον της φρανκικής εξουσίας. Χρονολογικά, πρέπει να ξεχωρίσουμε τις διαφορετικές περιόδους της επαναστατικής δράσης, των αντάρτικων ομάδων. (1939 - 1944). Μικρές ένοπλες ομάδες απομονωμένες στο εσωτερικό της χερσονήσου (κυρίως στην Αραγωνία, Ανδαλουσία, Καταλωνία) συνεχίζουν τον αγώνα εναντίον των φασιστών.

Σεπτέμβριος 1944. Στο τέλος του παγκοσμίου πολέμου μια μαζική εισβολή ανταρτών από το αντάρτικο κυρήνα εγκατεστημένο στη Γαλλία έγινε από τις πεδιάδες του Aram και Ronca. Η επιχείρηση έληξε με αποτυχία, οι επιζώντες ήταν αναγκασμένοι να κρυφτούν στο εσωτερικό της Ισπανίας ή να επιστρέψουν στη Γαλλία. Αυτό το σχέδιο είχε την υποστήριξη του P.C.E. (Κομμουνιστικού Κόμματος Ισπανίας) και πολλών παραγόντων της C.N.T.

Άνοιξη 1945. Οργάνωση της εσωτερικής αντίστασης που σημειώνει επιτυχία με ενέργειες σε πολλές επαρχίες.

1947 - 1952. Παρακμή της αντίστασης οφειλόμενη στην αυξημένη καταστολή και στην εγκατάλειψη του ένοπλου αγώνα από σημαντικούς παράγοντες.

1952 - 1963. Βάσεις της ένοπλης αντίστασης, τοποθετημένες κυρίως στην Καταλωνία και Αραγωνία αναπτύσσονται, συνθέτονται από αναρχικούς που ήταν μέλη αρχικά της C.N.T. και μεταγενέστερα εκδιωγμένοι από τους κόλπους της.

Τον πρώτο καιρό ο ανταρτοπόλεμος παρουσίαζε ένα χαρακτήρα ενωτικό. Αν και οι κομμουνιστές ήταν οι κυριότεροι εμψυχωτές αυτό δεν εμπόδιζε τους αναρχικούς να δράσουν σ' αυτόν. Η δεύτερη περίοδος είναι σαφέστατα απελευθερωτική, και αρχίζει όταν ο ένοπλος αγώνας εγκαταλείφθηκε από την πλειοψηφία των πολιτικών οργανώσεων. Η C.N.T. θα αρνηθεί αργότερα κάθε σχέση με τις ένοπλες ομάδες. Στην Καταλωνία τα πιο δραστήρια πρόσωπα αυτών των ομάδων ήταν: ο Marcelino Massana, ο Jose Luis Facerias, ο Jose Manuel και ο Francisco Sabate Llopart, καθώ και ο Ramon Villa. Μερικά χρόνια πριν στην Αραγωνία οι εμψυχωτές του αγώνα ήταν: οι Ruffino Carrasco και ο «El Tuerto de Fuencarral» του οποίου οι δραστηριότητες τελείωσαν το 1951.

Στην Καταλωνία ο αγώνας διαρκεί περισσότερο και έχει τη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα.

1945 - 1946. Η πρώτη πληροφορία αναφερόμενη βασικά, σε δράση αναρχική χρονολογείται τις 6 Αυγούστου 1945. Εκείνη τη μέρα έξι ένοπλα άτομα χτυπούν το υποκατάστημα της «Banco de Vizcaya» στη Βαρκελώνη. Είναι η πρώτη από μια σειρά πράξεων που αποδίδονται στους αναρχικούς. Στη διάρκεια εκείνης της περιόδου πολλοί μαχόμενοι απελευθερωτές χάθηκαν:

Ο Jaime Pares επονομαζόμενος «Abisino» πέθανε εκείνη την εποχή από τις σφαίρες της αστυνομίας. Ήταν ένας από τους πρώτους συντρόφους του Sabaté.

Κατά τη διάρκεια του 1946, όταν το τέλος του φασισμού και του ναζισμού στην Ευρώπη επέτρεπε την πίστη στο τέλος του Φρανκισμού, οι αναρχικές ομάδες ξαναεμφανίστηκαν. Οι ενέργειές τους είχαν ένα σκοπό καθαρά προπαγανδιστικό και το αντικείμενό τους ήταν να αναδιοργανώσουν τη C.N.T. να της δώσουν μια οικονομική βάση. Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου πολλές εθνικές και επαρχιακές επιτροπές ξανασυγκροτούνται για να ξαναδιαλυθούν όμως μετά από μερικούς μήνες. Πολυάριθμα μέλη αυτών των επιτροπών φυλακίστηκαν και δολοφονήθηκαν.

Ο Marcelino Massana, μαζί με τους αδερφούς Sabaté, τον Facerias και Ramon Villa, , χτυπούν μαζί ένα εργοστάσιο στο Serchs. Μια άλλη ομάδα με τον Ramon Terre δρα παράλληλα τοποθετώντας εκρηκτικά στο κτίριο του F.E.T. και του J.O.N.S. (συνδικαλιστικές οργανώσεις Φαλαγγιτών) στο Terrassa. Όλοι δρουν κάτω από τις ονομασίες M.I.E. (Ισπανικό απελευθερωτικό κίνημα) και J.J.L.L. (Ελευθεριακές νεολαίες). Διανέμονται πολιτικά έντυπα υπογραφόμενα από τα αρχικά F.I.J.L. (Ιβηρική Ομοσπονδία - Ελευθεριακή Νεολαία).

Δυο διευθύνοντες του F.I.J.L., Pallerols και Mares προβολούνται το Μάρτιο του 1946.

1947 - 1950. Από το Μάιο του 1947 οι αναρχικές ομάδες αναπτύσσουν μεγαλύτερη δραστηριότητα. Ελέγχουν τους δρόμους σε μικρή απόσταση από τη Βαρκελώνη, τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν κοντά στα σπουδαία κέντρα επικοινωνίας. Η ομάδα του Massana αρχίζει την ίδια δράση όπως καλύτερα, ενώ μια άλλη ομάδα με τον Allevaneda πραγματοποιεί μια ένοπλή απαλλοτρίωση στο Martorell. Ο Facerias που χωρίστηκε από την ομάδα του Massana έρχεται στη Βαρκελώνη. Το χτύπημα, τόσο θεαματικό, που του αποδόθηκε εκείνη την εποχή είναι μια απαλλοτρίωση του εργοστασίου Hispano - Olivetti. Η σύλληψη του Mateu, μέλους της ομάδας του Facerias, διασπά στιγμιαίως την ένοπλη απελευθερωτική οργάνωση. Επιζούν μικρές ομάδες που δρουν μεμονωμένα.

Το 1948, το τμήμα προστασίας του J.J.L.L. έχει εκ νέου αναδιοργανωθεί και ο αναρχικός ακτιβισμός επανέρχεται. Τον Απρίλιο, Ιούλιο και Αύγουστο του 1948, η ομάδα του Facerias πραγματοποιεί δυο ένοπλες απαλλοτριώσεις και αρπάζει εκατομμύρια πεσέτες από εργοστάσιο της Βαρκελώνης. Η ομάδα «αναγνωρίστηκε» όταν ο Feliciano Pernigna και ο Alberto Santaolaria πέφτουν στα χέρια της αστικής φρουράς.

Η ίδια ομάδα ξαναεμφανίζεται το Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου πραγματοποιώντας πολλές απαλλοτριώσεις σε τράπεζες. Εκείνο τον καιρό, ο Ramon Villa έρχεται στη Βαρκελώνη. Τοποθετεί εκρηκτικά σ' ένα εργοστάσιο, και πραγματοποιεί και άλλες ενέργειες στις Plans, Vives, Sertateix και Terrassa.

Το 1949, ξαναπαρουσιάζονται οι αγροτικές ομάδες δράσης, στις οποίες συμμετέχουν ο Massana και ο «El Valenciano». Κατευθύνουν τις ενέργειές τους προς το Granollers και Mollet πριν αιχμαλωτιστούν από την Εθνική Φρουρά. Στη Βαρκελώνη οι ομάδες ενώνονται στους κόλπους της M.L.R. (απελευθερωτικό αντιστασιακό κίνημα). Το Φεβρουάριο, Ιούλιο και Οκτώβριο, πολλές ενέργειες κατευθύνονται απ' αυτούς εναντίον των εργοστασίων κ.τ.λ. Το 1949, ο Sabaté ή «El Quico», δρα στη Βαρκελώνη. Το Μάρτιο μαζί με τον αδερφό του και τον Wenceslao Gimenez Orive, αποφασίζουν την εξόντωση του Eduardo Quintela, επιθεωρητή της αστυνομίας ειδικευμένου στην καταστολή των αναρχικών. Η ενέργεια πραγματοποιήθηκε στις 2 Μαρτίου αλλά από ένα τυχαίο γεγονός απέτυχε. Ο Manuel Pinol και ο Jose Tella δυο πασίγνωστοι φασίστες, σκοτώθηκαν στη θέση του επιθεωρητή της αστυνομίας. Μετά απ' αυτό, η αστυνομία κάνει εξονυχιστικό έλεγχο στη Βαρκελώνη και κατορθώνει να συλλάβει τον Lopez Penedo και να τραυματίσει τον Jose Sabaté που παρ' όλα αυτά κατορθώνει να δραπετεύσει. Ο Penedo δικάστηκε και εκτελέστηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1950. Ο Sabaté με τη βοήθεια του αδερφού του κατόρθωσε να διαφύγει στη Γαλλία. Στις 3 Ιουνίου 1949 ο Francisco Denis ή «Catala» πέθανε μετά από αναρρόφηση κυανίου. Οι περισσότερες από τις ομάδες κατέφευγαν σ' αυτόν για να περάσουν τα Πυρηναία. Ο «Catala» ήταν ο οδηγός των περισσότερων απεσταλμένων της C.N.T.

Ο Sabaté ή «El Quico» κρατήθηκε στη Γαλλία και κατηγορήθηκε για κατοχή όπλων μετά από μια απόπειρα απαλλοτρίωσης στο εργοστάσιο Rhone - Poutenc κοντά στη Λυών. Οδηγήθηκε στη φυλακή για 6 μήνες και έμεινε για 5 χρόνια κάτω από δικαστικό έλεγχο στη Dijon. Ο Sabaté δε θα ξαναγυρίσει στην Ισπανία μέχρι το 1955.

Εκείνη την εποχή, ο Facerias επιχειρεί να πάει στη Γαλλία εξαιτίας της ισχυρής καταστολής που διεξάγεται στην Ισπανία. Φτάνοντας στο Figuerres, κοντά στα σύνορα, κατά τη διάρκεια μιας σύγκρουσης με την εθνική φρουρά στις 26 Αυγούστου ο Celedonio Garcia Casino «Celes» και ο Enre Martinez «Quinrlue» σκοτώθηκαν. Ο Antonio Franquesas «Toni» τραυματίστηκε και σκοτώθηκε αργότερα σε μια άλλη συμπλοκή, στις 19 Απριλίου το 1950. Ο Facerias κατόρθωσε να περάσει τα σύνορα.

Παρόμοιες συγκρούσεις με παρόμοια αποτελέσματα έδωσαν τέλος σε μια περίοδο που κόστισε στο απελευθερωτικό κίνημα την εξαφάνιση 29 μελών του, τον τραυματισμό 11 και τη σύλληψη 57.

1950 - 1952. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο ανταρτοπόλεμος δε γνώρισε παρά αναποδιές. Στο τέλος του 1949, ο Carlos Cuevas και Cecilio Galdos της επιτροπής της F.A.I. (αναρχική ομοσπονδία Ιβηρικής), ο Luciano Alpuente «Madruga», ο José Sabaté Llopart, ο «Espallargan», ο «el Paco», ο «el Yago», ο Wenceslao Grimenez «Wences» και ο «Tragapanes» σκοτώθηκαν σε συγκρούσεις. Ο Manuel Sabaté, ο νεώτερος από τους αδερφούς Sabaté προβολήθηκε στο «campo de la Bota».

Ζωντανοί παρέμειναν ο Marcelino Massana, ο Facerias, ο Francisco Sabaté και ο Ramon Vila. Ο Sabaté θα παραμείνει στην Dijon πολλά χρόνια και ο Facerias θα βρει καταφύγιο στην Ιταλία.

Ησυχία επικράτησε για 3 χρόνια ώσπου η διάδοση ενός πολιτικού εντύπου προσπάθησε να ξανδώσει ζωή στο κίνημα.

Την άνοιξη του 1955 ο Francisco Sabaté αποφασίζει να δράσει ξανά. Μετά από μια επαφή με τη C.N.T. στην Τουλούζη, αποκλείεται οριστικά από την ομοσπονδιακή οργάνωση. Ούτε η M.L.E. — C.N.T. (Ισπανικό απελευθερωτικό κίνημα — Διεθνής συνομοσπονδία Εργασίας) ούτε η F.I.J.L. — F.A.I. (ομοσπονδία Ιβηρικής φιλελεύθερης νεολαίας — αναρχική ομοσπονδία Ιβηρικής) ήθελαν ν' ακούσουν για καινούργιες επιθέσεις και ενέργειες. Ήταν αντίθετοι στην ιδέα της δημιουργίας ένοπλων πολιτοφυλακών στο χώμα της Ισπανίας. Μπροστά σ' αυτή την άρνηση ο Francisco Sabaté ή «El Quico» δημιούργησε με μερικούς συντρόφους την «Grupos Anarco - Sindicalistas» του οποίου όργανο ήταν το «El Combate».

Στις 29 Απριλίου ο Sabaté είναι στην Λογη χιλιάδες αντίτυπα του el Combate για την πρωτομαγιά. Στις 6 Μαΐου με άλλους τρεις άντρες πραγματοποιεί επίθεση στην «Banco de Vizcaya».

Στις 28 Σεπτεμβρίου επωφελούμενος της παραμονής του Φράνκο στη Βαρκελώνη, ο Sabaté είναι μέσα στην πόλη, νοικιάζει ένα ταξί και εξηγεί στον οδηγό ότι πρόκειται να διανείμει φυλλάδια πολιτικής προπαγάνδας. Το πολιτικό έντυπο αυτό συνταγμένο στα καταλάνικα περιείχε τα εξής:

*«Λαέ που μισείς το φασισμό εδώ και πολλά χρόνια υποφέρεις από το **Φράνκο** και τους μισθωτούς δολοφόνους του. Δεν αρκεί μόνο να εξαντλείσαι στην κριτική αυτού του καθεστώτος, της μιζέριας και του τρόμου. Οι λέξεις είναι λέξεις, η δράση όμως είναι απαραίτητη. Κάτω η τυραννία! Ζήτω ο ενωμένος ισπανικός λαός! Απελευθερωτικό κίνημα της Ισπανίας».*

Τον Οκτώβρη διανέμει ένα καινούργιο μανιφέστο: **«Ο Ισπανικός Λαός δεν θα υποταχθεί στην σκλαβιά».**

Εξαιτίας αυτών των ενεργειών η κρατική καταστολή γίνεται εντονότερη, πενήντα άτομα συλλαμβάνονται και κατηγορούνται για συμμετοχή στη F.C.L.E. (ελευθεριακή κομμουνιστική ομοσπονδία Ισπανίας). Ο Σαμπατέ διαφεύγει στη Γαλλία όπου συλλαμβάνεται ξανά και τίθεται κάτω από δικαστική επιτήρηση, στην οποία δεν συμμορφώνεται παρά στο μισό.

Το Μάρτιο του 1956 ο Sabaté έρχεται σε επαφή με τον Facerias, δημιουργούν μια καινούργια ομάδα με έναν Ιταλό και τον Angel Marquès Urdi Pepito». Φτάνουν στην Βαρκελώνη αλλά η συνοχή της ομάδας δεν είναι καλή, χωρίζουν και επιστρέφουν στη Γαλλία. Οι ενέργειες της ομάδας κατά την παραμονή τους στην Ισπανία είναι δι-

ΟΛΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

απαντήσουμε με τη λαϊκή βία» (Σαμπατέ)

σκολο να συνεχιστούν. Τους αποδίδουν την επίθεση στην Banco Central και τον θάνατο ενός επιθεωρητή. Στις 22 Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου η ομάδα απαλλοτριώνει πολλές χιλιάδες πεσσέτες από τα γραφεία της επιχείρησης «Cubiertas y Tejados». Συνέπεια της ενέργειας ήταν η σύλληψη του Angel. Ο Σαμπατέ πάει ξανά στη Γαλλία όπου θα μείνει ως το 1959.

Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου σκοτώθηκε ο Jose Luis Facerias θύμα ενέδρας από την αστυνομία στο Verdun της Βαρκελώνης στις 30 Αυγούστου το 1957. Η αγγελία του θανάτου του από τις εφημερίδες είναι στο σύνολό της διαστρεβλωμένη.

Ο Facerias γεννήθηκε στις 6 Ιανουαρίου 1920 και πέθανε στην ηλικία των 37 χρόνων.

Μετά το θάνατο του Facerias ανοίγει μια καινούργια παρένθεση για το απελευθερωτικό κίνημα που θα κρατήσει 2 χρόνια. Το τέλος εκείνης της περιόδου θα είναι στις 5 Ιανουαρίου 1960 με την τελευταία περιπέτεια του Sabaté. Η τελευταία λέξη θα γραφτεί στις 6 Αυγούστου 1963 με τη δολοφονία του Ramon Vila από την αστυνομία.

Τα πράγματα εξελίχθηκαν ως εξής: κατά το τέλος της παραμονής του στη Dijon ο Sabaté κατορθώνει να φτιάξει μια καινούργια ομάδα. Η ομάδα απαρτίζεται από τον Antonio Miracle Guittard, 29 χρόνων, τον Rogelio Madrigal Torres 27 χρόνων και τον Martin Ruiz Mantoya 20 χρόνων. Έρχονται σε νέα επαφή με την συνομοσπονδιακή οργάνωση στην Τουλούζη, η οποία αρνείται να τους υποστηρίξει στα σχέδιά τους. Χωρίς καμμιά υποστήριξη, υιοθετούν το όνομα M.U.R.L.E (αντιστασιακό κίνημα ενοποίησης και απελευθέρωσης της Ισπανίας). Ο τελευταίος που ενώθηκε με την ομάδα ήταν ο Francisco Conesa Alcaraz, 38 χρόνων. Αυτοί οι πέντε αποφασίζουν

να επιστρέψουν στην Ισπανία για να οργανώσουν ένα πυρήνα που θα αποτελέσει το έμβρυο για τα μελλοντικά μαχόμενα ενωμένα στρατεύματα.

Στις 30 Δεκεμβρίου διασχίζουν τα σύνορα, και την ίδια μέρα η εθνική φρουρά συγκεντρώνεται στην περιοχή του περάσματος. Στις 3 Ιανουαρίου η ομάδα συγκεντρώνεται σ' ένα κτίριο και δεν έχει παρά μια επιλογή: τη συμπλοκή με την αστυνομία. Ο Conesa σκοτώθηκε και ο Sabaté τραυματίστηκε στο πόδι. Οι άντρες της M.U.R.L.E. οχυρωμένοι μέσα στο κτίριο δε φαίνονταν διατεθειμένοι να παραδοθούν, ούτε αποτελούσαν εύκολη λεία στα χέρια των αστυνομικών.

Κατά τη διάρκεια της νύχτας ακούγονταν ανταλλαγές πυροβολισμών. Τη στιγμή που επιχειρούσαν να δραπετεύσουν εκμεταλλευόμενοι το σκοτάδι, ο Miracle, ο Madrigal και ο Martin πέφτουν νεκροί. Ο Sabaté αφού πρώτα σκότωσε τον υπολοχαγό της εθνοφρουράς, κατευθύνθηκε προς τον κύκλο των αστυνομικών που είχαν περικυκλώσει το κτίριο φωνάζοντας: «μην πυροβολείτε, είμαι ο υπολοχαγός». Έτσι κατάφερε να διαφύγει μέσα στη νύχτα.

Την άλλη μέρα ενώ αναγνωρίστηκαν τα πτώματα των συντρόφων του, ο Sabaté ήταν άφαντος. Κατάφερε να φτάσει μέχρι το σιδηρόδρομο, όπου πήρε ένα τρένο για τη Βαρκελώνη. Ήξερε ότι το δύσκολο ήταν να περάσει τα σύνορα και ότι η Βαρκελώνη θα του πρόσφερε ένα καταφύγιο κοντά στο Fornells, ανεβαίνει σε μια ατμομηχανή εκείνη του τραίνου No 1104 που ερχόταν από το Port Bou και έπρεπε να φτάσει στη Βαρκελώνη στις 9 το πρωί. Απειλεί το μηχανικό και μηχανουργό με το όπλο του και τους διατάζει να συνεχίσουν χωρίς στάση στους επόμενους σταθμούς. Ο μηχανουργός του εξηγεί ότι είναι αδύνατον να κάνουν αυτό που τους διατάζει. Στο σταθμό του Empalme τους αναγκάζει να αλλάξουν ατμομηχανή. Φτάνοντας στο Empalme, ο Sabaté παίρνει θέση σε μια ηλεκτρική ατμομηχανή, πάντοτε συντροφιά με το μηχανουργό και μηχανικό. Αυτή η επιχείρηση τραβά την προσοχή του σταθμάρχη ο οποίος πληροφορεί αμέσως την εθνοφρουρά. Ο Sabate μπορεί επομένως να καταλάβει ότι οι επόμενοι σταθμοί προς Βαρκελώνη θα βρίσκονται κάτω από επιτήρηση. Εν τω μεταξύ, το τραύμα του χειροτερεύει. Πριν φτάσει στο σταθμό Sant Celoni, πηδά από το τρένο.

Το Σαν Θελόνι φαινόταν στο βάθος. Βαριανασαίνοντας, εξαντλημένος, κίνησε προς τα εκεί. Στο δρόμο ένας χωρικός έζευε το κάρο του. Ο Σαμπατέ τον χαιρέτησε και τον ρώτησε που θα μπορούσε να πιεί κάτι για να καταπραύνει τον πυρετό του. Αυτός του έδωσε ένα φλασκί με κρασί, που ο Ελ Τσίκο το κατέβασε μονορρούφι. Πήγαινε στο χωριό, και ανέβασε και τον Σαμπατέ στο κάρο. Όταν τον άφησε ο χωρικός στο Σαν Θελόνι, ρώτησε μια γριά που του φάνηκε έμπιστη, που θα έβρισκε κανένα γιατρό. Αυτή του έδωσε τη διεύθυνση του μοναδικού που υπήρχε στο χωριό, στην Κάλλε ντε Χοσέ Αντόνιο, αλλά του είπε ότι ήταν πολύ αμφίβολο να τον βρει εκείνη την ώρα. Αν δεν τον έβρισκε, συνέχισε, να πήγαινε στο απέναντι σπίτι όπου έμενε ο σωφέρ του γιατρού, ο οποίος θα μπορούσε να του πει που ήταν και τι ώρα θα γύριζε.

Όπως είχε φανταστεί η γριά, ο γιατρός έλειπε. Ο Ελ Τσίκο σύρθηκε στην άλλη μεριά του δρόμου, να χτυπήσει την πόρτα του σωφέρ στο νούμερο 26, αλλά στον πυρετό του και στη ζάλη του έκανε λάθος. Χτύπησε τη διπλανή, όπου έμενε κάποιος Φρανσίσκο Μπερρεγκουέρ Ρόκα. Όταν αυτός άνοιξε και είδε τον ξένο σε τέτοια χάλια να ρωτάει για το γιατρό, του απάντησε κοφτά ότι είχε χτυπήσει λάθος πόρτα.

«Δεν πειράζει», είπε ο Ελ Τσίκο, περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός, «βάλε με κάπου να ξαπλώσω λίγο, σε παρακαλώ...».

Ο Μπερρεγκουέρ αρνήθηκε και έσπρωξε βίαια από την πόρτα τον πληγωμένο. Ενώ τον έσπρωχνε, κατάλαβε το οπλοπολυβόλο που είχε κρυμμένο κάτω απ' το σακκάκι του. Πανικόβλητος, άρπαξε από ένστικτο το όπλο, και δεν τον άφηνε να φύγει. Οι δυο άντρες, σπρώχνοντας και φωνάζοντας, άρχισαν να κυλιούνται και να σέρνονται προς τη γωνία των δρόμων Κάλλε Χοσέ Αντόνιο και Σάντα Τέκλα.

Στο μεταξύ τα νέα ότι ο Σαμπατέ ίσως βρισκόταν στο Σαν Θελόνι είχαν ήδη φτάσει στη Γκουάρντα Σιβίλ του χωριού η οποία κάλεσε και τους άντρες της Εθνοφυλακής να έρθουν στο τμήμα για ενισχύσεις. Συμπέραναν από τα στοιχεία που είχαν ότι ο Σαμπατέ, ή τουλάχιστον κάποιος που ταίριαζε με την περιγραφή του, είχε προχωρήσει προς το χωριό, κι έτσι στάλθηκαν περίπολοι της Εθνοφυλακής να ερευνήσουν στους δρόμους.

Σε μια από τις περιπόλους ήταν ένας αξιωματικός της Εθνοφυλακής (ο Άμπελ Ρόχα Σανζ, που ήταν επίσης και τοπικός γραμματέας του Φαλαγγίτικου συνδικάτου CNS — Κεντρικού Εθνικού Συνδικάτου), ο εθνοφύλακας Χοσέ Σιβίνα Μορούλλ, και ο λοχίας της Γκουάρντια, Μαρτινέζ Κολλάδο. Αυτοί περνούσαν κοντά στην Κάλλε Χοσέ Αντόνιο, όταν άκουσαν τον Μπερρεγκουέρ να φωνάζει βοήθεια. Έτρεξαν, ο Ρόχα από τη μια μεριά, κι ο λοχίας με τον Σιβίνα κάνοντας το γύρο του τετραγώνου από την άλλη, ώστε να βάλουν τον Σαμπατέ στη μέση.

Στην πάλη του να απομακρυνθεί, ο Σαμπατέ, ξοδεύοντας και τις τελευταίες του δυνάμεις, δάγκωσε τον άλλον βαθειά στο χέρι και του έκοψε και ένα δάχτυλο. Την πρώτη σφαίρα έρριξε ο Αμπέλ Ρόχα, που αντί για τον Σαμπατέ τραυμάτισε άσχημα τον Μπερρεγκουέρ. Αυτό έδωσε στον Ελ Τσίκο τη δυνατότητα να ελευθερωθεί, και

να πυροβολήσει με το Καλάσνικοφ. Ήταν εξαντλημένος και λαχανιασμένος, και δεν είχε ώρα να βγάλει το Τόμσον κάτω απ' το σακκάκι του — αλλά και το πιστόλι του έφτανε για να πετύχει τον Ρόχα στο δεξί πόδι, κοντά στο γόνατο. Ο πληγωμένος πολιτοφύλακας όμως, μπόρεσε να απαντήσει ρίχνοντας μια ριπή με το αυτόματό του. Πέτυχε τον Σαμπατέ την ίδια στιγμή με τον λοχία της Γκουάρντια, που είχε έρθει από πίσω. Η μάχη είχε τελειώσει. Ο Σαμπατέ πεσμένος νεκρός. Οι πολιτοφύλακες δεν παρέλειψαν να γαζώσουν μερικές φορές ακόμα το πτώμα του, που κείτονταν στο πεζοδρόμιο.

Έτσι τέλειωσε, το πρωί της 5 Ιανουαρίου 1960, η γεμάτη περιπέτειες ζωή του Φρανσίσκο Σαμπατέ Λιοπάρτ. Πέθανε έτσι όπως ήθελε να πεθάνει, θα μπορούσε να πει κανείς.

Την επόμενη μέρα, ο ισπανικός τύπος έγραφε: «Το τέλος ενός αντάρτη» Η ώρα ήταν 8 και 26 λεπτά. Στη διασταύρωση των δρόμων Mayor και Santa Tecla στο Sant Celoni έπεσε νεκρός ο Francisco Sabaté, σφίγγοντας το Thomson του. Χωρίς να το ξέρει, ο πληροφοριοδότης αξιωματικός έκανε ένα τελευταίο δώρο στο Sabaté χαρακτηρίσοντάς τον σαν αντάρτη. Αυτό σημαίνει στην Ισπανία με μια ευρεία έννοια: «ο υπερασπιστής των καταπιεσμένων». Ο Sabaté ήταν 45 χρόνων. Ο «Caraquemada» ήταν ο μόνος επιζών απ' αυτή τη γενιά των ανταρτών

και ο οποίος κατεύθυνε τις ενέργειες του στο Berguedà. Στο Castellnou de Bages βρήκε το θάνατο μπροστά σε μια περίπολο της εθνοφρουράς. Εκείνη τη στιγμή επιχειρούσε να τοποθετήσει εκρηκτικά σε μια ηλεκτρική εγκατάσταση.

Το αντάρτικο της πόλης και τα αντικείμενά του: Οι ένοπλες ομάδες ήταν αποφασισμένες. Οι ομάδες γνώριζαν ότι η εγκατάλειψη του ένοπλου αγώνα από τις άλλες οργανώσεις έκανε πιο δύσκολη την επαφή τους με το λαό αλλά να αποδείξουν την λανθασμένη θέση των οργανώσεων.

Η διανομή αναρχο-συνδικαλιστικών κειμένων θα περιοριστεί μόνο στην Καταλωνία. Η κυριότερη δυσκολία για τις ομάδες δράσης ήταν η σχέση τους με τις ομάδες του εσωτερικού της χερσονήσου. Δυσκολία που δημιούρ-

συνέχεια στη 10

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ

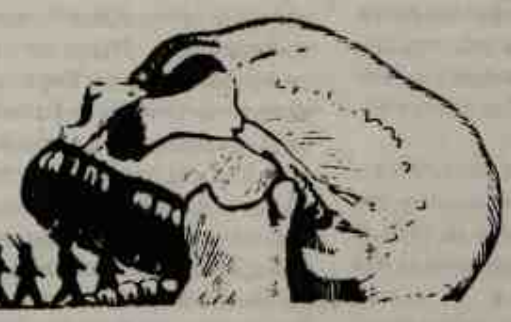

«Ο εχθρός δεν βρίσκεται έξω από την χώρα, αλλά μέσα σ' αυτήν, στις τράπεζες, στα εμποροβιομηχανικά επιμελητήρια, στα ανάκτορα, στα επιτελεία».
Καρλ Λήμπκνεχτ, 1916 Βερολίνο (Γερμανός επαναστάτης Διεθνιστής).

Το παραμύθι ότι οι λαοί επιθυμούν τους πολέμους και έχουν συμφέρον απ' αυτούς, έχει πια ξεφτίσει. Τους πολέμους τους υποκινούν *οι οπλοβιομήχανοι*, οι *κεφαλαιοκράτες* και οι κάθε είδους *εξουσιαστές*, γιατί έτσι υπαγορεύουν τα συμφέροντά τους:

α) Οι οπλοβιομηχανίες, βασικός παράγοντας του σημερινού οικονομικού συστήματος, δεν επιθυμούν να μένουν τα όπλα στα ράφια. Γι' αυτό το λόγο, πρέπει να καταστραφούν τα όπλα που έχουν ακριβοπουλήσει στις διάφορες χώρες, προκειμένου ν' αγοραστούν καινούργια. *(Μόνο που εδώ, για χωματερές, έχουμε τη γη και τα κορμιά μας).*

β) *Οι ιδιοκτήτες καπιταλιστές* και *οι απατεώνες πολιτικοί* τους, θέλουν να επεκτείνουν τις επιχειρήσεις τους και σε άλλους λασύς και εδάφη, με ευνοϊκούς γι' αυτούς όρους: πρόθυμοι και πειθήνιοι εργάτες - δούλοι, φτηνές πρώτες ύλες.

γ) Σε περιόδους οικονομικής και πολιτικής «κρίσης» (π.χ. Ελλάδα, Τουρκία), τα ανθρωπόμορφα διεστραμμένα τέρατα που μας εξουσιάζουν για να μας εξαφανίσουν με τον πόλεμο, προκειμένου τα ετοιμόρροπα καθεστώτα που στηρίζουν, να ξαναγεννηθούν. Οι θάνατοι εκατομμυρίων ανθρώπων, εξαφανίζουν την ανεργία και δημιουργούν μεγάλη ζήτηση εργατικού δυναμικού (π.χ. μεταπολεμική Γερμανία - μετανάστευση).

δ) Στην «κατεχόμενη» χώρα, η αστυνόμευση, ο έλεγχος και η καταστολή αυξάνονται, γίνονται απάνθρωποι. Όλα λειτουργούν τόσο τέλεια παρά ποτέ. Κανένα προοδευτικό και εργατικό κίνημα δεν υπάρχει. Οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές τρίβουν τα χέρια τους, αφού έχουν στην υπηρεσία τους δούλους που δουλεύουν εξοντωτικά χωρίς κουβέντα για ένα ξεροκόματο, ενώ οι κλέφτες μαυραγορίτες θησαυρίζουν σε βάρος των φτωχών που πεινούν. Οι μεγαλοκαρχαρίες δεν παθαίνουν τίποτα. Κερδίζουν περισσότερα από πρώτα και ο κόσμος είναι φτωχότερος. Στην Ελλάδα «μας», στην κατοχή, τα λιπάσματα του Μποδοσάκη, η SHELL και οι Λάτσηδες, δούλευαν μια χαρά. Ο κόσμος έχυνε πάλι το αίμα του στα εργοστάσια.

Οι χοντροκοιλαράδες καπιταλιστές και οι φασίστες πολιτικοί και διπλωμάτες είναι εχθροί μας. Αυτοί, μόνο υπόσχονται και μας σκοτώνουν, παρατηρώντας από απόσταση ασφαλείας τα δολοφονικά παιχνίδια τους. *Οι ασταμάτητοι πόλεμοι λοιπόν, είναι αναγκαίο συστατικό των σημερινών δυτικοανατολικών καθεστώτων και σκληρή μοίρα των λαών.*

Στις μέρες μας, η ελληνική νατοϊκή κυβέρνηση και τα υπόλοιπα κόμματα, με αφορμή τις προβλεπόμενες «έρευνες» του Σισμίκ στο Αιγαίο, έδειξαν το πραγματικό τους πρόσωπο (το ΚΚΕ μάλιστα δήλωσε ότι καλά έπραξε ο Αντρέας). Κανείς δεν είπε την αλήθεια στον κόσμο, ούτε οι «φιλολαϊκοί» αριστεροί ηγέτες. *Μας προετοίμασαν σ' ένα πολεμικό κλίμα*, όπου ο εχθρός θα είναι ο τούρκικος λαός, *κρύβοντας την αισχρή πραγματικότητα* που επικρατεί στον ελληνικό χώρο.

Η αστυνόμευση της ζωής μας, οι άθλιες οικονομικές συνθήκες, η καταστολή των διαδηλώσεων, οι κρατικές δολοφονίες και σκευωρίες, οι υπέρογκες δαπάνες για πολεμικό υλικό, είναι μια πραγματικότητα που η απαίτηση της ν' αλλάξει, βρίσκει εμπόδιο στο φόβο ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου που θ' αυξήσει στην ουσία τα κέρδη των καπιταλιστών και την κυριαρχία των πολιτικών αρχηγών. Σε αυτό λοιπόν το παιχνίδι, οι συνδικαλιστικοί καθοδηγητές των εργαζομένων, άφησαν κατά μέρος τους ψευτοταξικούς τους αγώνες, ανέστηλαν τις κομματικές τους απεργίες προκειμένου να συμπαρασταθούν στα αφεντικά τους και να αντιμετωπίσουν τον «κίνδυνο». Έτσι φιμώθηκε η αγανάκτηση των απατημένων εργαζομένων που τους ακολουθούν. Παράλληλα οι δεσπότες, ρασοφορεμένοι τσιφλικάδες, εκφράζοντας το θέλημα του ειρηνιστή Χριστού («αγάπα τον πλησίον σου» αλλά όχι και τους Τούρκους), έσπευσαν πάλι στο ποίμνιό τους για να το εμψυχώσουν, να πάρει τα όπλα και να σφάξει τα αδέρφια του τους τούρκους, στο όνομα της αγάπης και της ειρήνης του Χριστού.

Από την άλλη, ο τούρκικος λαός, βρίσκεται σε μια αισχρή κατάσταση συνεχούς εξαθλίωσης, οικονομικής μιζέριας και στρατιωτικής καταστολής, λόγω της χούντας του Εβρέν. Από επίσημα στοιχεία, μέχρι τώρα έχουν σκοτωθεί 139 άτομα, ενώ κρατούνται σε άθλιες συνθήκες στις φυλακές του Εβρέν, 110.000 πολιτικοί κατάδικοι. Η λαϊκή δυσφορία είναι διάχυτη και το καθεστώς καταρρέει όσο κι αν προσπαθούν να το βοηθήσουν οι Αμερικάνοι.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, καλλιεργείται ένας άκρατος εθνικισμός, φανατισμός και ρατσισμός στους δυο ταλαιπωρημένους λαούς: μέσα στο σπίτι, στο σχολείο, από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης και τα αιμοχαρή άρθρα των κομματόσκυλων κονταλοφόρων κάθε παράταξης. Ένας εθνικισμός που μας φέρνει ολοένα κοντύτερα στον πόλεμο. *Γιατί για να δεχτείς να πολεμήσεις για τα αφεντικά σου, πρέπει να χάψεις το ψέμμα τους:* ότι ο τούρκικος λαός είναι ο εχθρός που θα 'ρθει να «πάρει» τα σπίτια μας και «να βιάσει τις γυναίκες και αδερφές μας» (μήπως μικροϊδιοκτήτη κι ενοικιαστή ξεχνάς ότι δεν μπορείς να ορίσεις το σπίτι σου; Μήπως ξεχνάνε οι άρενες πατριώτες την καταπίεση και ψυχοσωματικό βιασμό που ασκούν καθημερινά στις γυναίκες, στις κόρες και αδερφές τους;)

Και μέσα σ' αυτή την φανατισμένη ατμόσφαιρα, στη Δραπετσώνα και σε άλλα μέρη της Ελλάδας υπάρχει Τουρκική μειονότητα η οποία αντιμετωπίζει τον ρατσισμό των κατοίκων συγκαταπιεσμένων. Γελοιότητες του στυλ «υποβαθμίζουν την περιοχή», «μας παίρνουν τις δουλειές», «είναι βρωμιάρηδες», δίνουν και παίρνουν.

Απορρίπτοντας τα ξεφτιλισμένα ψέμματα της πολιτικής διπλωματίας που δημιουργούν την έχθρα *αντιτάσσουμε την αλληλεγγύη και συμπαράσταση για έναν κοινό αγώνα ενάντια στ' αφεντικά και αυτούς που θέλουν να σφαχτούμε.* Σκοπός μας είναι να δημιουργήσουμε μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία, χωρίς οικονομικές και εθνικές διακρίσεις. *Σε μια τέτοια αντιεξουσιαστική κοινωνία, που είναι φτιαγμένη από όλους ισότιμα και ελεύθερα, είναι άξιο και αναγκαίο να ζεις και να την υπερασπίζεσαι.*

Η υπεράσπιση της πατρίδας - το ψέμμα που μας σερβίρουν - είναι η υπεράσπιση της ιδιοκτησίας *των πλουτοκρατών και των κυβερνητικών λακέδων τους.* Ο αγώνας ενάντια στην αλληλοσφαγή των δυο λαών μπορεί να ξεκινήσει με δυναμικές αυτοοργανωμένες απεργίες στους χώρους εργασίας, καταλήψεις στα εκπαιδευτικά ιδρύματα, καταπάτηση της δημόσιας και εκκλησιαστικής περιουσίας, προωθώντας έτσι τους κοινωνικούς αγώνες. Ο «αγώνας» για τα νουνού και τα ζαρζαβατικά του μπαρμπαστάθη δεν μας σώζει από τον κίνδυνο του πολέμου και τη ραδιενεργή μόλυνση. Αντίθετα δείχνει *το ατομικό συμφέρον* και *την παθητικότητα* στην σφαγή των συνανθρώπων μας. Η απειλή του πολέμου είναι υπαρκτή. *Πριν μας στείλουν να σφαχτούμε για τα συμφέροντά τους, να πολεμήσουμε ενάντια σ' αυτούς.*

— Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΙΔΑ, ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΠΑΤΡΙΔΑ

— ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

Αντιεξουσιαστική ομάδα Δραπετσώνας - Κερατσινίου

συνέχεια από σελ. 9

γησε εμπόδιο στην εξέλιξη του ανταρτοπόλεμου.

Οι ομάδες δράσης συνέχισαν τον αγώνα στην πόλη, που γι' αυτές δεν είχε σταματήσει ποτέ. Οι περισσότεροι από τους αντιθέτους του εσωτερικού, από το 1953, θεωρούσαν ότι ο πόλεμος εναντίον του καθεστώτος έπρεπε να αναπτυχθεί στη βάση της συμμετοχής του λαού. Ας σημειωθεί πως αυτό έγινε τη στιγμή που οι Ε.Π.Α. δημιούργησαν διπλωματικές σχέσεις με την Ισπανία.

Ο κυριότερος εχθρός του ένοπλου αγώνα ήταν η εθνοφρουρά. Ο αριθμός των φρουρών ήταν εντυπωσιακός. Όχι μόνο στα σύνορα αλλά επίσης και στην Τουλούζη, όπου συνεδρίαζε η CNT - εξορίας, οι εθνοφρουροί μπορούσαν να πληροφορήσουν για το πέρασμα των ομάδων προς την Ισπανία. Η συνεργασία με την Γαλλική αστυνομία ήταν επίσης σημαντική.

Αρχικά η καταστολή της Γαλλικής κυβέρνησης απέναντι στους αντάρτες ήταν λιγότερο έντονη εξαιτίας της αντιφασιστικής δραστηριότητας των ομάδων.

Η αρχή του ψυχρού πολέμου τροποποιεί τις διπλωματικές σχέσεις μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας. Η δραστηριότητα των αντιφασιστικών ευρωπαϊκών ομάδων ενάντια στο καθεστώς του Φράνκο αλλάζει την στάση της Γαλλικής αστυνομίας απέναντι στους αντάρτες. Η συνεργασία ανάμεσα στην Γαλλική και Ισπανική αστυνομία αναπτύσσεται, οι πληροφορίες για το πέρασμα των ομάδων δράσης από τα Πυρηναία, ο εντοπισμός των ανταρτών γίνεται τόσο από τη Γαλλική όσο και απ' την Ισπανική αστυνομία.

Η εθνοφρουρά για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικότερα τους αντάρτες δημιούργησε τα αντιανταρτικά σώματα, ομάδες καλοπληρωμένων δολοφόνων χαφιέδων. Οι μισθωτοί δολοφόνοι των σωμάτων αυτών προσπαθούσαν να διεισδύσουν στις βάσεις στήριξης του ανταρτοπόλεμου με σκοπό να τις καταστρέψουν εκ των έσω. Τα αντιαντάρτικα σώματα πραγματοποίησαν πολλές ενέργειες που στρέφονταν κατά του ανταρτοπόλεμου. Αυτό δημιούργησε στο λαό ένα κλίμα ανασφάλειας που προκαλούσε την απομόνωση των Αναρχικών ανταρτών. Οι ζώνες περάσματος των ανταρτών, η έξοδος από τη Βαρκελώνη βρίσκονταν όλο και περισσότερο κάτω από επιτήρηση. Οι ένοπλες περιπολίες των φασιστών δημιούργησαν γύρω από τη Βαρκελώνη ένα κλοιό καταστολής που δεν επέτρεπε στους αντάρτες να πλησιάσουν στις βάσεις τους, να μεταφέρουν υλικό και να ενισχύσουν τις ομάδες δράσης.

Οι εχθροί των αντάρτικων μαχητικών ομάδων ήταν η διεθνής αστυνομία, οι ομάδες των φαλλαγγιτών και άλλων φασιστικών ομάδων.

Παρόλα αυτά οι αντάρτικες ομάδες δράσης καταγγέλλουν, πως η ειρήνη πού προβάλει το φασιστικό καθεστώς του Φράνκο δεν ήταν αποδεκτή από το Λαό όπως ισχυριζόταν ο τύπος.

Η έλλειψη των υλικών μέσων για τις απαλλοτριώσεις, το γεγονός ότι δεν είχαν την υποστήριξη της CNT - εξορίας τους καθιστούσε αδύναμους να αντιμετωπίσουν τις κατηγορίες πολλών αντιφασιστικών ομάδων, κατηγορίες οι οποίες ήταν παρόμοιες μ' αυτές του φρανκικού καθεστώτος.

Η εξαφάνιση των ενόπλων ομάδων της μεταπολεμικής περιόδου δείχνει ότι ο τρόπος δράσης ενάντια στο καθεστώς αλλάζει αλλά αυτό το καθεστώς εξακολουθεί να δρα με τον ίδιο αδιάλλακτο τρόπο απέναντι στους αντίθετούς του. Πολλές ενέργειες των αντάρτικων ομάδων δράσης θα μείνουν παραγνωρισμένες για πάντα, αλλά αυτό που φαίνεται καθαρά είναι πως το καθεστώς τρόμου του Φράνκο είχε έναν εχθρό σαφώς αντιτιθέμενο προς αυτόν: «Στην κρατική τρομοκρατία θα απαντήσουμε με τη λαϊκή επαναστατική βία».

Το γεγονός ότι ο Sabaté και ο Facerias, αντιμετωπίστηκαν από τον λαό ως λαϊκοί αγωνιστές, δείχνει το μέγεθος τις αντίθεσης μιας μεγάλης μερίδας του ισπανικού λαού απέναντι σε μια εξουσία που ήθελε να τον υποτάξει.

Ο Sabaté και ο Facerias μυθοποιήθηκαν επειδή ενσάρκωναν τον αγώνα του αδύνατου και καταπιεσμένου εναντίον της εξουσίας· και χαρακτηρίστηκαν από το λαό σαν εχθροί των πλουσίων και υπερασπιστές των φτωχών. Ήταν αντάρτες με απήχηση στη λαϊκή συνείδηση που μάχονταν μέχρι θανάτου για την ελευθερία.

«Συνεχίζουμε και θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας στην Ισπανία πιστεύοντας ότι η αδράνεια και η νωθρότητα είναι ο θάνατος του επαναστατικού πνεύματος. ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΚΟΥΣΤΕΙ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΩΝΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ».

Αυτό το κείμενο χρονολογημένο την 8η Σεπτεμβρίου 1957 αποτελεί μέρος ενός γράμματος της «Grupos Anarcosyndicalistas» προς την CNT και F.A.I. - εξορίας για να καταγγείλουν την αδιαφορία αυτών των οργανώσεων, να υπερασπιστούν τους φυλακισμένους Αναρχικούς και για την απουσία τους από τους αγώνες μέσα στο έδαφος της Ισπανίας.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Η ανάπτυξη και διάχυση της οικολογικής σκέψης, και η συνακόλουθη δημιουργία του οικολογικού κινήματος, τις τελευταίες δεκαετίες, είναι αποτέλεσμα της δυναμικής όξυνσης των εσωτερικών αντιφάσεων της κυρίαρχης πολιτισμικής δομής. Εννοούμε με αυτό, ότι τα προτσές ανάπτυξης και εξέλιξης των δοσμένων κοινωνικών μορφών (στο επίπεδο της παραγωγικής δόμησης) έρχονται σε ριζική σύγκρουση με τους ανθρώπους και τις ανάγκες τους, τείνοντας να καταστρέψουν και τις ίδιες τις φυσικές αναφορές του ανθρώπου. Αυτή η καταστροφή, γενικευμένη, έστω προοπτικά, σε όλο το φάσμα της ζωής στον πλανήτη, καθορίζει τους αρχικούς όρους για την ανάδειξη αντιθέσεων και συγκρούσεων που διοχετεύονται στην κλιμάκωση μιας «οικολογικής κριτικής του πολιτισμού».

Το ζητούμενο, βέβαια, είναι το περιεχόμενο και οι στοχεύσεις αυτής της οικολογικής κριτικής. Δηλαδή, ποιό είναι κατά βάθος το αντικείμενο του λόγου της, και με ποιά αιτήματα και οράματα διατυπώνεται ενώπιον των ανθρώπων. Από τον περασμένο, κιόλας, αιώνα, στα κέντρα του βιομηχανικού καπιταλισμού, αρκετοί «ευαίσθητοι & καλλιεργημένοι» αστοί, άρχισαν να διαμαρτύρονται για τη «βρώμα που σώρευε στις πόλεις» η ασύδοτη «παραγωγική» δραστηριότητα των αφεντικών. Ο τρόπος με τον οποίο έθεσαν το πρόβλημα, οι κομψευόμενοι και οι κυρίες την άρχουσας τάξης, περιόριζε την κριτική πρόθεση στο αίτημα ενός «καθαρότερου» καπιταλισμού.

Αυτού του τύπου η «κριτική», κομμένη και ραμμένη στις μεταρρυθμιστικές δυνατότητες του συστήματος, έδωσε το μέτρο και το ύψος των οικολογικών λογικών που επικράτησαν έκτοτε. Λογικές, που συνοψίζονται στα εξής: ο βιομηχανικός πολιτισμός, με την αναπτυσσόμενη τεχνολογία του και τις ποικίλες ειδικεύσεις του, είναι καλός και ωφέλιμος για τον άνθρωπο· τα προβλήματα που αναφύονται, μπορούν να λυθούν, με τη βελτίωση των μέσων και την ορθολογικοποίηση των δραστηριοτήτων. Αυτές οι αντιλήψεις (που αποτελούν μετακινήσεις σε σταθερό ταμπλό) οδήγησαν σε «προβληματικές» του τύπου: βάλτε μια γλάστρα στο μπαλκόνι σας, ή μην πετάτε κάτω το χαρτί της τυρόπιτας, ή τα φίλτρα θα μας σώσουν. Με άλλα λόγια να μην θίξουμε τους δομικούς συντελεστές του κοινωνικού συστήματος και τις πολιτισμικές αξίες που προσδιορίζουν τη δόμησή του.

Πέρα από τα ιδεολογικά τεχνάσματα των αφεντικών (κάθε σημαίας και προγράμματος...) υπάρχουν οι πραγματικοί όροι της ανθρώπινης ζωής που σηματοδοτούν την αναγκαιότητα μιας ριζικής αντιπαράθεσης.

Η σχέση του ανθρώπου με την φύση (των οργανωμένων κοινωνικών συγκροτημάτων με την περιβάλλουσα αντικειμενική πραγματικότητα) πραγματώνεται στη βάση των λογικών οι οποίες χαρακτηρίζουν τις ενδοκοινωνικές ανθρώπινες σχέσεις. Η επικοινωνία με κάθε τι που βρίσκεται απέναντι, δεν γίνεται παρά να αντανακλά το εσωτερικό μας περιεχόμενο. Όταν η συζήτηση καθηλώνεται στο επίπεδο των μέσων οργάνων της επικοινωνίας, τότε έχουμε μια τεχνοκρατική συλλογιστική που αγνοεί τις προϋποθέσεις, κάθε χρήσης αλλά και κάθε χρησιμοποιούμενου στοιχείου. Η δράση, και οι μοχλοί της, απαραίτητα θα εκφράζουν το ποιόν του φορέα της.

Είναι δεδομένο, και οι ίδιοι οι ιδιοκτήτες το παραδέχονται άλλωστε, ότι ο ανθρώπινος πολιτισμός διαμορφώνει με την φύση μια σύνθετη σχέση λεηλασίας και συντριπτικής εκμετάλλεσης. Υπάρχει η τάση να τοποθετείται το βάρος της ευθύνης στην τεχνολογία, είτε με αναφορά στην «αλόγιστη» χρήση της, είτε με μια κριτική γενικά στο μοντέλο χρήση της. Ωστόσο, από καιρό έχει διευκρινιστεί ότι δεν ευσταθεί η αντίληψη για την «ουδετερότητα» της επιστήμης γενικά, και των τεχνολογικών εφαρμογών της ιδιαίτερα. Οι επιστημονικές «κατακτήσεις» απηχούν και υλοποιούν κοινωνικά//ιστορικά καθορισμένα πρότυπα δόμησης & ανάπτυξης της συλλογικής ζωής. Το κρίσιμο σημείο κάθε αναζήτησης εντοπίζεται στην ανάλυση αυτών ακριβώς των προτύπων.

Η επικοινωνία του ανθρώπου με το φυσικό χώρο έχει από αιώνες εκφυλιστεί σε ληστρική επέμβαση πάνω στο φυσικό χώρο· η ανθρωπότητα επιθυμεί και θεμελιώνει ένα κλιμακούμενο στάτους εξουσίας πάνω στη φύση. Κι αυτό δεν έγινε, και γίνεται, τυχαία ούτε κατά λάθος. Αυτός ο εγκληματικός παραλογισμός αντανακλά και επιβεβαιώνει ανασυνθετικά το καθεστώς της γενικευμένης εξουσιαστικότητας στα πλαίσια των ανθρώπινων σχέσεων. Η τρομαχτική βία που ασκείται στο περιβάλλον είναι λογικό συμπλήρωμα και παρεπόμενο της βίας που διαμεσολαβεί ποικιλόμορφα στους τους ανθρώπινους δεσμούς στο εσωτερικό της κοινωνίας. Το οικολογικό πρόβλημα είναι πρόβλημα σχετικό με τη φύση των κοινωνικών σχέσεων.

Με την εμφάνιση της κοινωνικής διαφοροποίησης (ανάδειξη & επιβολή ηγεμονικών διευθυντικών μειοψηφιών-τάξεων) εισάγονται στην ανθρώπινη κοινότητα πραγματικότητες που μετατρέπουν την ελευθερία και την ευτυχία σε διεκδίκηση. Οι κυρίαρχες ομάδες επιβάλλουν την αυθεντία και το συμφέρον τους, που εκφράζονται πρωταρχικά με τη λογική & πρακτική της συσσώρευσης πλούτου. Η αντιμετώπιση των αναγκών μεταστοιχειώνεται σε οικονομία. Στο πλαίσιο αυτής της δόμησης σχηματίζεται η ωφελιμιστική ηθική & φιλοσοφία του κέρδους με οποιοδήποτε μέσον. Η ιδεολογία της συσσώρευσης μέσω της διαρκούς επέκτασης της εκμετάλλευσης, θα βρει την πληρέστερη δομική της θεμελίωση στα πλαίσια της αναπτυγμένης εμπορευματικής οικονομίας. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, βασισμένο ακριβώς στην επιδίωξη του μέγιστου δυνατού κέρδους, εντείνει στο έπαρκο τις λειτουργίες της εκμετάλλευσης κινητοποιώντας σε ολοένα ψηλότερο βαθμό κάθε διαθέσιμο μέσο (επιστήμη, ανθρώπους, κλπ.)

Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο γίνεται η μόνιμη παράμετρος όλων των φάσεων της εξέλιξης του πολιτισμού. Η κοινωνική ζωή οικοδομείται σε όρους εξουσιαστικούς. Δύναμη, επιβολή, υπεροχή, κυριαρχία: αυτές είναι οι αξίες που σχηματίζονται και προσδιορίζουν όλα τα πεδία των σχέσεων. Ανεξάρτητα από την ιδιαίτερη οικονομικοπαραγωγική και πολιτική τους διάρθρωση: όλες οι κοινωνικές μορφές παρουσιάζουν ένα περιεχόμενο βαθύτατα εξουσιαστικό. Ο πολιτισμός γίνεται και είναι μια σύνθετη δομή υποταγής και στέρησης προς όφελος διάφορων διευθυντικών μειοψηφιών.

Είναι επόμενο, η σχέση με τη φύση να παρακολουθήσει αυτές τις κατευθύνσεις. Αυτή η σχέση χάνει τα χαρακτηριστικά της ισορροπίας και της αρμονίας, και μετατρέπεται σε διαδικασία μόνιμης και μεθοδικής εκμετάλλευσης της φύσης. Ο φυσικός χώρος βιάζεται από τα όργανα ενός διεστραμμένου πολιτισμού, που αναγνωρίζει τη δικαίωσή του μονο μεσα στις τεχνικές της κλοπής και της τυραννίας. Η σχέση ανθρώπου-φύσης, μεσολαβείται από μια εκλογικευμένη εξουσιαστική ηθική και αυτή με τη σειρά της εξιδανικεύεται με το «όραμα» της ανάπτυξης. Αυτό το «όραμα» (που γίνεται υστερικό παραλήρημα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα) θα μεταγραφεί και θα λειτουργήσει στη λατρεία της παραγωγής, την εντατικοποίηση της εργασίας, τη συνολική σύνδεση της επιστήμης με τις οικονομικές επιλογές, την τεχνολογία υψηλής απόδοσης. Προσαρμογή και αποδοτικότητα, αναδεικνύονται και επικρατούν —και στη σφαίρα της παραγωγής— σαν θεμελιώδεις κατευθυντήριες αξίες. Ο πολιτισμός των ανισοτιμιακών εξουσιαστικών σχέσεων δεν γινόταν παρά να λεηλατεί και να ξεζουμίζει τη φύση.

Δεν υπάρχει αμφιβολία για την αναγκαιότητα μιας οικολογικής κριτικής του πολιτισμού. Πολύ περισσότερο που οι εξελιγμένες τεχνολογίες απειλούν ολοένα και περισσότερο την ανθρώπινη ζωή. Όμως αυτό που έχει σημασία είναι να αποφύγουμε τη τεχνοκρατική αλλοτρίωση αυτής της κριτικής. Τι σημαίνει άραγε αυτό;

Σημαίνει απλά ότι απαιτείται η δυναμική καταγραφή της διάστασης με τη βαθύτερη ουσία του συγκεκριμένου πολιτισμού.

Οι οικολογία σαν πεδίο αναφοράς μιας αμφισβητησιακής λογικής, μπορεί να γίνει αξιόπιστα επαναστατική στο μέτρο που θεμελιώνεται σε σφαιρική κριτική των επιβλημένων προτύπων ζωής. Ανάλογα με το πολιτισμικό μοντέλο η ζωή των ανθρώπων οργανώνεται με έναν ορισμένο τρόπο. Η καταστροφή ή ο σεβασμός του φυσικού χώρου είναι, κατά περίπτωση, μια όψη αυτής της οργάνωσης. Στις παρούσες συνθήκες, πράγματι ο οικολογικός προβληματισμός μπορεί να εκφραστεί μέσα από το ζήτημα «αγώνας για ζωή και όχι για την επιβίωση».

Η ζωή είναι έννοια και κατάσταση ποιοτική. Και αφορά σίγουρα στην πραγμάτωση του ανθρώπινου περιεχόμενου, έτσι όπως σήμερα το βιώνουμε ή το αισθανόμαστε μέσα από την στέρηση. Ο πολιτισμός αυτός, βασισμένος σε μια ριζική αλλοτρίωση της αντίληψης και της τάσης για πρόοδο, οικοδομείται με στερήσεις, υποταγές και αυταπάτες. Το πρόβλημα εστιάζεται στη συνολική δόμηση αυτού του πολιτισμού.

Αυτός που ασχολείται με το κυνήγι, είναι ο ίδιος που ενεργεί φασιστικά στις άμεσες σχέσεις του με τους ανθρώπους. Η κοινωνική δομή που αντικειμενοποιεί και χειρίζεται το γυναικειο σωμα, είναι η ίδια που εισβάλλει και αποδιοργανώνει τα οικοσυστήματα. Η πολιτική που παρεμβαίνει διευθυντικά στις ανθρώπινες ανάγκες, είναι η ίδια που νομοθετεί την αρχιτεκτονική αθλιότητα των πόλεων. Τα ανθρώπινα πράγματα συνδέονται με αμέτρητους δεσμούς μεταξύ τους. Η εμπορευματοποίηση, ο καταναλωτισμός, ο οικονομικός ορθολογισμός, η συσσώρευση, τα ωράρια, ο προγραμματισμός, η επεκτατική βιομηχανική τυποποίηση, οι διευθυντές, οι μάνατζερς, τα παραγωγικίστικα κριτήρια, η πυρηνική ενέργεια, οι προωθημένες τεχνολογίες: δεν είναι μια ιδιαίτερη έκφραση της κοινωνικής ζωής, είναι η πραγμάτωση του νοήματος που αυτή αποκτά μέσα σε ορισμένες συνθήκες.

Οι οικολογική πάλη δικαιώνεται και δρα μόνο όταν προτείνει και εφαρμόζει ποιοτικά νέες κουλτούρες για την ανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας και την προαγωγή της διανθρώπινης επικοινωνίας. Το γιγαντίστικο και το αποδοτικό δεν έχουν καμμιά θέση στη φιλοσοφία αυτή. Οι καστοποιημένες ομάδες ειδικών είναι απαράδεκτες. Η βία, σαν όργανο συμμετοχής στην καθημερινότητα, βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με τις ανθρώπινες ανάγκες. Δεν είναι απλώς το φουγάρο της όποιας βιομηχανικής ζώνης· είναι η μόλυνση και η ταπείνωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σε κάθε θεσμικό πεδίο της εξουσιαστικής κοινωνίας. Είναι η έλλειψη σεβασμού και η δίωξη της διαφορετικότητας στην κοινωνία της ομοιομορφίας και των περιττών εμπορευμάτων. Είναι οι εξουσιαστικές δομές που πρέπει να ανατραπούν.

Υπάρχει εδώ μια «ουτοπία». Σίγουρα ναι. Αυτή τη φορά, το «παιχνίδι» θα διεξαχθεί με τους όρους που θέτουν τα καταπιεσμένα ανθρώπινα σύνολα. Οι τεχνοκράτες, οι κοινοβουλευτικοί και οι χριστιανίζοντες «αμφισβητίες», πλασάρουν το προϊόν τους - το ρεαλιστικό ορθολογισμό. Άλλοτε συζήτηση για το δεδομένο, άλλοτε παρέμβαση στην πραγματικότητα με συνετό ειρηνισμό. Όμως το ίδιο το σύστημα είναι ανορθολογικό (η καταστροφή της φύσης τι φανερώνει τάχα;) και η δόμησή του υλοποιεί μια εκπληκτική ενέργεια βίας πάνω στην ανθρώπινη ζωή. Η ουτοπία, σηματοδοτεί τα όρια της ανθρώπινης ταπείνωσης και υποβάθμισης. Η ριζοσπαστική οικολογία διοχετεύεται στις ποικίλες δυναμικές της εξέγερσης. Η κατάληξη αυτής της δράσης θα είναι μια ανθρώπινη κατάσταση ζωής σε συνθήκες ισότητας και ελευθερίας, μέσα σε ένα πλαίσιο γόνιμης και ισοτιμιακής αλληλεπίδρασης με το φυσικό περιβάλλον.

ΑΜΜΑΤΑ — ΚΕΙΜΕΝΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΚΕΙΜΕΝΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΚΕΙΜΕΝΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΚΕΙΜΕΝΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΚΕΙΜΕΝΑ — ΓΡΑΜ

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περικοπές με γεγονότα, καταγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς.

Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 26050 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

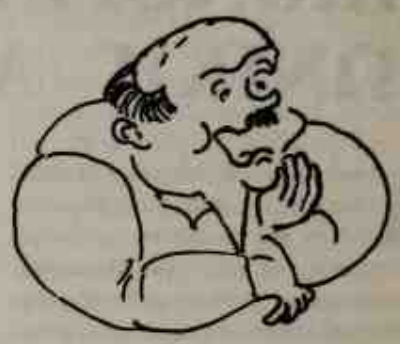

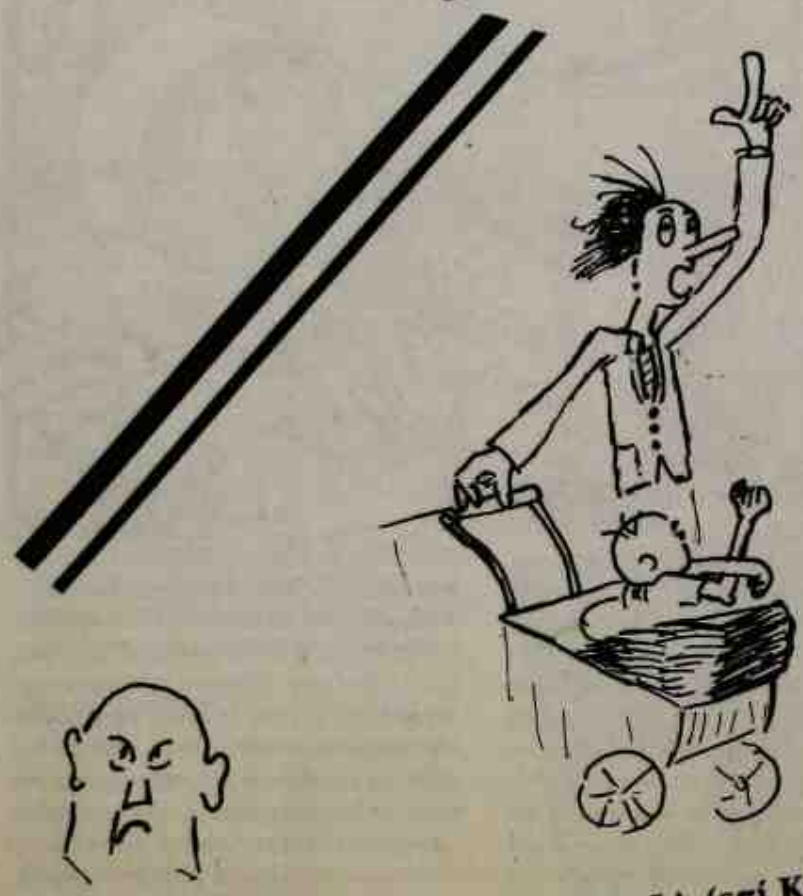

ΠΡΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΗΛΙΑ (επί Κολωνώ)

Κύριε Βλασσόπουλε, Κύριε Πισιμίση

Καλημέρα

Κατά λάθος έπεσε στα χέρια μου η εφημερίδα σας, και από περιέργεια την εξεφύλισα. Ειλικρινά ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΤΗΚΑ 1000%, και διερωτάμαι υπάρχουν άνθρωποι, υπάρχουν Έλληνες να ΣΥΝΑΓΕΙΡΟΥΝ τους Νέους στο μίσος, στην εμπάθεια, και στην κακότητα;

Μήπως είστε Ανθέλληνες, μήπως είστε Γεννίτσαροι; Γνωρίζουμε Κύριοι ότι υπάρχει ψέμμα, καταπίεση, εκμετάλλευση αλλά με τον τρόπο σας θα επέλθει η Δικαιοσύνη;

Γιατί δεν καλλιεργείτε τη ΜΑΘΗΣΗ, ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ, ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ; Τι κέρδη και τι συμφέροντα κρύβονται πίσω σας;

Το γνωρίζετε ότι χάσαμε τα παιδιά μας και κινδυνεύουμε κάθε στιγμή να πάμε στο Νοσοκομείο με σπασμένο χέρι, πόδι, κεφάλι από το ξύλο, γιατί τους λέμε την αλήθεια και σημερινή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ; Γνωρίζετε κ.κ. ότι τα παιδιά μας εγκατέλειψαν τα φροντιστήρια, τη γλώσσα που μάθαιναν και έχουν περιέλθει σε ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ, ΣΕ ΑΔΡΑΝΕΙΑ, ΣΕ ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗ πάντα με το χαρτζιλίκι του Μπαμπά, Της Γιαγιάς, του Αδερφού και την τράκα της Μαμάς; Γνωρίζετε ότι έχουν γίνει νυχτοπούλια ξενυχτώντας μέχρι τις 2 - 3 - 4 κάθε μέρα ή σχεδόν κάθε μέρα, και ΚΟΙΜΟΥ...ΟΟΥ...ΟΥΝΤΑΙ... την ημέρα μη προσφέροντας τίποτα ΟΧΙ ΣΕ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ, αλλά ούτε στον εαυτόν τους. Και ακόμη όταν τους τα λέμε με επιχειρήματα μας απειλούν, ότι ΑΝ ΔΕΝ ΦΤΙΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΑΝ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΘΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΣΟΥΝ. Μα είναι πράγματα αυτά Κύριε Βλασσόπουλε, & κ. Πισιμίση;

Τι κάνετε, και που ωθείτε την Νεολαία, τα παιδιά μας; Έχετε επίγνωση της καταστροφής που δημιουργείτε; Η αλλαγή νοοτροπίας, η απαλλαγή του κατεστημένου, η Δικαιοσύνη, η εξάλειψη της εκμετάλλευσης ΘΕΛΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΘΕΛΟΥΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΘΕΛΟΥΝ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ με παραδειγματισμό στην εργασία, στην καλή πράξη, και στη δημιουργία.

Σας παρακαλούμε Κύριοι αλλάξτε το μοτίβο σας αργά, αργά και εμφυσήσετε στα παιδιά μας, σε όλους τους Νέους την όρεξη για ζωή, για εργασία, για δημιουργία, για επιτυχία διότι η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ πρέπει να ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΡΓΑ ΣΩΣΤΑ που ανεβάζουν τον άνθρωπο στο πνευματικό, στο κοινωνικό, και στον εργασιακό τομέα. Και μια ερώτηση. Εσείς κ. Βλασσόπουλε & κ. Πισιμίση έχετε παιδιά; Θα δεχόσαστε ο Γιιός ή η κόρη σας να γυρίζει μέχρι τις 3 - 4 την νύχτα, να διαβάζει, ευρισκομένη στην Γ' Λυκείου, να κοιμάται Σάββατο - Κυριακή μέχρι τις 2 - 3 το Μεσημέρι και όταν ξυπνά να φεύγει πάλι για να επιστρέψει στις 5 - 6 για φαγητό; SOS, SOS κύριοι στα παιδιά μας, SOS πρώτα στη ζωή, στη νεότητα, και μετά στην ύλη στα χρήματα, στην σκοπιμότητα.

ΗΛΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΛΩΝΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Εάν θέλετε απαντείστε μέσω της ΑΥΡΙΑΝΗΣ, που οπωσδήποτε θα γράψει την απάντησή σας.

Κολωνός 21.3.87

Ελευθερία σ' αγαπώ

2.4.'87

Αγαπητή εφημερίδα «Δοκιμή» είμαι και γω μια αναγνώστρια απ' τους τόσους πολλούς που σε διαβάζουν. Το δικό μου πρόβλημα (όχι μόνο δικό μου) είναι το εξής συνηθισμένο φαινόμενο. Είμαι 17 χρονών και έχω κάποια ιδεολογία κι εγώ. Την ιδεολογία αυτή δυστυχώς την κατακρίνουν όλοι από κράτος μέχρι δεν ξέρω και γω. Όλος ο κόσμος μόλις δει κανένα μακρυμάλλη αγόρι ή καμμιά κοπέλα που φοράει πέτσινο ή πολλά χαϊμαλιά θα τους δείξει με το δάχτυλο και θα πει αυτοί είναι αλήτες αναρχικοί, αυτοί σπάνε βιτρίνες χτυπούν ανθρώπους είναι όλοι τους ναρκομανείς. Αυτός είναι ο χαρακτηρισμός που μας δίνουν, και τον έχω ακούσει δυστυχώς πολλές φορές. Όπως τις προάλλες έξω απ' ένα μαγαζί με σταματάει μια γριά και άρχιζε να φωνάζει δυνατά — που κατάντησε η νεολαία, δεν έχεις γονείς να σε μαζέψουν τι κουρέλια είναι αυτά που φοράς αποκριές έχουμε κι άλλα τέτοια πολύ μου τα έπηξε η γερομαλάκω κι η φάση ήταν ότι λίγο πιο πίσω από μένα ακολουθούσε ο γέρος μου με την αδελφή μου, και μόλις τα ακούει αυτά (ευκαιρία ζητούσε) άρχισε τον εξάψαλμο και σ' όλον τον δρόμο μέχρι το σπίτι άκουγα - άκουγα - άκουγα όχι και λίγα. Και στο σπίτι έγινε της πουτάνας ώσπου αναγκάστηκα και πήρα τα μπογαλάκια μου και σηκώθηκα και έφυγα. Θέλω να πω πως ο κόσμος έχει δημιουργήσει την δική του έννοια για την Αναρχία. Μας λένε εκτός όλα τα άλλα διαβολεμένους κ.τ.λ. Εγώ εδώ δεν μπορώ να αγοράσω την «Δοκιμή» και οι λόγοι οι εξής: α) ο περιπτεράς λέει πως δεν την έχει και άμα ψάξω μόνη μου, μου βάζει τις φωνές και λέει: «Δεν άκουσες τι σου είπα δεν έχω τι ζητάς τώρα;» Και τσουπ να η «Δοκιμή» στα περιοδικά και στις εφημερίδες για επιστροφή. Και μόλις είχε κυκλοφορήσει. Δυστυχώς ακόμα και στην Αθήνα τις σαμποτάρουνε πολλοί. β) Παρόλο που την φυλάγω καλά για να την διαβάσω κάπου μόνη ή με παρέα ομοιοπαθείς πάντα παίρνουν τηλ. στους γονείς μου και τους λένε ότι: «Η κόρη σας διαβάζει την «Δοκιμή» προσέξτε γιατί θα βρείτε άσχημο μπελά. Αυτό το κάνανε και σε 2-3 παιδιά ακόμη και οι γονείς μας βάλανε χέρι. Εμείς βέβαια τους γράφουμε κανονικά και συνεχίζουμε να παίρνουμε τη «Δοκιμή» και την κουβαλώ μαζί όπου κι αν πάω. (Έτσι για σπάσιμο). Θέλω να πω πως όσο κι αν προσπαθούμε ο κόσμος μια ζωή θα μας κατηγορεί και ότι φασαρία, σαμποτάζ, απόπειρα δολοφ. κ.τ.λ. εμάς θα κατηγορήσουν. Αυτό πρέπει να σταματήσει κάποτε. Γιατί και εμείς άνθρωποι είμαστε και όχι ζώα έχουμε ίσα δικαιώματά με όλους και ότι εφημερίδα θέλουμε να παίρνουμε και πορείες να κάνουμε και τα δικαιωματά μας να ζητάμε. Άλλα μια ζωή θα έχουμε τους μπάτσους να μας φυλάνε να βρίσκουν διάφορες αφορμές για να μας πιάνουν να μας κλείνουν στις φυλακές να βιάζουν τις κοπέλες να κουρεύουν τα αγόρια και να τους τραβάνε τα σκουλαρίκια για να τους σκίσουν τα αυτιά. Δυστυχώς ελεύθεροι δεν θάμαστε ποτέ. Ελπίζω να διαβαστεί (δημοσιευτεί αν το κρίνετε καλό) το γράμμα μου.

Μια Αναρχικιά
Νικόλ Σ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ !!

ΥΓ.: Και 500 δρχ. για βοήθεια προς την Δοκιμή. Αυτά έχω μόνο.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

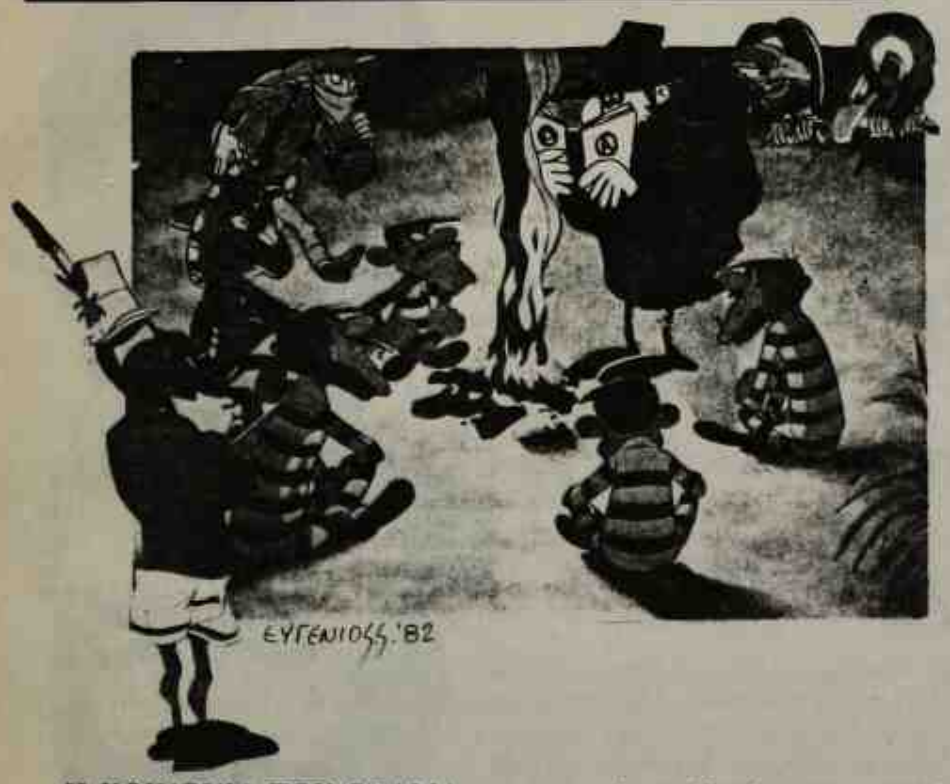

«Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ» (Γκυ Ντε Μπορ):

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε και κυκλοφόρησε το 1967 προκαλώντας τότε πολλές συζητήσεις στον κύκλο της γαλλικής άκρας αριστεράς. Κατά κάποιο τρόπο αποτελούσε τη σύνοψη όλων των απόψεων που διακήρυσσε η International Situationniste επί μια σχεδόν δεκαετία. (Από το ομώνυμο περιοδικό). Γράφτηκε τότε ότι η «Κοινωνία» αποτελούσε το «Κεφάλαιο» της εποχής μας, κρίση μάλλον υπερβολική. Σαν σύνοψη του σιτουασιονίστικου λόγου φέρει όλα τα ελαττώματα και τις αρετές των σιτού. Ο Ντε Μπορ τέμνει βαθιά το σύγχρονο κοινωνικό προτσές, η ματιά του είναι οξυδερκής και παρατηρητική, η ανάλυσή του τεκμηριωμένη και αποκαλυπτική παράλληλα όμως μερικές στιγμές εμφανίζεται υπερφίαλος, αλλαζονικός και βερμπαλιστής. Προσπαθεί να υπερβεί τον Μαρξισμό, το κάνει όμως με Μαρξιστικό τρόπο δέσμιος άλλωστε της Μαρξιστικής του παιδείας. Μιλάει για την δικτατορία της οικονομίας πάνω στην κοινωνία η δικιά του όμως ανάλυση ώρες - ώρες γίνεται οικονομίστικη. Να μη νομισθεί όμως ότι αυτές οι κάποιες αντιφάσεις μειώνουν την αξία του βιβλίου. Κατά την άποψη του γράφοντα η Κοινωνία του Θεάματος παραμένει το πιο αξιόλογο γραφτό της σιτουασιονίστικης φιλολογίας απαλλαγμένο σε μεγάλο βαθμό από την βερμπαλιστική αλλαζονεία μεταγενέστερων σιτουασιονίστικων γραφτών που σε μερικά τουλάχιστον από αυτά είναι επιεικώς ανυπόφορη.

Το βιβλίο είναι διαιρεμένο σε 9 κεφάλαια όπου εξετάζεται το σύνολο σχεδόν της κοινωνικής διαδικασίας κάτω από το πρίσμα των δυο βασικών παραμέτρων της Σιτουασιονίστικης άποψης, του εμπορεύματος και του Θεάματος. Στο πρώτο κεφάλαιο με τίτλο ο Ολοκληρωμένος Διαχωρισμός, ο Ντε Μπορ μας μιλάει για την έννοια του Θεάματος και την καθορίζει όχι σαν ένα σύνολο εικόνων όπως νοείται στην καθημερινή γλώσσα αλλά σαν μια κοινωνική σχέση μεταξύ προσώπων δια μέσου εικόνων (αρ. 4) και για το σχίσμα της «γενικής, κοινωνικής πράξης που διχάστηκε σε πραγματικότητα και εικόνα» (αρ.7). Το δεύτερο κεφάλαιο με τίτλο το εμπόρευμα σαν θέαμα, πραγματεύεται τη σχέση θεάματος - εμπορεύματος με συνεχείς αναφορές στην Μαρξιστική αντίληψη της ιστορίας.

Το τρίτο κεφάλαιο αναλύει τη συνοχή και τον διαχωρισμό του ίδιου του θεάματος με τίτλο Ενότητα και διαίρεση μέσα στη φαινομενικότητα.

Το τέταρτο κεφάλαιο με τίτλο το Προλεταριάτο σαν υποκείμενο και σαν αναπαράσταση ασχολείται με το επαναστατικό υποκείμενο και τη Θέση του μέσα στην ιστορία, τους προλεταριακούς αγώνες και τις θεωρίες που γεννήθηκαν μέσα από αυτούς Μαρξισμός, Αναρχισμός, Σοσιαλδημοκρατία, Λενινισμός και Ουτοπικός Σοσιαλισμός κριτικάρονται από τον συγγραφέα που μερικές φορές δεν μπορεί όμως να κρύψει τις έντονες επιρροές του από Μαρξ.

Στα επόμενα κεφάλαια εξετάζονται ο Χρόνος μέσα στην Ιστορία, ο Θεαματικός Χρόνος, η Χωροταξία και η πολεοδομία (ας μην ξεχνάμε ότι οι αρχικοί Σιτού ήταν αρχιτέκτονες - πολεοδόμοι) η κατανάλωση κουλτούρας και η ιδεολογία.

Σαν συμπέρασμα μπορούμε να μιλήσουμε για ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο αρκετά όμως δυσνόητο που ενδιαφέρει κάθε σύγχρονο σκεπτόμενο άνθρωπο. Οπωσδήποτε όμως δεν είναι και το βιβλίο που θα θέσει στην πυρά όλα τα άλλα όπως έγραψε ο κριτικός βιβλίου Ευγένιος Αρανίτσης στην Ελευθεροτυπία!!

Το βιβλίο εκδόθηκε αρχικά από τη Διεθνή Βιβλιοθήκη και μεταγενέστερα από τον Ελεύθερο Τύπο. Στην τελευταία του έκδοση υπάρχει ενσωματωμένη και εισαγωγή από τον Ντε Μπορ την οποία η Διεθνής Βιβλιοθήκη έχει κυκλοφορήσει σε χωριστό βιβλιαράκι.

Υ.Γ. Επειδή κάποιοι Ελληνόφωνες αποκαλούν τους σιτουασιονιστές, καταστασιακούς παρακαλούνται να αποκαλούν τους κομμουνιστές κοινοκτημοσυνιστές και τους σοσιαλιστές κοινωνιστές.

« Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ» Ντ. Γκερέν: Από τα πρώτα χρόνια του Αναρχικού κινήματος έγινε αισθητή η ανάγκη ενός βιβλίου που θα αποτελούσε μια πρώτη επαφή του αμύητου αναγνώστη με την Αναρχική Θεωρία και πρακτική. Δεκάδες συγγραφείς προσπάθησαν να καλύψουν αυτό το κενό, όπως οι Μπέργκμαν, Γούντκοκ, Τζωλ κ.α.

Η καλύτερη όμως προσπάθεια ανήκει στον Ντανιέλ Γκερέν. Αντί να μας πει ποιος είναι κατά τη γνώμη του ο Αναρχισμός αφήνει από τις σελίδες του να μιλήσουν οι ίδιοι οι θεωρητικοί του. Ανθολογούνται αποσπάσματα από τους Μπακούνιν, Κροπότκιν, Προυντόν, Στίρνερ και άλλους.

Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει και μια σύντομη παγκόσμια ιστορία του Αναρχικού κινήματος.

Η ανάγνωση ενδιαφέρει ιδιαίτερα τους νέους συντρόφους που συχνά χάνονται μέσα στη γενική σύγχιση, που από τη γένεση του κατατρύχει τον «χώρο» στην Ελλάδα.

(Έκδοση Ελ. Τύπος).

Αθήνα, 1.4.'87

Αγαπητή «Δοκιμή»

Έχω διαβάσει μερικά τεύχη σου και βρίσκω το υλικό σου πολύ ενδιαφέρον. Εκτός από σένα διαβάζω κι άλλα περιοδικά όπως «Σχολιαστή», «Ρήξη», «Ενότητα», «Διεθνιστή», «Μαρξιστική σιαπτίρωση» κ.ά.

Είμαι 15 χρονών και πηγαίνω στο λύκειο.

Γράφω πολλές φορές κείμενα, ποιήματα ή άρθρα για πολλά θέματα, άλλοτε σισιόδοξα, άλλοτε ευτελώς απαισιόδοξα... Πάντως θα σου στείλω μερικά και αν θελεις δημοσίευσε αυτό που θα στείλω πρώτο. (Στο εσωκλείω). Μπορεί να μην καρουσιάζει ιδιαίτερο φιλολογικό ενδιαφέρον α-

μως νομίζω πως εκφράζει κατά μεγάλο βαθμό συναισθήματα πολλών απ' τις γενιάς μου ή και μεγαλύτερους.

Πρόβλημα όμως: η λύση που φαίνεται α-πό το κείμενο δε φαίνεται και η πραγματική. Εδώ τα πράγματα κάνουν κοπετό η αλήθεια στην σημερινή κοινωνία μας. Αρα δεν πρέπει να τους κάνουμε τη χάρη να πέθαμε. Πρέπει να ζήσουμε και να αντιταχθούμε σ' αυτό το βρωμόκοσμο κατά τρόπο...

Με αγωνιστική συνείδηση

Ντίνα

ΥΓ.: Αν μπορείτε δημοσιεύστε και τις σκέψεις πάνω στο ποίημα του γράμματός μου. Ευχαριστώ.

Οι σελοφάν ασφαλίτες ήταν σχεδόν δίπλα
αφουγκράζονταν τους σφυγμούς μας,
μέτραγαν τα όρια της αντοχής μας.

— Τέλειωσε. Θα μείνουμε δω!

Αγκαλιά με το γλυκό στήθος της νύχτας
κοιτώντας τη μελανιασμένη πληγή στη ρίζα
του δείχτη
— δε μπορούσαμε να δείξουμε τους ενόχους
γι' αυτό το κάνανε.

Τέλειωσε. Αυτή η λέξη τα μάσησε όλα.
Φύγαν οι πέτρες + σμπαραλιάστηκαν στις άκρες
του δρόμου·
+ πιο στεγνοί + πιο γυμνοί + πιο άοπλοι (+)

Τέλειωσε,
σώπασαν οι δονήσεις (ένα μπουκάλι έφυγε)
Τέλειωσε, μας πήραν από δω.
Μόνο τα ίχνη μας
+ τα κομμάτια πέτρες + τα σίδερα + ξύλα,
δικά μας όλα
δε λέγανε να φύγουν απ' το δρόμο.
Είμαστανε εκεί,
δε θα μας έπαιρναν ποτέ.

Α.

Σάλτο Μορτάλε

Τριγυρνάς μόνος μες τα σοκάκια, κάπου στα Χαυτεία. Φακές, φασόλια, ρεβύθια, καυκιά, σκουπίδια: όλα χύμα. Ημιυπόγεια, βιοτεχνίες και ξενοδοχεία ύποπτα.
Εσύ μαλλί μακρύ, φουλάρι, πεταιά
στενό ξεβαμμένο τζιν, μπότες που θυμίζουν Marlon Brando σκουλαρίκι στ' αυτί.
Γυρίσες τόσους σκάρτους «σινιέ» στη μικρή ζωή σου που σιχάθηκες κ' είπες:
«Εγώ δε θέλω να 'μαι σαν και 'σας»
Και κυνήγες άλλους για να διαφέρεις απ' όλους αυτούς τους καθαρούς, αρωματισμένους, κουστουμαρισμένους βρωμιάρηδες
Κανείς δεν σε κατάλαβε.
Σου είπε ο πατέρας «ντροπή»
όταν μεγαλώσες πιο κοντά σε σκουπίδια.
«Κάθαρμα, ομοφυλόφιλος και άχρηστο»
Και δεν ήσουν τίποτα απ' όλα αυτά.
Μόνο ένα παιδί που θέλει να διαφέρει
Να ξεφύγει απ' αυτούς που πλήγωναν
πάνω πατάνε τους άλλους
που βγαίνουν μέσα απ' την λάσπη
ψωνίζοντας γραβάτα και μυρίζοντας τ' αρώματα
που φτιάχνουν οι ομοφυλόφυλοι στο μακρινό Παρίσι.
Στο σχολείο σε πετάξαν σε μιαν άκρη,
στο στρατό αυτά που πέρασες δεν θα τα ξεχάσεις
παρά μόνο σαν πεθάνεις,
οι γονείς σου σ' αποκληρώσανε,
δουλειά δεν βρήκες ποτέ.
την έννοια «φιλία» δεν την συνέλαβες ως τώρα φώναξες απεγνωσμένα για τον έρωτα
μα δεν σ' άκουσε κανείς
Κι όλα αυτά επειδή θέλησες
πάντοτε να 'σαι τίμιος...
Τίμιος μέσα σ' αυτό το χάος...
Βλέπεις μπροστά σου μια πόρνη.
Στο πρόσωπό της καθρεφτίζεται όλη η καινωνία,
Μια παράξενη επιθετικότητα,
που όμως κρύβει τόσο φόβο στην ματιά της δείχνει μια ξεπεσμένη και όλες τις καλά πως
πολύ θα 'θελε να βρει κάπου να κρυφτεί...
Σκέψεις, συνειρμοί, όλα συγκεχυμένα μεσ' το μυαλό σου.
Ξαφνικά βλέπεις μια μεγάλη μηχανή αναμμένη,
σαν να σε καλεί και λες:
«Μα ναι, ναι είναι η μοναδική λύση!!!»
Την καβαλάς και τρέχεις να προλάβεις
το ηλιοβασίλεμα, κάτω στο Μπάτη.
Βγαίνεις στην Συγγρού,
Γρήγορα να προλάβεις το ηλιοβασίλεμα,
γρήγορα,
φτάνεις μπρος στην απέραντη, πανέμορφη θάλασσα,
σταματάς μια στιγμή
κυττάς τον ήλιο - τον πρόλαβες -
χαιρετάς τη ζωή,
και μαρσάρεις για το «σάλτο μορτάλε»...

Απ' τον τύπο: «Νεαρός που πιθανότατα ήταν ομοφυλόφιλος και ναρκομανής έκλεψε μοτοσικλέτα στα Χαυτεία, εχτές το απόγευμα, στις 6.30 μ.μ. Στον βράχο του Μπάτη λόγω αυξημένης - απ' ότι υπολογίστηκε - ταχύτητας έπεσε στο νερό. Το πτώμα του ανεσύρθη στις 8.00 μ.μ. Η μηχανή τύπου KAWASAKI 1100, βρέθηκε και παραδόθηκε στον ιδιοκτήτη της για επισκευή...».

Ντίνα

Ρωσία

Μετά τις ταραχές της

ΑΛΜΑ-ΑΤΑ

Τον προηγούμενο Δεκέμβρη στην Alma - Ata πρωτεύουσα του Σοβιετικού Καζακστάν ξέσπασαν βίαιες ταραχές. Η εμφανής αιτία τους, ήταν η εξαγγελία της αντικατάστασης του αρχηγού του καζάκικου κομμουνιστικού κόμματος, Dinmoukhamed Kounaev από τον Ρώσο Guennadi Kolbine. Μια ανάλυση όμως των κοινωνικών συστατικών και αντιθέσεων της περιοχής, μας βοηθάνε να δούμε καλύτερα την κατάσταση.

Turluk και Σοβιετικοποίηση

Η κεντρική Ασία είναι μια περιοχή γλωσσολογικά ομογενής. Πράγματι, ο Τούρκικος πληθυσμός, παρά την έκτασή του (Βαλκάνια ως το Χίνζιανκ της Κίνας) παρουσιάζει μια εκπληκτική συγγένεια. Έτσι οι Καζάκοι π.χ., εδώ και αιώνες διατηρούν στενούς δεσμούς με τους άλλους Τούρκους, ιδίως με τους Κιρζίζ. Η αρμονική συμβίωση ανάμεσα στους Τούρκους, εκφράζεται από το γεγονός του ότι, παρά τις διαφορετικές διαλέκτους η επικοινωνία ανάμεσα στις φυλές δεν εμποδίζεται. Ακόμα και οι Τανζίκς που δεν είναι Τούρκοι δεν αποκόπτονται μιας και μιλούν εκτός από τη γλώσσα τους και μια απ' αυτές των Καζάκων ή των Κιρζίζ.

Τέτοια ήταν η κοινωνική κατάσταση όταν οι Μπολσεβίκοι εισχώρησαν στην περιοχή το 1920. Από τότε ξεκίνησε μια πολιτική δημιουργίας εθνικών γλωσσών στις μη Σλαβικές περιοχές. Έτσι το «αστικό» Λατινικό αλφάβητο που είχε υιοθετηθεί από την κεντρική Ασία αντικαταστάθηκε από το Κυρηλικό «σοσιαλιστικό» αλφάβητο.

Το πρόβλημα είναι ότι τα καινούργια αυτά αλφάβητα σημειώνουν διαφορετικά ορισμένα φωνήεντα, διευκολύνοντας έτσι την λανθασμένη άποψη ότι η γλώσσα των Κιρζίζ είναι διαφορετική απ' αυτήν των Καζάκων. Αυτή η καθαρά τεχνητή βαλκανιοποίηση συνοδεύτηκε από προσπάθειες που είχαν σαν στόχο να στρέψουν τον ένα λαό ενάντια στον άλλο· όπως π.χ. παροτρύνασεις προς κάθε «Δημοκρατία» να φτιάξει καλύτερη πρωτεύουσα από την άλλη κ.ά. Για τους Σοβιετικούς ο κίνδυνος είναι ο παντουρκισμός. Γι' αυτό και τελείως αυθαίρετα προσπάθησαν να σταματήσουν μια φυσική εξέλιξη (και γι' αυτό ανεξέλεγκτη) που θα οδηγούσε στη σύσταση μιας lingua franca κατανοητής από όλους τους Τούρκους. Αυτή η Βαλκανιοποίηση απέτυχε, μιας και οι διαφορές των αλφάβητων ενοχλούν την επικοινωνία αλλά δεν τη διακόπτουν, δημιουργώντας ταυτόχρονα μια βαθιά δυσαρέσκεια στον ντόπιο πληθυσμό και αντιδράσεις εθνικού χαρακτήρα.

• Το Ισλαμικό πρόβλημα κι οι επιπτώσεις της εισβολής στο Αφγανιστάν.

Ως αναφορά το Ισλαμικό ζήτημα, το γεγονός του ότι οι ταραχές συνέβηκαν στο Καζακστάν είναι αρκετά αποκαλυπτικό. Πράγματι, ο Ισλαμισμός των Καζάκων είναι πολύ βαθύς. Γι' αυτό άλλωστε και τα σύνορα ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και τον Μουσουλμανικό κόσμο ήταν για πάρα πολύ καιρό ερμητικά κλεισμένα. Δεν ισχύει βέβαια και σήμερα το ίδιο, αν υπολογίσει κανείς τον αντίκτυπο του πολέμου στο Αφγανιστάν πάνω στους Σοβιετικούς Μουσουλμάνους. Πολυάριθμες μαρτυρίες δείχνουν ότι μουσουλμάνοι στρατιώτες του κόκκινου στρατού και ιδίως οι Ταντζίκ, συμπαθούν τους Αφγανούς αντάρτες με τους οποίους έχουν κοινή γλώσσα και θρησκεία. Τραντταχτή απόδειξη γι' αυτό αποτελεί ένα γεγονός του 1985 που πέρασε σχεδόν απαρατήρητο: Σε μια σοβιετική βάση στην επαρχία Kunduz, στο βόρειο Αφγανιστάν, μακριά απ' το Σοβιετικό Ταντζιστάν, μια φρουρά στρατιωτών Ταντζίκ, εξεγέρθηκε μετά από την εκτέλεση ενός δικού τους, που είχε καταδικαστεί γιατί τίναξε στον αέρα το οχύρωμα του στρατοπέδου με μια βόμβα που του είχαν δώσει Αφγανοί αντάρτες. Αποτέλεσμα: Πάνω από 24 νεκροί μετά από μάχη με το βαρύ πυροβολικό.

Το παραπάνω γεγονός δεν είναι άλλωστε μεμονωμένο. Αποκαλυπτική είναι και η μαρτυρία του Alexandre Benniggen, του μεγάλου ειδικού του Ισλάμ στην Σοβιετική Ένωση, σ' ένα φύλλο της Monde εδώ και δυο χρόνια. Διηγείται ότι ένας θρησκευόμενος με ψηλή θέση στην ιεραρχία του εμπιστεύθηκε ότι οι μουσουλμάνοι στηρίζουν μεγάλες ελπίδες πάνω στον αγώνα των Αφγανών ανταρτών.

Όπως και να 'χει, το Σοβιετικό Κράτος, ξέρει ότι με το να κατέχει στρατιωτικά το Αφγανιστάν, εκτίθενται στο ρίσκο μιας «ιδεολογικής μόλυνσης». Γι' αυτό άλλωστε φροντίζει το μεγαλύτερο μέρος του κόκκινου στρατού ν' αποτελείται από στρατιώτες Σλάβους από τις Βαλτικές δημοκρατίες. Η απειλή για το Κρεμλίνο, είναι η συνειδητοποίηση του τρωτού του στρατού, από τους Σοβιετικούς Μουσουλμάνους, οι οποίοι βλέπουν εδώ και 8 χρόνια ανθρώπους με κουρέλια και ελάχιστα όπλα να αντιστέκονται στη Σοβιετική κατοχή. Αυτή η συνειδητοποίηση στηρίζει τις ελπίδες του Μουσουλμανικού πληθυσμού για μια μελλοντική απελευθέρωση και αποδέσμευση από το Σοβιετικό σύστημα.

• Δημογραφικός παράγοντας

Από δημογραφική άποψη είναι μάλλον συμπτωματικό το ότι οι ταραχές έγιναν στην Alma - Ata παρά κάπου αλλού. Πράγματι στο Καζακστάν οι Σλάβοι είναι περισσότεροι από τους αυτόχθονες Τούρκους. Έτσι το 1970 είχαμε 49,6% Σλάβους και 32,6% Καζάκους στο Καζακστάν, ενώ στο διπλανό Κιρζιστάν 43,8% Κιρζίζ και 33,41% Σλάβους. Από το 1959 έως το 1970 ο πληθυσμός αυξήθηκε κατά 140% στο Καζακστάν, 142% στο Κιρζιστάν και στο Τουρκμενιστάν και κατά 146% στο Ταντζικιστάν (Στοιχεία από την απογραφή του 1977).

Έτσι, παρά την συνεχιζόμενη μετανάστευση Σλάβων στην περιοχή, ο ρυθμός αύξησης του πληθυσμού τείνει να ξανακάνει πλειοψηφία τους μη - Σλάβους, κατά τα τέλη του αιώνα, επαναφέροντας τη δημογραφική κατάσταση, στα ποσοστά που υπήρχαν πριν από το 1917.

• Πιθανότητα Αποικιοκρατίας;

Τα παραπάνω στοιχεία φέρνουν στη σκέψη μια αποικιοκρατική πολιτική.

Πράγματι η δημιουργία Τουρκομουσουλμανικών Δημοκρατιών συνοδεύτηκε από αυθαιρεσίες όπως η υποχρέωση μελών της ίδιας οικογένειας να διαλέξουν να γίνουν Καζάκοι ή Κιρζίζ. Ο κόκκινος στρατός απ' την άλλη αποτελεί το χωνευτήρι όπου μπλέκονται διαφορετικές εθνικότητες όπως η Εστονιακή, η Μπουριατική, η Αρμενική κ.ά. Όλος αυτός ο κόσμος υποχρεώνεται να χρησιμοποιεί τα Ρώσσικα.

Συστηματικά ο τύπος παραπονείται για το ανεπαρκές επίπεδο χρησιμοποίησης των Ρωσσικών από τους μη - Ρώσους. Βέβαια μια μειοψηφία μη - Σλάβων ξέρει απταιστα τα ρώσσικα αλλά η πλειοψηφία του πληθυσμού αντιστέκεται στην Σοβιετικοποίηση. Απ' την άλλη πάλι το να μιλάει κανείς τα ρώσσικα δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αποδέχεται και τη Σοβιετικοποίηση.

Τέλος μόνο και μόνο το γεγονός του ότι, ο πολιτικός και στρατιωτικός μηχανισμός αποτελείται σχεδόν αποκλειστικά από Σλάβους, αρκεί για να δείξει τον αποικιακό χαρακτήρα του συστήματος.

Η Σοβιετική οικονομία της οποίας είναι γνωστά τα μειονεκτήματα (διαφθορά, γραφειοκρατία, αδιαφορία, αλκοολισμός κ.τ.λ.) έχει απόλυτη ανάγκη την περιοχή που είναι πλούσια σε φυσικά αγαθά καθώς και πηγή εργατικής δύναμης.

Πώς όμως μπορεί ν' αντέξει το σύστημα στη δημογραφική πίεση που όλο και μεγαλώνει. Μια πιθανή λύση ανάγκης είναι η παραχώρηση μιας ψευτο-αυτονομίας στις δημοκρατίες της περιοχής με την τοποθέτηση κυβερνήσεων τυπικού χαρακτήρα και στην ουσία φερέφωνων του Κρεμλίνου.

• "Bolchoi Brat" (Μεγάλος Αδερφός) στην Κεντρική Ασία.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία δείχνουν την αποτυχία για 60 χρόνια του «Υπαρκτού σοσιαλισμού». Η κυβέρνηση υποχρεώνεται συνεχώς να καταδικάζει «φεουδαρχικές πρακτικές» όπως π.χ. την περιτομή των αγοριών που γίνεται ακόμα και από τους τοπικούς υπεύθυνους της κομμουνιστικής νεολαίας. Έτσι ένα ολοκληρωτικό κράτος, υπερορθολογιστικό, σαν την URSS, που προσποιείται να κάνει τον αθεϊσμό επιστήμη, συναντάει την αντίδραση του πληθυσμού που στρέφεται προς την θρησκεία (αν και όχι απαραίτητα προς την πίστη). Σίγουρα, τα πράγματα έχουν αλλάξει από το 1917. Η παιδιάστική νοοτροπία δεν έχει τα ίδια τραγικά αποτελέσματα του παρελθόντος. Ο αναλφαβητισμός έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Παραμένει όμως η γενετική υπερπαραγωγή του πληθυσμού. Η νοοτροπία των μη - Σλάβων δεν απέχει σήμερα απ' αυτή των βιομηχανοποιημένων χωρών.

Οι αυτοκρατορίες διαλύονται πιο εύκολα απ' ότι φτιάχνονται.

Το μέλλον της Ρώσικης Αρκούδας μοιάζει θεοσκότεινο.

(από τη Monde libertaire)

Κατάληψη σοβιετικού τανκ από Αφγανούς αντάρτες

DIALOG
ANARKISTISK FØDERATION I DANMARK
NR.75 — 1987

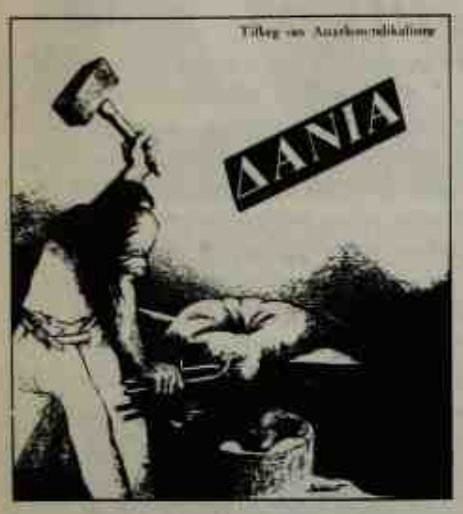

Ένα σύντομο χρονικό για τα σημαντικότερα γεγονότα του περασμένου χρόνου.

Άνοιξη - Καλοκαίρι 1986

● Στην Κοπεγχάγη κλείνει οριστικά το αναρχικό βιβλιοπωλείο της οδού Nansengade 43 λόγω οικονομικών και οργανωτικών δυσχερειών. Το μόνο αναρχικό βιβλιοπωλείο που απομένει στη Δανία είναι: Regnbuen, Mejlgade 48, 8000 Arhus C, Denmark.

● **4 Μάρτη:** Δολοφονία ενός νεαρού ιρανού πρόσφυγα, που πυροβολήθηκε στον ώμο και την πλάτη από την αστυνομία. Οι έρευνες για το φόνο συσκοτίσθηκαν.

● **12 Απρίλη:** 500 κρατούμενοι σε 3 φυλακές κατέβηκαν σε μονοήμερη απεργία, διαμαρτυρόμενοι για την αναφορά μιας επιτροπής του υπουργείου δικαιοσύνης, η οποία συνιστά να μην παίρνουν οι κρατούμενοι ολόκληρη αμοιβή για την εργασία τους. (Οι σημερινές αμοιβές των κρατουμένων είναι πολύ χαμηλές). Οι κρατούμενοι διαμαρτύρονταν επίσης γιατί δεν είχαν τη δυνατότητα αντιπροσώπευσης στην επιτροπή. Η εργασία στις φυλακές της Δανίας είναι υποχρεωτική και οι απεργοί απομονώθηκαν στα κελιά τους, τιμωρήθηκαν με πρόστιμο και δεν πληρώθηκαν τους μισθούς τους.

● **15 Απρίλη:** Διαδήλωση στην Κοπεγχάγη ενάντια στην αμερικάνικη πολιτική για τη Νικαράγουα εξελίχθηκε σε διαμαρτυρία ενάντια στην επίθεση των αμερικάνων στη Λιβύη και σε σύγκρουση με την αστυνομία. Συνελήφθησαν 3 διαδηλωτές, τραυματίστηκαν 2 αστυνομικοί. Διαδηλωτές επετέθησαν στα γραφεία της American express όπου πέταξαν δακρυγόνα και μπογιά, ενώ άλλοι εισέβαλαν στη βρετανική πρεσβεία και κατέβασαν τη σημαία.

Την ίδια μέρα γίνεται αυθόρμητη διαδήλωση από 300 άτομα στο Aarhus, που είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Δανίας. Οι διαδηλωτές καίνε την αμερικάνικη σημαία και πετούν καπνογόνα.

● **18 Απρίλη:** 30 μασκοφόροι μπήκαν στα γραφεία της εταιρείας Honeywell στην Κοπεγχάγη, έσπασαν βιτρίνες και έριξαν καπνογόνα. Πριν φύγουν μοίρασαν κείμενο στο οποίο αναφερόταν ότι: «Η εταιρεία Honeywell είναι κομμάτι της πολεμικής μηχανής. Σταματείστε τους πολέμους του NATO στη Νικαράγουα, τη Λιβύη, τη Ν. Αφρική, το Μπιγκ Μάουντεν και αλλού». Η ομάδα έφυγε πριν φθάσει η αστυνομία.

● **18 έως 20 Απρίλη:** Σε 6 πόλεις γίνονται εκδηλώσεις συμπαράστασης στους 11.000 Ναβάχο Ινδιάνους του Μπιγκ Μάουντεν (Αριζόνα, Η.Π.Α.). Πολλοί καλλιτέχνες συμμετείχαν στις εκδηλώσεις, απ' τις οποίες συγκεντρώθηκαν 3.000 δολλάρια στην Κοπεγχάγη και 4.000 δολλάρια στο Aarhus. Τα χρήματα δόθηκαν στον εκπρόσωπο των Ινδιάνων Lame Deer.

● **16 Μάη:** Το Κοινοβούλιο αποφάσισε τη νομιμοποίηση της Χριστιανίας, γνωστής σαν «Ελεύθερη Περιοχή της Κοπεγχάγης» μετά από 15 χρόνια περιθωριοποιημένης ύπαρξης. Η Χριστιανία θα ενσωματωθεί σταδιακά στο καπιταλιστικό περιβάλλον μέσω ενός συστήματος κρατικών επιχορηγήσεων: κτίρια θα ανακαινισθούν, τα pub που λειτουργούν χωρίς άδεια, θα πάρουν άδειες με περιορισμούς, κ.λ.π.

● Οι διωκτικές αρχές της Δανίας θεωρούν ότι η κατοχή ενός ατομικού κομπιούτερ από έναν κρατούμενο αποτελεί απειλή για την τάξη και την ασφάλεια των φυλακών.

● Οι αστυνομικοί της Δανίας τραβούν πιστόλι όλο και πιο συχνά: αυτό είναι το συμπέρασμα στατιστικής των αστυνομικών αρχών. 5 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί και άλλοι δυο έχουν υποστεί μόνιμες βλάβες στην υγεία τους, μετά από πυροβολισμό ή ξυλοδαρμό από την αστυνομία, τα τελευταία 6 χρόνια.

Φθινόπωρο - Χειμώνας 1986

● **14 - 22 Σεπτέμβρη:** 9 μέρη μάχη των καταληψιών της Κοπεγχάγης για την υπεράσπιση των καταλήψεων από τις εξώσεις. Σκληρές μάχες με την αστυνομία και συλλήψεις. (αναλυτικό χρονικό των γεγονότων έχει δημοσιευθεί στη Δοκιμή No9).

● **23 Νοέμβρη:** 28 σταθμοί βενζίνης της Shell καταστράφηκαν αφού δέχθηκαν επίθεση περίπου 100 ατόμων. Η ενέργεια αυτή στρεφόταν ενάντια στο απαρτχάιντ της Ν. Αφρικής, στην οποία η εταιρεία Shell έχει μεγάλα συμφέροντα.

● **13 Δεκέμβρη:** Εκατοντάδες νέοι κατέλαβαν ένα κλειστό εργοστάσιο στην Κοπεγχάγη με σκοπό να το κρατήσουν σαν κέντρο δραστηριοτήτων (κοινωνικών, πολιτιστικών κ.λ.π.). Στη συνέχεια στήθηκαν οδοφράγματα για να αντιμετωπιστεί η αναμενόμενη επέμβαση της αστυνομίας, ενώ ένα κοντινό αστυνομικό τμήμα δέχτηκε επίθεση με μολότωφ και κάηκε. Ακολούθησαν άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία, οι καταληψίες υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν το εργοστάσιο, ενώ συνελήφθησαν 25 άτομα.

Τα νέα της Δανίας μας στάλθηκαν με ενημερωτικό Δελτίο της Αναρχικής Ομοσπονδίας Δανίας

ΝΟΡΒΗΓΙΑ

Οικονομικοί αγώνες και παρακμή των κυρίαρχων συνδικάτων

Το 1986 άρχισε με πολλές υποσχέσεις για το αναρχικό κίνημα στη Νορβηγία. Η FUF (Πρωτοβουλία για ένα ελεύθερο και ανεξάρτητο συνδικάτο σαν αντιπολίτευση μέσα στη συνδικαλιστική συνομοσπονδία LO, κάτι σαν τη δική μας ΓΣΕΕ) κέρδισε σε τοπικό επίπεδο μαζική υποστήριξη από πολυάριθμα μέλη της LO. Η FUF είχε απήχηση κυρίως στους εργάτες μετάλλου, στους οικοδόμους και στους εργαζόμενους στις μεταφορές και στην κοινή ωφέλεια. Το κεντρικό όργανο της LO αντέδρασε και απείλησε δημόσια ακτιβιστές της FUF, με διαγραφή με τη δικαιολογία ότι συγκροτούσαν οργάνωση μέσα στην οργάνωση. Τελικά διέγραψε τον πρώτο ακτιβιστή για τη συμμετοχή του στη FUF στο Tonberg, αν και οι εργάτες του εργοστασίου που δούλευε είχαν υποστηρίξει τις πρωτοβουλίες του. Ακολούθησαν μαζικές διαμαρτυρίες που τις έκανε ακόμα πιο μαχητικές το γεγονός ότι οι εργάτες ήταν ήδη αγανακτισμένοι από τα γεγονότα που είχαν προηγηθεί: Πριν από εβδομάδες ένας τοπικός συνδικαλιστής της LO είχε παρουσιάσει στο διευθυντή εκείνης της εταιρίας μια λίστα με τα ονόματα των πιο «προωθημένων» εργατών. Ο εργολάβος, ένας σοσιαλδημοκράτης, σάστισε τόσο που ενημέρωσε τον τύπο και το συνδικάτο. Το τοπικό συνδικάτο παραπονέθηκε στην LO, ή οποία όμως απέφυγε να απαντήσει ευθέως. Με τη διαγραφή του ακτιβιστή της FUF το ποτήρι ξεχείλισε. Αυθόρμητη αλληλεγγύη αναπτύχθηκε μεταξύ πολλών εργατών, και μάλιστα στο μεγαλύτερο κομμάτι των νορβηγών ανθρακωρύχων στο Όσλο.

Η κόντρα για το ζήτημα των μισθών που εκδηλώθηκε στην αρχή του χρόνου έκανε σε πολλούς εργάτες σαφές πόσο αναγκαία ήταν μια αγωνιστική και ανεξάρτητη συνδικαλιστική κίνηση.

Η Νορβηγία, απ' τις βασικότερες πετρελαιοπαραγωγούς χώρες, υποφέρει ιδιαίτερα απ' την πτώση της τιμής του πετρέλαιου. Οι ανάδοχοι εταιρείες και η συντηρητική κυβέρνηση (πριν από την αλλαγή της κυβέρνησης) ζητούσαν απ' τους εργάτες να σφίξουν το ζωνάρι, ενώ την ίδια ώρα πολυάριθμα συνδικάτα απαιτούσαν εβδομάδα 37,5 ωρών και υψηλότερους μισθούς. Οι εταιρείες αντέδρασαν απρόσμενα και αποφασιστικά με λοκ-άουτ που στέρησε τη δουλειά σε 106.000 εργάτες σε 4 τομείς της LO. Στη βιομηχανία πετρελαίου αποκλείστηκαν 16.000 εργάτες απ' τη δουλειά σαν απάντηση σε μια απεργία των εργαζόμενων στο εμπόριο τροφίμων για ίσους μισθούς. Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο τροφίμων είναι οργανωμένοι εκτός της LO. Τα λοκ - άουτ κράτησαν, εκτός απ' τη βιομηχανία πετρελαίου, μια βδομάδα. Οι εργάτες ένιωσαν πάλι τι σημαίνει ταξική κοινωνία και πόσο αναγκαία είναι η αλληλεγγύη των εργατών. Η ρήξη με το κατεστημένο ξεκινούσε με καλούς σιωνούς για τους εργάτες. Στις εταιρείες επικρατούσε διχογνωμία σχετικά με τα λοκ - άουτ. Στη βιομηχανία τροφίμων, στις οικοδομές και στον τομέα μετάλλου δεν υποστήριζαν όλες οι εταιρείες τα λοκ - άουτ. Τα αίτια αυτής της διχογνωμίας φαίνονται καθαρά στα παρασκήνια της πτώσης των τιμών του πετρέλαιου η οποία σημαίνει βέβαια μειωμένα κέρδη και αποδοχές για τη βιομηχανία πετρελαίου και το κράτος, ενώ για άλλους βιομηχανικούς κλάδους λιγότερα έξοδα. Έτσι τα λοκ - άουτ δε συνέφεραν όλους τους ανάδοχους. Η έλλειψη ενότητας στους καπιταλιστές θα μπορούσε ν' ανοίξει το δρόμο σε μια ενωμένη εργατική τάξη για την ολοκληρωτική νίκη. Αλλά η γραφειοκρατία και οι τακτικοί ελιγμοί των αφεντικών του συνδικάτου βοήθησαν τους καπιταλιστές να καρπωθούν το τελικό αποτέλεσμα σαν ιστορική νίκη.

Στην πιο καυτή φάση του αγώνα ο πρόεδρος της LO δήλωνε: «Δεν χτυπάμε κάποιον που βρίσκεται ήδη στο χώμα».

Αποτέλεσμα του αγώνα είναι η καθιέρωση της εβδομάδας 37,5 ωρών από τον Απρίλιο του '87. Πράγμα που για τους βιομήχανους δε σημαίνει πολλά, αφού ουσιαστικά είχαν αποδεχτεί το αίτημα για 37,5 ώρες δουλειά πριν από μερικά χρόνια. Επιπλέον κατόρθωσαν να πείσουν ότι η μείωση του χρόνου εργασίας δε θα 'πρεπε να οδηγήσει και στη μείωση της παραγωγικότητας, και πως οι ρυθμίσεις θα μπορούσαν να τροποποιηθούν τοπικά, όπως επίσης να γίνουν διαπραγματεύσεις σε τοπικό επίπεδο για μεγαλύτερη ευελιξία. Η συνολική αύξηση των μισθών ανερχόταν σε 7,5%, χωρίς να υπολογιστούν οι αυξήσεις των τιμών και των φόρων.

Η απεργία στη βιομηχανία πετρελαίου τελείωσε με τη σύσταση από την κυβέρνηση μιας επιτροπής για τους μισθούς. Αυτές οι οικονομικές επιτροπές είναι στην πραγματικότητα όργανα των καπιταλιστών και του κράτους. Τα τελευταία τριάντα χρόνια συστάθηκαν 77 τέτοιες επιτροπές.

Την 1 Μάη 1986 άλλαξε η κυβέρνηση. Αν και το προεκλογικό σλόγκαν των σοσιαλδημοκρατών ήταν «καιρός για αλλαγές», ως κυβέρνηση έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Οι κρατικές δαπάνες μειώθηκαν κατά 5.000 εκατ. νορβηγικές κορώνες, κυρίως σε βάρος των εργατών. Η νέα κυβέρνηση υποτίμησε τη νορβηγική κορώνα κατά 12%. Με την υποτίμηση ακριβαίνουν τα εισαγόμενα και ανεβαίνουν οι τιμές, πράγμα που εκμηδενίζει ένα μεγάλο μέρος της «αύξησης» των μισθών. Πολλά συνδικάτα, ακόμα και η κεντρική LO άσκησαν κριτική στην κυβέρνηση για τη χρονική στιγμή που διάλεξε για την υποτίμηση, στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων για τους μισθούς. Η κυβέρνηση εξήγησε ότι δεν είχε άλλη επιλογή μπροστά στην κερδοσκοπία των ξένων επενδυτών εις βάρος της νορβηγικής κορώνας.

Η επόμενη ρήξη με την κυβέρνηση προέκυψε κατά τις διαπραγματεύσεις για τους μισθούς στις δημόσιες υπηρεσίες. Πάρα πολλοί εργαζόμενοι στο δημόσιο είχαν ήδη καταφύγει στον ιδιωτικό τομέα που παρείχε υψηλότερους μισθούς. Γι' αυτό το λόγο τα συνδικάτα απαίτησαν ανάλογες αυξήσεις των μισθών ώστε να παραμείνουν οι εργαζόμενοι στις δημόσιες υπηρεσίες. Οι δάσκαλοι απαίτησαν αύξηση του μισθού τους κατά 15% - 20%, για να αποτρέψουν την καταστροφή ολόκληρων τομέων του σχολικού συστήματος εξαιτίας της έλλειψης διδακτικών προσωπικού. Οι διαπραγματεύσεις απέτυχαν. Κηρύχθηκε απεργία των δασκάλων, τεχνικών, αδελφών νοσοκόμων, εργατών δήμου. Την πρώτη εβδομάδα απέργησαν 250.000 άνθρωποι. Τα άλλα μέλη της NSF (αναρχοσυνδικαλιστές) πήραν μέρος στις απεργίες με τα τοπικά συνδικάτα. Η τακτική τους ήταν, όπως και πριν, να στραφούν όλες οι δυνάμεις σε τοπικό επίπεδο εναντίον Κράτους και Κεφάλαιου και ταυτόχρονα να προπαγανδιστούν οι αναρχοσυνδικαλιστικές απόψεις. Ίσως μπορεί η FUF να γίνει ο πυρήνας μιας αναπτυσσόμενης αντιπολίτευσης μέσα στην LO, αν δεν προσεγγίσουν υπερβολικά τα αριστερά κόμματα. Μέχρι τώρα σ' αυτή την κίνηση ενεργοποιήθηκαν μόνο οι μαοϊκοί οι οποίοι, μολονότι, έχουν ασυνήθιστα μεγάλη επιρροή στη Νορβηγία και εκδίδουν δική τους ημερήσια εφημερίδα, τάχθηκαν με την FUF αφού η πρωτοβουλία βρήκε πλατιά απήχηση.

Οι οικονομικοί αγώνες στη Νορβηγία φαίνονται να ξεφεύγουν σε πρώτη φάση από τον έλεγχο των κυρίαρχων συνδικάτων, των κομμάτων και της κυβέρνησης. Ανεξάρτητες κοινωνικές αντιστάσεις αναπτύσσονται απ' τους τοπικούς αγώνες υπερβαίνοντας τα πλαίσια των κατεστημένων δομών αν και, ομολογουμένως, με ακαθόριστες ακόμα προοπτικές.

Πηγή: New World, Nr. 4

Συνεισφορές, κείμενα, επιστολές στη διεύθυνση:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

Εκδότης
Πισιμίσης Θεόδωρος
Επιδαύρου 21, Χαλάνδρι

Συνδρομές: ετήσια 2.000 τεύχη 24
εξάμηνη 1.000 τεύχη 12
Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
Κάλπες... φωτιές... κρατική βία...

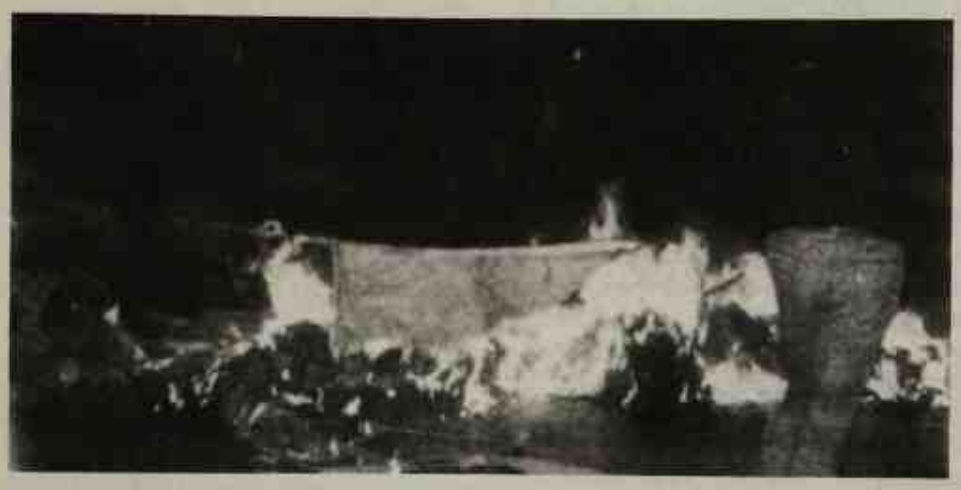

Εδω και αρκετα χρονια εχει καταδειχτει ότι στο χώρο του Πανεπιστήμιου δεν υπάρχει καμμία κίνηση αντίστασης απέναντι στις επιλογές του Κράτους και του Κεφάλαιου και το μόνο που κυριαρχεί είναι η αποδοχή του ρόλου του φοιτητή, του αυριανού τεχνοκράτη - υπηρέτη του κεφάλαιου, η οποία σήμερα βρίσκεται στο απόγειό της.

Μια από τις εκφράσεις αυτής της κατάστασης είναι και οι φοιτητικές εκλογές, οι οποίες επιβεβαιώνουν, σε όλες τις κομματικές εκφράσεις, δεξιές, αριστερές και αριστερίστικες, τη λογική της καλύτερης αποδοχής αυτού του ρόλου κάτω από νέους όρους εκσυγχρονισμένης λειτουργίας αυτού του θεσμού (των Πανεπιστημίων).

Όπως στους υπόλοιπους χώρους η Δημοκρατία του Κεφάλαιου οργανώνει την κυριαρχία της μέσα από εκλογικές φιέστες, έτσι και στο χώρο της αναπαραγωγής της γνώσης, προσπαθεί να επιβάλλει το συγκεκριμένο κοινωνικό ρόλο με ανάλογους τρόπους που εξασφαλίζουν τη συναίνεση του υποκείμενου αυτού του ρόλου.

Αν τελευταία στη Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία και αλλού αναπτύχθηκαν κάποιες αντιστάσεις και συγκρούσεις απέναντι στις επιλογές της εξουσίας σε σχέση με τη προσαρμογή της λειτουργίας των Πανεπιστημίων στις νέες ανάγκες της παραγωγής, στην Ελλάδα αντίστοιχες επιλογές περνούν ανώδυνα, τη στιγμή που στο πανεπ. χώρο κυριαρχεί η συντηρητικοποίηση και η μιζέρια του φοιτητή - αυριανού γραφειοκράτη.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό το κλίμα, στις 2 Απρίλη, μέρα των φοιτητικών εκλογών, επαναλήφθηκε το αναφερόμενο σαν «έθιμο» απ' τις αστικές φυλλάδες, γεγονός (ή σκηνικό)!

Οι φοιτητές - οπαδοί κλεισμένοι στις σχολές καταμετρώντας τα κουκιά, η περιοχή γύρω απ' τη Νομική και το Χημείο αποκλεισμένη από μπάτσους για να διαφυλαχτεί η τάξη της φιέστας, και κάποιοι αποφασισμένοι να διασαλεύσουν αυτή τη τάξη προβοκάροντας έμπρακτα το Θέαμα της φάρσας.

Συγκεκριμένα κάποια ατομα έφτασαν στη Νομική σχολή στις 9.30 το βράδι και άναψαν φωτιά με τα πανώ των παρατάξεων, ενώ την ίδια ώρα στη Σίνα και Ακαδημίας χτυπήθηκε περιπολικό της αστυνομίας. Στις συγκρούσεις που ακολούθησαν χτυπήθηκε μια κλούβα και η Εμπορική τράπεζα. Όλες αυτές τις ώρες, μέχρι πολύ αργά, οι δρόμοι γύρω απ' τη Νομική και το Χημείο ήταν γεμάτοι από άνδρες των ΜΑτ, ΜΕΑ και ΕΚΑΜ, οι οποίοι μετά τις 1.00 το βράδι άρχισαν να συλλαμβάνουν και να προπονούνται στα κορμιά των περαστικών. Από τους συλληφθέντες κρατήθηκαν 3 νεαροί, με τις κατηγορίες της διατάραξης της κοινής ειρήνης, οπλοφορίας, οπλοχρησίας και αντίστασης.

Στη Γενική ασφάλεια, όπου οδηγήθηκαν αμέσως μετά τη σύλληψή τους, η αγέλη των ένστολων δολοφόνων έβγαλε όλη της τη κτηνωδία, με συνεχείς και άγριους ξυλοδαρμούς και βασανιστήρια με αποτέλεσμα να σταλεί στο Νοσοκομείο ο κρατούμενος Στέλιος Τσίχλας 19 χρόνων, όπου και συνεχίστηκε χωρίς κανένα ενδοιασμό ο ξυλοδαρμός του από τα καθάρματα της Ελληνικής αστυνομίας. Ο Στέλιος Τσίχλας χτυπήθηκε με ιδιαίτερο μένος στο κε-

φάλι έτσι ωστε να χρειαζεται χειρουργική επέμβαση και παραμονή για αρκετές μέρες στο νοσοκομείο.

Μέσα από τα συγκεκριμένα επεισόδια γύρω από το χώρο της Νομικής, τη χρησιμοποίηση ΕΚΑΜιτών για τη καταστολή τους και το βασανισμό του νεαρού Στ. Τσίχλα έγινε φανερό ότι οι μπάτσοι θέλησαν να πάρουν τη ρεβάνς για τον εξευτελισμό τους στα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Το ξύλο και η κτηνωδία τους έδειξε το πάθος τους για εκδίκηση.

Τα τελευταία λοιπόν γεγονότα τη μέρα των φοιτητικών εκλογών καθώς και οι βασανισμοί των συλληφθέντων του τραίνου μετά την συνάντηση αναρχικών/αντιεξουσιαστών στην Πάτρα, της αντιπυρηνικής διαδήλωσης στην Αθήνα, της κατάλυψης στη Θεσσαλονίκη φανερώνουν τη στάση του αστυνομικού κράτους απέναντι στους αναρχικούς και στους εξεγερμένους νεολαίους καθώς και η σιωπή όλων για αυτά, πρέπει να μας οδηγήσουν στη κατανόηση της αναγκαιότητας, οργάνωσης και περιφρούρησης των ενεργειών μας και της έμπρακτης αλληλεγγύης και συμπαράστασης στους συντρόφους που συλλαμβάνονται, φυλακίζονται, βασανίζονται και γενικά υφίστανται τη κτηνωδία του κράτους. Και αν οι βασανισμοί και η βαρβαρότητα των πληρωμένων δολοφόνων είναι μια έκφραση της εχθρικής αντιμετώπισής μας απ' το Κράτος, τότε η δικιά μας συνειδητή και ανυποχώρητη *εχθρική* στάση απέναντι στο Κράτος και τους υπηρέτες του πρέπει να βρει τρόπους ολοκληρωμένης και αποτελεσματικής πρακτικής της.

Γεια και χαρά σύντροφοι-ισσες

Σας στέλνουμε ένα κείμενο που γράψαμε καιμοιράσαμε κάποιοι φοιτητές στην Πάντειο.Φτιάξαμε και μια δικιά μας κάλπη ειρωνική,με διάφορα συνθήματα γραμμένα πάνω της,κάνοντας "αντι-εκλογές"".Δημοσιεύστε αν θέλετε τοκείμενο,όχι μόνο ως δραστηριότητα σε μια συγκεκριμένη σχολή,αλλά γενικότερα για τις φοιτητικές εκλογές.

Υγεία και Αναρχία

ΕΚΛΟΓΕΣ,ΚΟΜΜΑΤΑ...ΜΕ ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ ΚΙ ΑΡΩΜΑΤΑ

...Καλώς όρισες αγαπητέ συνάδερφε σε αυτό το Μεγαλοπρεπές Πανηγύρι που λέγεται εκλογές.Μέσα από μια σωρεία δημοκρατικών διαδικασιών,έχεις το δικαίωμα να εκλέξεις τους δικούς σου αντιπροσώπους,επικυρώνοντας έτσι την ελευθερία βούλησης και έκφρασης που επικρατεί κατά τα άλλα,στο καθεστώς του"υπαρκτού σοσιαλισμού".Μπροστά σου ανοίγονται οι Πύλες του Παραδείσου σου δίνεται πλέον η δυνατότητα να αλλάξεις"όπως θέλεις" τη ζωή σου,διαλέγοντας τον κατάλληλο δρόμο,διαλέγοντας το κατάλληλο κόμμα/Η κάλπη σε περιμένει..Ετοιμάσου...

Αυτά κι άλλα πολλά ψέλνουν οι λάτρεις της δουλειάς τους.Άνθρωποι απανθρωποποιημένοι,έχοντας μεταβιβάσει τις δυνατότητες τροποποίησης της ζωής τους σε κάποιους "ανώτερους",που αρκούνται στους γλοιώδεις ρόλους του "κατώτερου"που αγωνίζεται να ανέβει,ανακυκλώνοντας τα απωθημένα συναισθήματα που τους ζώνουν.

Οι εκλογές αποδεικνύουν νόμιμα-θεαματικά πια,τους διαχωρισμούς της κοινωνίας που ζούμε.Γενικά,οι εκλογές είναι απόλυτα ελεγχόμενες από το κράτος.Θεσμικά ορίζεται ποιος έχει δικαίωμα ψήφου,που θα ψηφίσει,τον κολλάει κι ένα νούμερο στη μούρη-λες και είναι κρέας για πούλημα-τον κουρδίζουν καλά με τεράστια πανώ,με αυτοκόλλητα στα βυζιά,μαζεύουν μετά οι γραφειοκράτες τους ψήφους,τους αναλύουν,αποδεικνύοντας πόσο νούμερο είναι..

Αυτές είναι οι εκλογές.Ένα τεράστιο Τσίχος που χτίσαν οι οποιοιδήποτε εκλογείς για να το θαυμάζουν.Έφτασαν στο σημείο,με τη χρησιμοποίηση της θεαματικής τεχνολογίας,να είναι επιχείρηση που επενδύονται κάποια κεφάλαια (πλήρωνε φόρους σκλάβε)και που αποζειτεύεται κέρδος(ψήφοι).Ντουντούκες μηνύματα θέσεων,πανώ και κόντρα αφίσσες κ.ά.Πολλοί μιλούν κιόλας για ενιαία στάση(μάλλον ομοιόμορφη εννοούν).Αλλά πώς είναι δυνατόν μέσα από ανταγωνιστικές-απρόσωπες διαδικασίες(όπως οι εκλογές)να υπάρχει μια καθολικότητα ανθρώπινη και μη οριακή..

Ψυχολογικά πάλι,η θεαματική δράση των εκλογών συντελεί ώστε ο εκλογέας να γίνεται ακόμη πιο ορθολογιστής,να απωθεί τα πρωτογενή συναισθήματα της ζωής, της αυτοοργάνωσης,προσέχοντας κυρίως να συμμορφωθεί στο κάλεσμα των εκλογών.Έτσι απομονωμένος μες στο πλήθος,ζητωκραυγάζει μπας και ξεχάσει την μοναξιά του-δημιούργημα του εξωτερικού και εσωτερικού ανταγωνισμού.Κάθε εκλογέας μετριέται ως μονάδα.Μα όχι..Κάθε άνθρωπος είναι ένας μικρός κόσμος,ένα ιδιαίτερο σύμπαν.Κι όμως..Συνθλιμένος από το βάρος της αποπροσωποποίησης των συναισθημάτων και της μειονεξίας της προσωπικότητας του,καλλά την ετικέτα κόμματος,ξένη στην ανθρώπινη ουσία του, αποπροσανατολίζοντας έτσι τις υπαρξιακές του αναζητήσεις.Αυτό είναι και το βαθύτερο νόημα:"κάθε εξουσία,είτε σε ενεργητική-κυρίαρχη μορφή είναι παθητική-υποτακτική μορφή είναι κομπλεξική".

Προφανώς σε κάποιους όλα αυτά φαίνονται υπερβολικά.Κι όμως συνάνθρωποι η εξουσία στις απρόσωπες διαδικασίες που κυλιέται γίνεται ολοένα πιο απάνθρωπη.Αυτό φαίνεται καθαρά που επιδιώκεται ανθρώπινη επαφή μέσα από εξουσιαστικές-απρόσωπες σχέσεις και δραστηριότητες(π.χ.κ.όμμα,ομάδα αθλητική,καφετερίες,κ.λ.π.)

Το πανηγύρι λοιπόν συνεχίζεται.Και θα συνεχίζεται όσο είμαστε ανίκανοι να ορίζουμε τη ζωή μας.Αντί ανθρώπινη οργάνωση να στηρίζεται στο στοιχειώδη συναίσθημα της κοινότητας,της αλληλοβοήθειας,ξεπέφτει σε οικονομίστικους στοχασμούς και προοπτικές.Έννοιες που αν βιώναμε τη ζωή μας ειλικρινά δικία μας ,δεν θα έλιζαν σοβαρού λόγου.Σε αυτό το θέατρο των εκλογών λοιπόν ο καθένας παίζει το ρόλο του:άλλος παίζει τον ηθοποιό,άλλος τον σκηνοθέτη,άλλος τον ελεγκτή,άλλος τον θεατή..Διαλέγεις κι Αγοράζεις.

ΤΙΜΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ

— Συνελήφθη δυο φορές το 1967 σε πράξεις που είχαν οργανωθεί από το «Κοινοτικό Στεγαστικό Συμβούλιο του Harlem»

— Μπήκε στο Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων στα 1968. Τον Απρίλη του 1968 συνελήφθη με κατασκευασμένες κατηγορίες σαν μέλος του «!Panther 21». Καταδικάστηκε σε 8 - 10 χρόνια για ένοπληληστεία και για επίθεση σε κάτι μπάτσους.

— Απόδρασε από τις φυλακές του Trenton. Ξανατιάστηκε μερικούς μήνες αργότερα, όταν βοηθούσε σε μια άλλη απόδραση.

— Δραπέτευσε από τη φυλακή του Rahway το 1978.

— Συνελήφθη το Γενάρη του 1982. Κατηγορήθηκε για συμμετοχή στον Μαύρο Απελευθερωτικό Στρατό στην απόπειρά του να καταλάβει ένα οπλισμένο αυτοκίνητο στο Brinks του Nyak New York, στις 20 Οκτώβρη του 1981.

— Καταδικάστηκε σε 75 χρόνια το 1984.

— Πέθανε από πνευμονία στη φυλακή τη νύχτα 12 - 13 Δεκέμβρη του 1986.

«Είμαι επαναστάτης αναρχικός. Παίρνω μέρος στον πόλεμο ενάντια στην τάξη που έχει την εξουσία στις ΕΠΑ και πιστεύω στην αυτοδιεύθυνση, θ' αγωνίζομαι με τους εθνικόφρονες και τους Μαρξιστές ωσότου να μπορέσω να παίξω ενεργητικό ρόλο σε αναρχικό σχήμα. Έγινα αναρχικός όταν κοίταξα με κριτικό μάτι την εμπειρία μου στη φυλακή στις αρχές της δεκαετίας του '70 και ήμουν στον αγώνα ενάντια σ' αυτήν την κυβέρνηση από πριν... χωρίς ελευθερία (του να ζει κανείς πραγματικά), δεν υπάρχει και κανένα ενδιαφέρον στη ζωή, αφ' ής στιγμής κάποιος αποδέχεται το φασισμό είναι σαν ν' αρνιέται τη ζωή».

«Συνολικά, χωρίς να υπολογίσουμε τις εκκρεμείς μηνύσεις, έχω 83 κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Όλες εκτός από δυο είναι για επιθέσεις ενάντια στην αστυνομία, σε δεσμοφύλακες ή σε τραπεζίτες· από τις άλλες δυο, η μια ήταν για ένα αποικιοκρατικό υποκείμενο που δρούσε σα γουρούνι, παρανομούσε σα γουρούνι και πυροβολούσε σα γουρούνι. Αν αυτό δεν είναι πόλεμος, είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να κάνω».

KUWASI BALAGOON

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΦΡΙΚΗΣ